

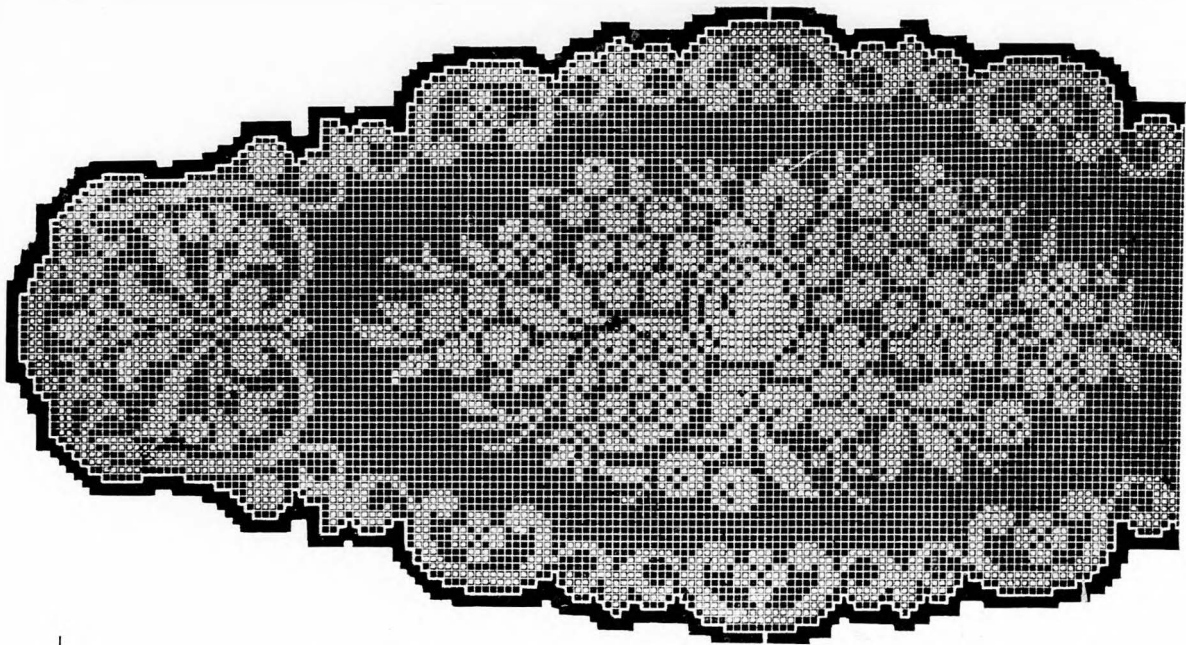
MAGYAR URIASSZONYYOK LAPJA

FŐSZERKESZTŐ:
KERTÉSZ BÉLA

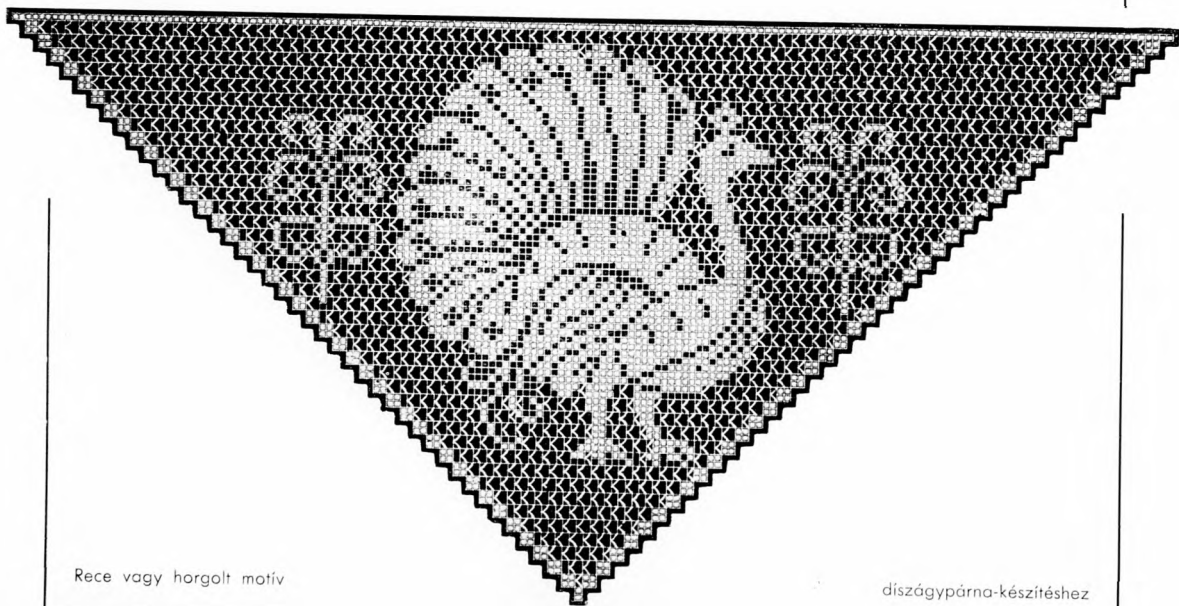

XII. ÉVFOLYAM, 7. SZÁM
BUDAPEST, 1935 MÁRC. 1
ÁRA NYOLCVAN FILLÉR

ANGELO
PHOTOS

Ovális ezüsttálca-terítő, recével vagy horgolással, 100—150. számú horgolócérnából, négymilliméteres lyuknagysággal készítenéd; nagyobb méretű lyukakkal készíve terítéshez miliónek vagy ebédlőszekrény-terítőnek is nagyon alkalmas

Rece vagy horgolt motív

díszágypárna-készítéshez

MAGYAR URIASSZONYOK LAPJA

XII. EVFOLYAM 7. SZÁM SZÉPIRODALMI, ISMERETTERJESZTŐ ÉS HÁZTARTÁSI FOLYOIRAT BUDAPEST, 1935 MÁRC. 1.
SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL: BUDAPEST, VI. KERÜLET, JOKAI-UTCA 37. SZÁM (BERLINI-TÉR SAROK). — TELEFONSZÁM: 10-7-23

Megjelenik havonta háromszor: 1-én, 10-én és 20-án. Postatakarékpénztári csekkzámla 41.490. Előfizetési ár Magyarországon és Ausztriában: egész évre 24 P, félévre 12 P, negyedévre 6 pengő. Belgiumban, Franciaországban, Németországban, Svájcban és Olaszországban: egész évre 30 pengő, félévre 15 pengő, negyedévre 7 P 50 fill.

FŐSZERKESZTŐ:
KERTÉSZ BÉLA

Csehszlovákiában: egész évre 180 csehekrona, félévre 90 csehekrona, negyedévre 50 csehekrona, Romániában: egész évre 900 lei, félévre 450 lei, negyedévre 250 lei, Angliában és Amerikában: egész évre 40 pengő, félévre 20 P. Egyes szám ára 80 fill. Előfizetési ára az ingyenes gyermekrovat melléklettel együtt évi 24 P.

Portré

Írta: Papp Jenő

Birodalma a betű, hazája a szerkesztőség. Ahogy más ember eszik, iszik, táncol és gyönyörködik, ő úgy fogyasztja a kéziratokat. Naponta kilőszámra végez velük, néma csendben, rendszeresen éjjel az otthonában, mikor magára marad. Ablaka a Berliini-térre nyílik ugyan, de mi ennek a szűk térnek a mozgalmassága ahhoz a roppant világhoz képest, amelyet ő a kéziratok szárnyán kénytelen naponta bejárni. Száz és száz író és költő képzeletét követi, gyerekversek csengője, vezércikkek harmonája zúg a fülében, a betűtenger hullámain keresi a humor csillóságát s a novellák és regények és karcolatok mélyén kergeti az el-eltűnő igazgyöngyöt. Szakadatlanul a valódi értéket hajszolja, mint egy szenvedélyes bűvár. Soha nincs nyugta, semmi nem elég neki, ízlése végtelenül kifinomodott, hallása tévedhetetlen s a mondatok áradatában a legkisebb aranyorszém csengése is megüti szomjas fülét. Tíz- és tízezer olvasója helyett gondolkozik, válogat az anyagban s tekintettel arra, hogy hölgyeknek szerkeszt lapot, még az illatát is kiszimatolja az írósműnek, mert minden asszonynak virágcsokrot akar átnyújtani, amikor asztalukra teszi a Magyar Uriasszonyok Lapját. S ez az egészen különleges terület, a nők világa nem egészen eredménytelenül tárta fel előtte óriási őserdejét. Ő tudja, hogy mit ér a kézimunka, ő érzi, hogy mi jár az asszony fejében, mikor befőttest rak el fölére, ő átéli a magárahagyott nő szenvedését. Ő vult az első szerkesztő Magyarországon, aki felfedezte az otthon vonzó varázsát. A lap, amelyet szerkeszt, tizenkét éves és ő már tizenkét évvel ezelőtt ki mert állni a cinkus pesti betűpiacra azzal a tiszta lobogóval, amelyikre a család, a középosztály és a vallás hármasszentsége volt felírva. A fővárosban akkor még tombolt a nemzetközi zűrzavar, az irodalom tele volt szédelgéssel, idegen bálványokat imádtak az emberek, s mosolyogtak rajta, mikor a főváros fülébe kiáltotta, hogy a magyar társadalomnak három grandiózus pillére van: a pap, a tanító és a jegyző. Háromszáz milliója volt a vállalat megindításához és mint hallom, mégis alapítóknékné két lenézett fogalmat jelentett be: «van szívem, — mondta — és becsületem». Főképpen ezzel a két rejtélyes valutával állt ki a porondra. A lap alapötlete is rendkívül különös valóságból született meg. Abból indult ki, hogy az édesanyja jó gazdasszony volt, szerette az otthont és annak milliő színiét. Ma már az egész ország tudja, hogy

ő győzött, csak egyedül ő nem akarja elhinni, mert még mindig végtelenség látja a családi fészek körül a teendőket. Meggyőződése, hogy még temérdek sok teendője van. És soha nem felejtí el, hogy tizenkét évvel ezelőtt, amikor gúnykacaj fogadta, ő akkor volt a legkeményebb. Nem felejtí el, hogy kinek-veték. A fejéhez vágta, hogy most prédikál ő csöndes, tiszta erkölcsöket, anyaszeretetet, csipkemintát, családi békét, mikor az egész világ a feje tetején áll? Ezekben a megpróbáltatásos években föl-fölmennékült télidőben a Gellérthegy tetejére, ahol a szél mardosta és tépdeste, jeges vihar csapdosott az arcába. Szó nélkül tűrte. Edződött. Szent korbácsnak tartotta, mert Istentől jött. És kitartott a család mellett. Ma már gúnyolói is kitanának. Ő még délibábót kergetett a jeges szélviharban is, ma versenytársai nagyszerű üzletnek fogják fel az ő délibábjait. Nyomába tódultak, minden ötletét kopirozzák, ellesik minden gondolatát, lemásolják legkisebb receptjét is. Ma már mindenki felfedezte, hogy a sütés-főzés nemcsak konyhai feladat, hanem a családi élet egyik bázisa. Üzenetét közprédának tekintik, háztartási tanácsadóját kisajátították. Úttörő munkája alapján most már a gúnyos mosolygók is egekig magasztalják a falu pilléreit, a papot, tanítót és a jegyzőt. Amin nevettek, amit lenéztek, amire egykor azt mondták «szakácsné-lap» — azt most mind fényes értéknek látják. Kutatja, hogy miért dorongolták le évekkal ezelőtt és nem tud rá magyarázatot találni. Új stílust kezdett a vezércikkeiben, új hangot ütött meg az irodalomban. Már nem tud olyat kitalálni, amit nyomban ne mondanának helyesnek. Elfelejtik, hogy aki ő mellette dolgozik, az nem tintával ír, hanem a szívével. Mindenét kisajátíthatják, csak éppen ezt nem. Neki nem üzlet az anyaszeretet, hanem hitvallás. Tűri, hogy széthordják azt a kincseskamrárt, amelyet ő hozott be a fővárosba. E tizenkét évi küzdelem és győzelem után hadd szorítsam meg a jó, a hűség és becsületes barát kezét. Nagy diadalban talán meghallja, hogy mennyire szeretiük őt és a munka iramában talán még meg is pihen körünkben egy röpké, csöndes és boldog pillanatra.

Anyuka

IRTA:
SZÁNTÓ DÉNES

A rózsadombi kis cukrászda félhomályában halkan beszélget egy fiatal-ember, meg egy fiatal lány. Téli délután, még négy óra sincs. A cukrászda üres. Torták, sütemények, habtornyok, csokoládéküpok, cukro-
tort gesztenyek, viruló kalácsok színes, néhezillatú erdejé mögött szót-
lanul kézimunkázik a kiszolgálókisasszony. Kettlen ülnek a sarokasztal-
nál, megették egy-egy süteményt és fiatalok. Ezekre nem kell figyelni,
ezek nem rendelnek többet, ezek egymás szájáról lesik az édességet.

— Alig néhány hete ismerem magát — mondja a fiú — és most ellen-
állhatatlan vagy éb hennem, hogy öszinte legyek magához.

— Hát eddig nem volt hozzám öszinte?

— De igen, abban az értelemben, hogy nem mondtam valótlanságokat.
Az igazi öszinteség azonban nem az, amikor valaki nem hazudik, hanem
amikor elmond olyasmit is, amit csak sajátmagával szokott megbeszélni.
Valóságos, meglévő dolgokról: élet, hivatal, napirend, találkozások, meg
felekről hűen beszámolni: csak közlekenység. Öszinte az, aki meg nem
lévő dolgokat elmond, terveket, vágyakat, fájdalmakat, aggodalmakat,
reményeket...

A lány felelet helyett megsimogatta a fiú kezét. A fiú utolsót szippant-
ott a cigarettából, ledobta a hamutartóba, gyufaszállal elnyomkodta
paraszát, aztán folytatta:

— Huszonkét éves multam, amikor meghalt édesapám, huszonhat éves
koromban elvesztettem édesanyjamat. Azóta nem voltam bizalmas senki-
hez. Néha előfordult, hogy megpróbáltam valakihez közeledni, de nem
sikerült. Sokszor voltam már szerelmes, de öszinte soha. Lehet azonban,
hogy ennek nem is a nők az okai. Lehet, hogy az ember nem is tud na-
gyon öszinte lenni ahhoz, akivel mint nővel áll szemben, mert az öszin-
teség kiszolgáltatottságot is jelent. Igazi százszerű bizalommal talán
csak az édesanyához lehet fordulni, akinek nem is kell felelnie, csak
nyitott szívvel halgatnia és nyitott tenyérrrel simogatnia.

— Nagyon szerette az édesanyját?

— Nagyon. Mi harmán: apám, anyám, meg én a legjobban szeretjük
egymást a világon. Ismerőseim úgy hívtak bennünket: a szent család,
mert mindig együtt látták harmunkat. Mikor aztán édesapám meghalt,
minden szeretettel anyámat halmoztam el. Aranyos, finom, gyenge
és gyengéd kis asszonyka volt, aki soha nem a maga életét élte, hanem
mindig a férjéét, a fiáét. Utolsó éveiben sokat betegeskedett, de nem
volt az az orvosság a világon, ami úgy megnyugtatta volna, mint ha én
az ágya mellé ültem, kezembe vettem hosszú, fehér kezét és azt mondtam
neki: „Anyuka”.

A lány mosolygott és a szeme megtelt könnyel.

— Hígyje el — folytatta a fiatalember, — azóta az egész életem nem
egyéb, mint egyetlen, örökös anya-keresés. Minden tekintetben meg-
állok a magam lábán, de ezt az anyanéki életet nem bírom és ha nem
harmán, hanem hatvan éves lennék, akkor se bírnám. Nekem kell va-
laki, akit anyukának szólíthatok és megsimogathatom a vékony kis ke-
zét és ölebe hajthatom a fejemet, ha elfáradok, aki megköti a esokor-
nyakkendőmet, ami nekem mindig kajlára sikerül, akinek elmesélhetem
a dolgaimat és aki utánam kiált, ha elmegyek hazulról: „Fiacskám, vi-
gázz magadra!”

A cukrászdában egyre mélyebb lett a félhomály. A kisasszony elbósi-
kolt a kézimunka felett és szundikáltak a torták, sütemények, geszte-
nyek, kalácsok valamennyien. Csak a mély férfihang hallatszott a sötét-
ből, mint valami tiszta harangszó.

— Engem már nem egyszer meg akartak nősténi és nem egyszer tetszett
is egy-két fiatal léány. De mindig felbukkant az akadály: a lány anyja.
Az egyik festette magát, kártyázott, ivott és dohányzott, ami jól állhat
egy fiatal nőnek, de borzalmas egy anyának, a másik örökké rendelten,
kócos, piszkos és konyhaszagú volt, a harmadik műveletlen és korlá-
tolt... Valamennyiből hiányzott valami, az a valami, ami kicsalta volna
belőlem ezt a szót: anyuka. Én mindegyiket csak nagyágos asszonynak
tudtam szólítani és egyiknek sem tudtam a lányát feleségül venni, mert
az én agglejnyéletemben a feleségemnek a szerelmen kívül az otthon
is magával kell hoznia és az édesanyját, valami kedves, esendes, okos
úriasszonyt, aki egy kicsit emlékeztessen az én anyámsra s aki nekem
nem anyósom lesz, nem kedves mama, hanem... anyuka.

A cukrászda ajtaja kinyílt. Egy kislú tű filléért tejsokoládét kért.
A kisasszony felriadt és meggyújtotta a lámpákat.

Erdélyi Nóri Nagyváradról került fel Budapestre, nemsokkal aztán,
hogy a szülei meghaltak. Egyetlen rokona maradt: özvegy Erdélyi Gás-
párné, édesapja öccsének özvegye, aki a Városladnál futó Csalogány-utca
egyik kis házában lakott. Élt ugyan valahol még egy Erdélyi-lú, Jenő,
aki azonban már vagy tíz éve elkerült Váradról és nem számított rokonnak,
hisz azt se tudták róla, él-e, meghalt-e. Állítólag Délamerikában
bennült egy kávéültetvénybe.

A két egyedülmaradt Erdélyi nagy árvaságában egymásra talált. Nóri
odaköltözött Lujza némezhez, aki nyugdíjából élt, ráért a háztartást ve-
zetni és örült, hogy egyedülvalóságát megoszthatja a kedves kis rokon-
nal. Nóri a Statisztikánál kapott állást és boldog volt, hogy Lujza néni
magához vette. A huszonhárom éves lány és az ötvenöt éves asszony

nagyon megbarátkoztak és olyan bensőséges viszony fejlő-
dött ki közöttük, mint anya és lánya között. Szinte hasonlít-
ottak is egymáshoz, pedig nem voltak vérrokonok. Nóri
középmagas, vékonyosontú, gesztenyebarna léány volt, dús,
barna szemöldökű, csillogó dióbarna szemű ö-öleány, Luj-
zika néni valamivel alacsonyabb Nóránál, ő is vékony, tár-
kán ósz, derűs, halk asszony, művelti, okos, szellemes öreg
dáma.

★

Karcsa Kálmán a hosszú cukrászdai beszélgetések alatt jó-
formán mindent elmondott magáról, gyerekkoráról, szüleiről.
Nórit azonban nehezen bírta rá a beszélgetésekre. —
Pedig hígyje el — mondta a fiatal tanár a lányának, —
minden érző embernek szüksége van rá, hogy alaposan ki-
beszélgesse magát. Majdnem olysmi ez, mint valami öszinte
napló-írás. Az ember sokszor beszéd közben bukkan a mult-
jában olyan emlékekre, amelyek örökre elvesznek számára,
ha rájuk nem talál diskurálgatás közben.

Egy napon Nóri szokatlanul jókedvűen üdvözölte Kálmánt.
— Beszéltem Lujzának magáról. Szeretné megismerni és
várja vasárnap délután egy eszébe kávéra.

— Lujzi...?

— Igen, én így hívom anyut. Ne esodálkozzék ezen, nem
tisztelenség, de olyan jó barátok vagyunk, hogy más-
ként nem is tudnám szólítani.

— Látja, Nóri, még soha nem beszélte az édesanyjáról, pedig
tudja, mennyire érdekel. Hiszen a maga anyja és én tudom,
hogy őt kell megismernem ahhoz, hogy magához eljussak.
— Most már nem is beszélék róla: három nap mulva látmi és
hallani fogja. És imádni fogja!
— Szinte máris szeretem... magán keresztül.

★

Kálmánnak boldogabb, békésebb, derűsebb napja régen
volt, mint az a vasárnap, amelyen először látogatott el a
Csalogány-utcai kis házba. Erdélyiek lakása igazi úri haj-
lék, meleg, színes feszke két kitűnő izlésű nőnek, Pompás
régí karosszékek, drága faragott asztalok, a vitrinben mú-
zeális értékű porcellánok, a falakon öreg metszetek, csupa
élő emléke a hajdani élőkölő jöletnek.

És Lujza néni! Mint valami antikfoglatatú drágakő, úgy
csillogott a szíve, az esze az öregasszonynak. Azaz dechovis
öregasszony! Mindenről tájékozott, minden érdeklí, min-
denhez hozzá tud szólni, megértő, fiatalosan lelkes, nem
gyűllőli a modern művészetet, nem szítja a mai fiatalágot és
kacag, ha új tucet hat, de micsoda gobelin hímez és
micsoda kalácsot süt...

A délutánra tervezett látogatás éjjel felé ért véget. Kálmán
távozásakor melegen megcsókolta Erdélyiné kezét és így
szólt:

— Nem köszönhetem meg mással a mai estét, mint ha azt
mondom: soha nem találtam valakit, aki úgy hasonlított

volna gondolkozásban, modorban az én drága édesanyámhoz, mint nagyságos asszonyom.

— Erre a bókra igazán büszke vagyok. De ne szólítson engem nagyságos asszonynak, én Lujzi néni vagyok!

— Akkor viszont én sem vagyok tanár úr, hanem Kálmán.

— Hát Isten vele, Kálmánka és a mielőbbi viszonylatásra.

— Kezét csókolom, drága Lujzika néni...

★

Még alig tavaszodott, amikor Kálmán egy délután azt mondotta Erdélynek:

— Édes Lujzikám néni, maga biztosan nagyon jól tudja, hogy Nóri, meg én össze akarjuk kapcsolni a jövőnkét. Most csak azt kérem, hogy maga is adja nekem a lányát, akit egész szívvel szeretek.

Lujza néni megtörölte a cipkezebbendőjével a szemét, aztán homlokon csókolta a fiatalembert és meghatottan mondta neki:

— Legyetek nagyon boldogok.

Kálmánnak is reszelnie kellett a torkát.

— Tudja, Lujzikám — mondta, — én Nórit imádom, de azért bevallom: maga nélkül nem kértem volna feleségül. Bennem évek óta él az anya iránti szomszój és sose tudtam volna olyan lányt feleségül venni, akinek az édesanyja nem jelent a számomra is édesanyát. És ha szabad valamit ebben a nagyon szép órában kérem, akkor az az, hogy ne a vejték tekintse bennem, Lujza néni, hanem a...

Könnyhőladát a szemre.

— Fogadjon fiává... — sügta alig hallható hangon.

— Fiaeskám! — mondta Lujza néni.

Akkor Kálmán letérdelt a karosszékben ülő Lujza néni elé, összecsókolta kezét, ölébe hajtotta fejét és azt mondta neki: — Anyukám...!
És nagyon-nagyon boldog volt.

★

Husvételre tüzték ki az esküvőt.

Egy héttel husvét előtt váratlan esemény történt. Felbukant Erdélyi Jenő. Megőregedve, de elegánsan toppant be rokonaihoz, elmondta, hogy egy brazilai kávéültetvényes megbízottjaként utazik Európába, kötelességének tartotta, hogy Lujzát és Nórárt meglátogassa, három nap múlva már utazik tovább, nagyon örül, hogy jól vannak, ő hál' Istennek szintén a legjobb egészségnek örvend és néhány dollárt is sikerült félretennie.

Nem lehetett elkerülni, hogy Jenő bácsi és Kálmán összelátkozzanak.

Nóri isszonyúan megijedt a találkozástól. Haláláspadtan, remegve járt egész nap, éjjel nem aludt, hanem zokogva ült néneje ágyánál.

— Lujzikám, Kálmánnak Jenő bácsi elmondja, hogy te nem vagy az édesanyám... Kálmán ezt a hazugságot sose bocsátja meg! Én öngyilkos leszek...

— Nono, kislányom, nono... — mondta Lujza néni, de maga is félt valami bajtól.

A baj be is következett, mert Jenő bácsi kijelentette a hölgyeknek, hogy ezt a példátlan hazug játékot nem engedti tovább úzni, az Erdélyiek nevén ilyen folt nem eshetik s ő fel fogja világosítani azt az embert, hogy becsapják.

— De Nóri boldogsága csak megéri ezt a kegyes hazugságot — siránkozott Lujza néni.

— Első a becsület! — mondta keményen Jenő bácsi és rögön felhívta telefonon Karcsa Kálmán tanár urat, akivel közölte, hogy délután háromkor utazik tovább a Déli-pályaudvarról, de előzőleg fontos közölnivalója lenne, legyen szerencséje a pályaudvar étertermében fél háromkor.

— Tükrözzesi az életemet, — zokogta Nóri magánkivül.

— Brazíliában a nő vagy becsületes, vagy meghal! — jelentette ki Jenő bácsi és gondosan levert kabátjáról egy porszemet.

★

Vonatindulás előtt negyedórával pohár sórnél ült Erdélyi Jenő és Karcsa Kálmán.

— Tanár úr — szólt Erdélyi — úgy érzem, emberi, férfúi és úri kötelességem, hogy egy súlyos igazságtalanságot jövevények, amely ön körül történik.

— Mi az? — kérdezte Karcsa nyugodtan.

— Önt rokonaim botor meggondolatlansággal abban a tévhitben ringatták, hogy Lujza a Nóra édesanyja. Tudom, hogy az ön házasságkötésénél ez a szempont igen súlyosan esik latba, ezért felvilágosítom önt: Lujza nem édesanyja Nórának, hanem csak a nagynénje. Sőt nem is édes nagynénje, hanem nagybátyjának özvegye. Mi, Erdélyiek, nem építhetünk egy frigyét hazugságra. Csak ezt akartam mondani.

— Mélyen tisztelt Erdélyi uram — felelte kis szünet után Kálmán, — végtelenül köszönöm irántam való jószágát és azt hiszem, nem is hálálhatom meg mással, mintha kijelentem: levonom a következményeket.

— Természetesen felbontja az eljegyzést?

— Természetesen feleségül veszem az ön unokahágt.

— Hogy-hogy? — kérdezte Erdélyi szemöldökét felhúzza, — hát önt ez a dolog cseppet sem érinti?

— Nem, kérem. Én ugyanis ezt a dolgot régóta tudom.

— Ez igazán meglepő...

— Nóri és Lujza néni az anyémek, akármí is közöttük a kapcsolat.

Erdélyi az órájára nézett.

— Nemem kell... Indul a vonatom. Hát kérem annál jobb. Én mindentest megtettem azt, amit a becsület parancsol, a többi az ön dolga. — Önnel ezzel szemben egy dolga van — mondta határozottan Kálmán. — Adja szavát, hogy ha még egyszer az életben találkozik a hölgyekkel, nem mondja meg nekik, hogy én... hogy én tudom a titkukat.

— Nézze, tanár úr, egy Erdélyi nem képmutatóskodik és nem titkolódik. Én hát ezt nem ígérhetem meg önnek.

— Hanem mit?

— Inkább azt, hogy soha többet az életben nem találkozom velük.

★

Kálmán taxin robogott a Csalogány-utcaiba. Tudta, hogy a két nő szívzszorogva várja.

Mindketten kisért szemmel álltak az ablaknál. Kálmán úgy tett, mintha észre se venné könnyeik nyomát. Széles jókedvvel rontott be a szobába.

— Mit mondott neked Jenő bácsi? — kérdezte Nóri remegve.

— Derék rokon. Azt mondta, nem valószínű, hogy valaha is viszonylások benneteket és a lelkekre kötötte, hogy legyenek jó hozzátok. Megígértem neki, erre megnyugodva elutazott.

— Igazán... igazán semmi másról nem beszélt?

— De igen. A kávéültetvényeiről. Erről jut eszembe: éhes vagyok. Kap-hatnék egy csésze kávé?

— Mindjárt hozom, — ugrott Nóri, könnyei között mosolyogva.

— Majd én, — mondta Lujza néni.

— Te vagy a legrágább anyuka a világon! — kiáltotta utána Kálmán.

És mikor egyedül maradt Nórival, karjába kapta s hosszan megcsókolta.

AZ ORVOSTUDOMÁNY NŐI HŐSEI

írta: DR. MÜLLER VILMOS, kír. tanácsos

Évek óta áldozok e lap hasábjain a halhatatlan jötevők emlékének, akik az emberiség legnagyobb kincséért: az *egészséget* folytattak élet-halálharcot. Elvonult szemek előtt az utcai öszeresből lett *Leceenhoek*, aki az ócska lim-lomok között talált, magacsizolta üvegdarabkán keresztül az egész földtekén legelsőször látott bacillusok és ezzel hatalmas útjára indította azt a küzdelmet, amelyet életünk legkegyetlenebb ellenségei ellen az orvostudósok oly sok eredménnyel intéznek. Megismertük a parasztkoocsiból lett *Priensnitz*-et, akiről e lapban megjelent ismertetésem után sokan csodálkozva irtak hozzám, nem is tudták, hogy *Priensnitz* élő ember volt, mert azt hitték eddig, hogy *Priensnitz* nem más, mint a borogátsáknak idegen nyelven megjelölt elnevezése. Végigkövettük a világ egyik legnagyobb jötevőjének, a falusi tanítóból milliók áldásával lett *Pasteur*-nak, a vesztesség győzítőjének életét. Hallottunk *Auenbrugger*-ről, aki apjától, a boroshordokát kopogató kocsmárosról leste el a mai orvostudomány egyik nélkülözhetetlen vizsgálati módszerét: a mellkas kopogtatását. Am e halhatatlanoknak díszes galériájában azonban kizárólag csupa *férfarc* sorakozott egymás mellé! Évszázadoknak sárguló foliánsairól léptek ki e minden hadvezéreknél hatalmasabb hősök, akik villogó acél helyett a Tudomány fegyverét forgatták kezükben. Hát a szenvedések országtűjén, a könnyek tengerén csak csupa férfi állna őrt? — kérdezheti joggal mindenki. Hol van az anyák simogató keze, amely letörli a küzdelmes homlokunkat? Hol vannak a nők, a Veronikák, akik résztvevően nyújtják felénk kendőiket, hogy földi kálváriájárunk véres izadtságát azzal letörölhessük? Hát az orvostörténelem férőhősöket ismert csak, akik nem törődve a rájuk leselkedő baktériumok pergőtűzével, nyílt mellél állják az emberföltött harcot és gyakran a saját életüket dobják oda, csakhogy embermilliókat megváltassanak? Hát a nő csak cicoma, színes gyöngy, ragyogó játékszer földi utainak állomásain? Nem rezdül meg az ő szíve is, ha szenvedést lát?

Oh, dehogyan nem! *A nő is ott tündöklék a férfiaknál ebben a halhatatlan arcképcsarnokában!* Évezredeknek szépségben pompázó királynői mellett ott ragyognak azok a királynők is, akiken nincs ékszer, nincs arannyal szőtt uszályos fejedelmi ruha, hanem akik eldobják maguktól a női szépség hódító varázsát, lehántják lelkükről a hűség őrös cafrangjait és elmennek a szenvedések tanáryára, leülnek a koldusok ágyaira, rongyok között vajudó anyáknak kiaszott, csontos kezét simogatták, amikor küzdelmes életük egyetlen örömet: gyermeküket akarják világra hozni!

Hadd szenteljünk most néhány sort ezeknek a nőknek is, akikben valóban megdicsőül az egész nő nem, akik az anyák örök jószágát hintik el a földön...

Széjjel kellett hullnia a hatalmas ókori római birodalomnak, hogy újra felragyogjon a női erények legkésebbje: a *szenvedők istápolása*. És amikor visszalapozok egy évezredrel, úgy érzem, hogy kézen kellene fognom a ma összes nőt és elvezetni egy leányalakhöz, akinek emléke úgy lép ki a történelem elfakult foliánsaiból, mint ahogy egy ragyogó csillag kibukkan a sötétlő felhők kárpítja mögül. Amikor a ma leányai fájdalmas életuntsággal, cigarettáik füstje mellől nagyképpen kijelentik, hogy az életnek semmi tartalma nincs és huszonegyénhány éves korukban blazirt kézmőszulattal teszik túl magukat a „konzervatív” szülői erkölcsi „prédikációján”, akkor engedjék meg, hogy bemutassam nekik egy ősiüket, aki nyolc évszázaddal előbb élt, szegénysorból származott és bámulatosan kitartó szorgalma által nemcsak az elmúlt évszázadok egyik legnagyobb orvostudósává lett, hanem jötekonysága miatt még az Egyház szentjévé is avatták. Ennek a leánynak *Hildegard* volt a neve! 1098-ban, Böckelheimben született. Születése anyja életébe került és amikor a kis Hildegard felnőtt, megfogadta, hogy anyja halálát úgy teszi jóvá, hogy a szenvedőknek szenteli egész életét. Apja szegény ácsember volt, aki alig tudta nyolc gyermekét eltartani. Hildegard bement tehát a falujukhoz közelfekvő városába, szolgálnak szegődött egy „tudós” emberhez, ahogy az időben azokat hívták, akik a betegek gyógyításával foglalkoztak. Ezzel járt faluról-falura, segített kötözgetni a betegek sebeit, gyógyító főzetek szedett az erdőn, kiprélésle azokat és gyógytalokat készített belőlük. Amikor már érekte, hogy ő maga is ért a betegek gyógyításához, elzarándokolt a *disibodenbergi* kolostorba, ahol az apácák a betegek legsúlyosabbjait: a leprásokat gyógyították. A disibodenbergi apácák egyike se tanulta a gyógyítást úgy a gyakorlathól, mint Hildegard, aki magával hozta gyógyitalait és ezek segítségével valósgos csodákat művelt a betegek gyógyításában, úgyhogy, rövid idő alatt híre ment az egész környéken és a disibodenbergi kolostor búcsújáróhely lett, ahová ezerszámra zarándokoltak messzi országokból a betegek, csakhogy Hildegard nővér keze megérintse őket. De Hildegard nővér nem elégedett meg azzal a tudással, amit mint szolgáló elsajátított. A történetirő feljegyezte róla, hogy míg nappal a betegek gyógyította, éjjel titokban kilopozott a környékre, felkereste a temetőket, felásta a sírokat, hogy egy-egy hullóhoz jusson, amit az éj leple alatt elcipelt a kolostor pincéjébe és egy pisálkáló kanóc fénye mellett felboncolt, hogy az emberi test titokzatos szerkezetébe bepillanthasson és orvosi tudását fejlesztesse. Persze az időben tilos volt a boncolás és éppen azért az orvostudomány a legkihívatósebb feltevésekre volt utvalva. Itt fekszik előttem egy az időből származó kínai eredetű bonctani rajz. Pedig a kínaiaknál az orvostudomány már évezredek előtt nagyon fejlett volt, hiszen már ismerték a hímlo elleni elvtást is. És mégis el kell mosolyodnom, ahogy erre a primitív rajzra tekintek: az agy helyén 8—10 vonalserű írka-fírka van, mintha csak egy mai ovodás gyerek húzta volna azokat. És ezek a vonalak a következőket jelentették: az első vonal a bölcsességet, a második a ravasszágot, a harmadik a gazdagságot, a negyedik a szegénységet, az ötödik a háborút, a hatodik a békét, a hetedik a hosszú életet, a nyolcadik a halált. Minél erősebben van valakinél egyik vagy a másik vonal a fejben kifejlődve, annál gazdagabb, vagy szegényebb, annál hosszabb vagy rövidebb életű és így tovább! A szív helyén a rajzon egy nagy körtealakú hólyag van: az a hólyag tele van, — mondja a leírás, — akkor az ember egészséges, ha a hólyag üres, akkor az ember mindenféle betegségek lepi el. Hát ezt tudta Hildegard nővér idejében az emberi test belső szerkezetéről az akkori orvostudomány! És ugyankor mint tessz Hildegard nővér? Amit éjjel, nagy titokban felfedez a hullákon, azt nappal szabad perceiben lerajzolja, úgyhogy azt tartja a legenda, hogy amikor a világnak egyik legnagyobb szellemóriása, Leonardo da Vinci, az ő utólrhéretetlen festői zsenijével lerajzolta a magaboncolta hullákat és ezzel megvetette az alapját az első bonctani könyvnek, akkor már ismerte 3—400 év előtt élt elődjének, Hildegardnak könyvét, ami akkortájt titokban közkezen forgott a világ orvostudósai között.

Hildegard hírneve mind nagyobb lett! Az egyszerű szolgálólól a kolostor apátnője lett. Ami-

A régi óra

Aranycirádás cifra lapján
Megkoptak rendre mind a
számok,
Elandító muzsikáján
Nem óbrándoznak ifjú pá-
rok...
Mint, ki útját hiába rótta,
Letűnt idők bús álmódója,
Hallgatva áll a régi óra...

Egykor, ha halkan, zsongva,
lágyan
Zenéini kezdett alkony-órán,
Valami szent csodára vár-
tam,
S de sokszor könnyes volt a
párnám...
Gyermekszívem hű altatója,
Színes tündérmesék tudója:
A cifra, régi, régi óra...

Tavasz, s a nyár bús őszbe
sarvadt,
Álmok, mesék, mind messze
szálltak,
A számok sorra megfakultak,
A mutatók bénultan álltak...
Nem nyílt többé a lelke
szóra,
Lágy, zsongva ringó altatóra,
Elhalgatott a régi óra...

Most áll... S ha jó a bíbor
alkony,
Meredien néz a néma
csónábe,
Fakult szemével mintha foly-
ton
Egy rég letűnt álmot ke-
resne...
Mint vén hold ezüsthényű
tóra,
Úgy vigyáz rám, az ál-
módóra,
A régi — régi, cifra óra...!

Tamás-Thoméé József

kor a diszidenbergi kolostor már nem tudta az odaözönlő betegek tömegét befogadni, Hildegard megalapította a *Bingen* melletti *rupertsberg* kolostort, a régi kornak egyik leg-hatalmasabb kórházát, amelynek 6 lett a vezetője és ahová messzi földről elvándoroltak a tudományos orvosok is, hogy nála találjanak kiképzést. Hildegard kitűnő sebész hírében is állott, főleg a csonttörésekben produkált valóságos „csodákat”, mert valami keményítő-anyaggal, ami persze azóta már feledésbe ment, olyan köstöt tudott a tört csontra tenni, hogy — már néhány órával a csonttörés után — a lábát tört ember saját lábán tudott kimenni a kolostorból. Ezt a mai modern sebezést persze, mint jölméret gyógymódot ismeri és így hívja: gipszjárokötés! De abban az időben ezt „csodának” tekintették. Hildegard apátján, akiben a mai orvosok egyik legragyogóbb eszményképüket tisztelhetik, 1179-ben halt el. Orvosi munkáin kívül hatalmas bölcséleti munkákat is írt, többek között a „*Physika*” címűt, amely a legelső népszerű modorban megírt természettudományi könyv. Ezek a gyönyörű és minden lényisévvel felemelő bölcséleti munkák, fájdalom, csak latin nyelven vannak meg az úgynevezett Wiesbadeni-kódexben. Ezeket az írásait egy lényiszív finomsága és bája lengi át. Csupa csipkéfonó-árvallomás, amit sürgősen le kellene magyar nyelvre fordítani és a sok lélekipró regény helyett lényaínk kezébe kellene adni, hogy megtanulják belőle becsülni önmagukat, szeretni az életet, amit az ő ösük, Hildegard, annyira szeretett, hogy amikor egyszer valaki azt kérdezte tőle, miképpen lehetséges az, hogy ő, apáca léte, annyira szereti a gyermekeket, ezt mondotta: — Amikor egy gyereket megcsókolok, úgy érzem, hogy az édesanyjamat csókolom meg...

*

... És most ugorjunk át néhány évszázadot! Párizsban vagyunk, 1601-ben, a királyi palotában. A néptől rajongásig szeretett francia király, IV. Henrik, akitől az a híres mondás származik, hogy „ő arra törekszik, hogy vasárnap minden francia polgárnak tűt fűjjön a fazekekárá”, boldogban, de egyáltalán gouterhesen rója királyi lakosztálya hatalmas terméit... Nemcsak ő, az egész ország — trónörökös vár! Az egész királyi palota olyan most, mint egy zúgó méhkas. Egyik hercegő a másik után suhan ki a királyi szobájából, új hírt hoznak és IV. Henrik pillanatról-pillanatra idegesebb, izgatottabb. De nem csoda! Hiszen majdnem ettől függ a koronája! Ha felesége, a ragyogó szépségű Medici Mária, fiúval ajándékozza meg, akkor trónja megszilárdul, Franciaország minden falujában gyülnak az örömtizedek és az örömmorbanban üző nép, amelyet a trónörökös születésekor, ősi szokás szerint nemcsak búsan megvendégelnek, hanem még egy évre az adóját is elengedik, ismét örök hűség fogad az uralkodó családnak. És vajjon, mit gondolunk, ki e percben a legfőbb hatalom egész Franciaországban? Kinek a parancsát veszi a királytól kezdve le a legutolsó udvaroncig a lábán egy királyi palota? Kihez igazodik már hónapok óta az egész királyi kastély? Kinek a rendelkezését tartja be pillanattal pontossággal Medici Mária? Ki van mellette éjjel-nappal, ki áltöltötte, ápolja, gondolja?

Bizonyára mindnyájan azt hisszük, hogy ezekben a sorsdöntő órákban, hetekben, hónapokban, amidőn az eljövendő pillanatoktól egy királyi trón léte vagy nem léte függ, talán a párizsi egyetem valamelyik híressége ez a mindenkinél nagyobb nagyhatalom?! Talán Páré mesternek, a világhírű sebészprofesszornak utóda, a nem kevésbé világhírű Jacques Guillemeau sebészatan, akiehez az egész földkereséskorl Párizsba tudnak a tanulni vágyó orvosok, rendelkezik most a király helyett a királyi palotában?! Vagy talán még egy Guillemeau mester se elég egy Medicinek és hazájából: Olaszországból, a legrégibb olasz egyetemről: a páduairól, hozat IV. Henrik francia király valamilyen orvosi híresség felesége gyermekágyához, akinek a francia mester fölött még az a nagy előnye is megvan, hogy a saját édes anyanyelvén: olaszul tud a szépséges királynőhöz szólni és a hazai nyelv drága hangján tudja átgeníteni a nehéz órák fájdalmait, amiktől még a királynőnk se mentesek?! Vagy talán, ahogy ilyenkor szokás volt, maga a Pápa Összegetse küldi el háziorvosát, aki rendszerint egy pápi rendbe tartozott és egyszemélyben a testnek és a léleknek is az orvosa volt és ezért a rendes orvosoknál ezerszerre jobban tudott a beteg lelkiületéhez is beszélni és csüggedt hitét megerősíteni?!

Óh, nem! Nem volt olyan híres tanár egész Franciaországban, sem az egész világban, akire rá merete volna bízni feleségét IV. Henrik francia király! De nem is csoda! Mert akkortájt egyetlen híressége esküdött minden nő, lett legyen az akár királynő, akár koldusgyörgő között szívből napzamosasszony! És ez az egyetlen híresség, aki most e pillanathoz Medici Mária aranyfől rendégya mellett áll, nem férfi, hanem egy nő: Louise Bourgeois, a királynő háziorvosa! Bourgeois asszony, aki maga is gyönyörű nő, most éppen 34 éves, a királynő bizalmasa és Franciaországban büszkesége. A férje felesermester volt, ami akkortájt bizony meglehetősen lenézett foglalkozás volt, afele borbély-kirurgus, aki fogakat húz, piszkos sebeket vagdal, amit hivatalos orvosi diplomával bíró orvos magához méltatlan foglalkozásnak talált és az orvosi rendben ejtett súlyos sérelem nélkül, nem nyult volna hozzá. De Bourgeois Lujza asszony nem szégyellte az ura foglalkozását, sőt, amikor őt elvitték a háborúba, nem azt csinálta, amit akkortájt a borbély-kirurgusok feleségei szoktak tenni, hogy becsukta a boltot és elment az urával a hártérre maroktatónyosnokra, pálinkát mérni, katonákkal hancúrozni, hanem otthon maradt és maga vette át az ura árvánmaradt boltjának vezetését. Párizsban a háború ideje alatt alig maradt orvos, boldog volt, akinek ha valami baja volt, benyithatott Lujza asszony boltjába, amely olyan csinos és tiszta volt, hogy egész Párizsban nem volt annak párja. De volt a mi Lujzánknak valami egészen különös „csodaszere”, amivel egy-kettőre híressé lett egész Párizsban: akkortájt sokat beszéltek egy „úgynevezett” Columbus Kristófnak „csodálatos” felfedezéséről: Amerikáról. De nem is maga Amerika földje érdekelte az embereket, hanem valami levélfa, amit onnan hozott magával ez a „bizonyos” Columbus Kristóf, aminek az a különös tulajdonsága volt, hogy ha ezeket a leveleket meggyújtották, hát nagyon kellemes füstöt terjesztett és ez a füst egy kis ideig kellemes kábúlatba ejtette azt, aki beszívta ezeknek a leveleknek a füstjét. Ezek a levelek pedig nem voltak mások, mint Columbus Kristóf által az új hazából hazahozott — dohánylevelek! Hát amikor ezeknek a leveleknek „csodálatos” hatását meghallotta Lujza asszony, elhatározta, hogy ezeknek a leveleknek a füstjét ő fel fogja akkor használni ha valakinek ki kell húzni a fogát. A fogfájós ember szájaiba tehát egy pipafélé alkotmányt adott, azt jól megtöltötte ezekkel a farcsa hatású levelekkel és meggyújtotta azokat, ráparancsolván a fogfájós emberre, hogy mélyen szívja be a levelek elégésekor keletkező füstöt. Az erős dohánylevelek elégésekor keletkező füst pedig néhány pillanatra olyan kábúlatba ejtette Lujza asszonynak fogfájós betegeit, hogy alig éreztek valamit, amikor a fájós fogukat kihúzták. És ennek aztán híre ment Párizsban. Fájdalom nélkül fogház, — ki hallott még ilyen „csodáról”? És egy-kettőre sork kellett állni Lujza asszony „kirurgus”-boltja előtt, mert egész Párizsból hozzáméntek azok, akiknek fájós foguk, vagy fájdalmas

sebük volt, amit ebben a dohányzásban keletkező füstgomolyban fájdalom nélkül operált meg a leleményes Lujza asszony. És a hír nem állt meg — a királyi palotáig se! Elhívták magához a királyhoz is és Lujza asszony behívotta, hogy valóban „csodát” tud művelni: a királynak fájós fogát úgy távolította el, hogy a fogházából semmit se érzett a már napok óta nagy kínokat szenvedő hatalmas úr!...

Most már rendesen bejáratos lett a királyi palotába: rábízta minden orvosi tevékenységet és ő becsülettel végezte kötelességét! Mert ezután már nem állt meg a féltőn, hanem előszedte az akkori híres orvosok tankönyveit és éjjel-nappal tanult, sőt maga is írt egy szülészeti könyvet, az „*Observations diverses sur la stérilité*”-t („A szülés körüli tisztaság kellekei” címmel), ami kerek három kötetben jelent meg és amelynek olyan nagy híre lett, hogy már megjelenése után két évvel, 1642-ben, német nyelvre is lefordították és Németország minden egyetemén belőle tanították a szülészetet.

Amikor IV. Henriknek fia született, a várva-várt trónörökös a szerencsés kék Bourgeois Louise segítette a világra jönni, a király olyan boldog volt, hogy különös kegyelemből elrendelte, hogy a párizsi egyetemen Bourgeois Lujzának adják ki a doktori oklevelet és megtette saját háziorvosának és az „udvari szülészni” címet adományozta neki. Sőt abban a hallatlan kitüntetésben részesítette, hogy amikor az új trónörökös a templomba keresztelőre vitték, a király Bourgeois Lujzát a királyi diszintóba maga mellé ültette, amelyen dícsőségben francia halandóknak még nem volt része...

Bourgeois Lujzának egyetlen fia volt. Ezt a király magához vette, katonát nevelt belőle, később a francia hadsereg vezénylő tábornokává nevezte ki, majd hercegi rangra emelte. Még ma is vannak Franciaországban hercegi leszármazottjai, akik büszkén viselik nemesi címüket: egy pajzsot, amelynek szélén kis angyalok játszadoznak, — a pajzs közepén pedig egy anya ül, amint gyermekét szoptatja...

*

Hildegard! Bourgeois Lujza! Ebben a szomorú világban, amikor a súlyos élet-küzdőelmek a nőket is a kenyérkeresés porondjára kényszerítették, úgy tekintek fel rátok, mint a női ideál megtestesítőire!... Ha dicőségben tündöklő életek elvonul lelki szemem előtt, úgy érzem, mintha egy sir nyílma meg előtűnik, kilépne abból az édesanyáknak, homlokon csokolna hennüknek! Mert csak ők voltak olyan jók hozzánk, mint amelyen jők ti az emberekhez voltatok!...

Legenda a piros cipőről

Fordította:
K. Lányi
Piroska

Piros selyempipőcske. Elöl csillogó, ragyogó gyémátsatt díszíti. A selymét sejtelmes aranyszálak szövik át és a sarka karcsú, szinte lehelletszerű. Annemarie olyan régóta nézte már, hogy a kirakat csillogó üvege mögött egyszerre megmozdult a két cipőcske s a lehelletfűm sarkok valami rejtelmes ritmusra táncolni kezdtek.

— Epper jó lenne nekem, nem lenne kicsi és nem lenne nagy... — gondolta a sápadt arcú leány és összeszorult szívvel nézett le az otromba cipőbe bújított lábára, amely pici és finommetszésű volt, mintha a Mindenható is arra teremeltte volna, hogy drága selyemtopánkában és nem otromba cipőkben járjon.

Az öreg toronyban most mégily kongással hetet ütött az óra. A kislány összezerezett. Valóságos elterelte magát a kirakattól s futva igyekezett a péküzlet felé, ahol már szidásokkal várta a főnöke.

Felkötötte a nagy fehér kötenyt és rögtön munkához látott. Kisebb és nagyobb papírzacsókba szömléket, kifliket dugott és szép rendben besorakoztatta valamennyit a kosarába. Amikor meglett a kosár, sietve nyakába kanyarította vékony kis hársz-kendőjét és megindult a nagy házak felé, ahol a párolgó reggeli mellé már várták a friss péksüteményt.

Frissen szökölt emeletről-emeletra, azt a házat hagyta utoljára, amelyek legközelebb esett a piros cipős üzlethez. Kifüladva, felhevült arccal ért oda újra az üzlet elé és néhány percig mindenről megfeledkezve, mohó vágyakozástól mámorosan bámulta a cipőcskéket.

— Oh, milyen előkelően tudnék lépkedni benne és ezeken a finom sarkokon milyen nagyszerűen lehetne táncolni... Oh, tánc... tánc... édes, mámorhangú tangók, tűzes foxtrok, — álmódzott ott a kirakat előtt a leány, halkán, önfeledten dúdolni kezdett és finoman, alig észrevehetően illegetni kezdte otromba cipőbe bújított lábát.

Aznap különben is szerencséje volt, mert harmadszor is a bolt felé vitte az útja és újra láthatta álmai topánkáját. Amint lépte összehúzott, majd kitágult szemmel, egyszerre csak egy mély férfiang szólalt meg mellette: — Ha nem tévedek, magának kislánynom, nagyon tetszik itt valami...

Annemarie összezerezett és bíborpiros arccal fordult vissza.

Egy magas, középkorú úr állt mögötte. Az arcát kemény vonások határolták és szemében mintha szomorúság ült volna.

— Ugy-e, a piros cipők tetszenek magának? — kérdezte újra.

Annemarie nem felelt, csak némán bólintott és szegénylősen sújtotta le a szemét. Kicsit a lelke mélyén dühös is volt erre az idegen úrra. Mi köze ennek őhozzá, miért jött ide, mit zavarja őt meg? Csak már tovább menne!

Az idegen nem tárgított.

— Aztán mondja, fiam, mit csinálna maga azzal a gyémántsos, piros cipővel?... Mit kezdene vele, ha megkapná? — kérdezte jóindulatú kíváncsisággal és a hivatásos lélekűbűvár érdeklődésével figyelte az arcát s leste a választ.

— Hogy mit csinálnék? Hát Istenem, hát felhúznám... Talán nem hiszi, hogy jó lenne nekem? Pontosan az én lábamra való... Mert nem ilyen nagy ám a lábam, amilyennek ebben a csúnya cipőben látszik, ez tulajdonképpen nem is az enyém, hanem a mamámé, de az enyém kilyukadt és a papa nem ad pénzt, hogy megcsináltassam...

— Nem ad pénzt, hogy megcsináltassa... — mondta utána, szinte gépiesen az idegen. — Csak egyetlen lyukas cipője van s ez talán nem is bántja, hiszen csillogó bál selyempipőre vágyik...

Az utóbbi szavakat egészen halkán, inkább önmagának mormolta a férfi, mintha ezt a különös jelenséget el akarná raktározni agyában, hogy aztán később otthon, a dolgozószobája csendjében boncolgathassa.

— Igen, felhúznám és táncolnék benne, mert nagyon szépen tudok ám táncolni, de sajnos, a papa nem enged és különben sincs kedvem, mert nincs megfelelő cipőm. Ez... ez a piros cipő nagyon jól állna nekem... hiszen a ruhám is piros, nem drága, de igen szép ruha... fodros és csipkés, a keresztmamám varrta, hogy legyen mit felhúznom, ha táncolni megyek. De mit érek vele, ha nincs cipőm hozzá! Sőhajította és szép szemre sarkában megjelent egy könnyesepp. — Szegény kislány, mennyire vágyik utána... — mondta csendesen a férfi

és elindult... a lány önkéntelenül ment mellette, mintha hívta volna a férfi.

Csendesen mentek egy darabig egymás mellett, az elegáns, feketekabátos úr és a fehérkötényes kis kihordó leány. Ahogy mentek itemes léptekkel, mindketten a piros cipőre gondoltak. A piros topánkák egy híres mesét juttattak a férfi eszébe.

— Ejnye, milyen kár, hogy nem mondtam el neki, — gondolta, önkéntelenül oldalt fordult és csak most vette észre, hogy hiszen ott megjelent a leány. Felvidulva fordult hozzá és elkezdte mesélni a piros topánkák meséjét:

— Veszdelmesek az ilyenfajta piros cipőcskék, fiacskám... van egy történet, egy nagyon hiú leányról, aki ilyen piros cipőt kívánt. Megkapta, felhúzta és táncolni kezdett benne. Észbontó szépen táncolt a bálteremben, majd ott sem találta a helyét, kitáncolt onnan, táncolt keresztül a városra, ki a mezőre, árkon-bokron, réten, bozótban keresztül... halálos fáradt volt már, éhes volt, gyenge, de még egyre táncolt, mert a piros topánkák táncolni akartak. Nem tudott megállni a templom előtt sem, ahol pedig talán a megváltás várt volna rá... Végre is bírő elé került, ördögös, táncoló lábával... és a böles bírő meghozta az ítéletet, levágatta a leány lábát a piros cipőkkel együtt, hogy megpihenhessen szegényke végre... Nem félsz, hogy te is így jársz, kislány? — kérdezte félig tréfásan, félig komolyan.

— Oh, én ügysem kapom meg a cipőt... nekem sohasem lesz annyi pénzem, hogy megvehessem és ugyan ki venné meg nekem? — sóhajtott. Az idegen úr most a sarkon álló taxi felé tartott, mielőtt odaért volna, a leányhoz fordult:

— Hol lakik, fiam? Szívesen hazaviszem... — mondta.

— A Templom-utcában lakom, Templom-utca 6., házmaster a papám, nagyon szigorú ember. Jaj, Isten őrizz, hogy meglásson autón... talán ki is tekerné a nyakamat... de különben is vissza kell mennem a pékmű helybe...

— Sajnálom, szívesen elvittem vol-

na... — mondta az idegen és bezárt az autóbán.

Annemarie még ott állt egy darabig, az autó elsuhant mellette. Az idegen újra kalapjához emelte a kezét és mosolygott... Aztán eltűnt az autó a szeme elől.

— Milyen kedves, finom, úriember volt... és nem restellt jönni velem az utcán... pedig csak ez az ócska kockás szoknya, meg az otromba cipő van rajtam. Milyen kedves és barátságos volt, hát még milyen lett volna, ha a gyönyörű piros cipő lett volna a lábamon és ehelyett az ócska rongy helyett teshet simuló estélyi ruha, elől nyakig érő, hátul mélyen kivágott, olyan, amilyent az isteni Marlene viselt a legutolsó filmjében... Mire ehhez a szívpezdítő gondolat-hoz jutott, már oda is ért a péküzlet-hez. Gépies mozdulattal benyomta a rugóra járó ajtót, amely szokása szerint most is ostoba, rikoltó csöngéssel adta tudtúl a főnök úrnak, hogy valaki belépett...

Az álom a piros cipőről, Marlene-ruháról, szempillantás alatt tovasuhant. A péküzletben sok dolog volt aznap este, kilenc óra is elmúlt, mire hazajutott. Szorongó szívvel lépte át a házmesterlakás küszöbét, hiszen sohasem tudhatta, hogy milyen kedvében találja az apját.

Most, ahogy belépett, egy nagy dobozon akadt meg a szeme. Nemrégén érkezhettek, mert a csomagolópapírosok szerteszét hevertek a konyha padlóján, úgy, ahogy valaki sietős kézzel odaszórta. A teteje kicsit félrebillent volt a doboznak... valami előpirosított belőle...

Annemarie szíve megdobbant. Öröm és ijedszág szállt meg egyszerre. Halk sikoltással ott termett a doboznál és lerántotta róla a fedet:

A piros cipőcskék és halványrózsaszínű rózsák, édesek, félgnyíllak, mosolygók... és ezt neki küldték... «Annemarie kisasszonynak, a házfelügyelő leányra, Templom-utca 6.» Ez állott a skatulya fedelén és sehol egy szó se több...

Csak egy pillanattal tartott, amíg a boldogságtól és meglepetéstől némán állt egyhelyben, de a következőben már az apja keze között volt.

— Megöllek, gyalázatos, megöllek!... Hát ezért neveltelek, hát erre tanítottalak? Na, megállj csak, adok én neked piros cipőt... gavallért, rózsákat... csak tudnám, ki az a gazember, hogy beléje tipornán a lelkét — ordította a felbőszült, kicsit mindig rezegő férfi.

Percekig ültötte-verte a leányt... az anyja hangosan zokogott és a tízéves kisleány rémülten bujt az asztal alá... ő már tudta szegény, hogy ezután ő következik...

Nyílt az ajtó, betódult néhány rémült asszony és egy patgóg hangú leány kiabált be, hogy a háziúr nem hajlandó túrni ezt a lármát...

A feldühödött férfi keze egyszerre lehanyatlott, lihegve, fujva kullogott el a szobába.

Annemarie gépiesen kivitt egy pohár vizet, amit valaki eléje tartott. Réműlt tekintettel nézett széjjel. Egyetlen mozdulattal felmarkolta a piros cipőt, a meglepázott rózsákat és kamrácskájába menekült vele.

Nem sírt, nem tapogatta az ütések sajgó helyét, hanem friss vízzel megmosta az arcát, hátrasimította összekuszált haját és előrántotta a szekrényből féltve őrzött piros műselyem ruháját, amely nem volt oly észbontóan előkelő, mint Marlene ruhája, de a keresztmama fodrokat varrt az aljára és csipkét a nyakára, finom vellei csipkét, amely valamikor még a keresztmama báli ruháját díszítette. Csak amikor már rajta feszült a ruha, húzott elő a szekrényből egy pár kissé fakó pezsgőszínű harisnyát, vigyázva húzta fel, hogy az összevarrogalások lehetőleg ne legyenek feltűnő helyen és aztán... aztán sor került az álom-cipőre. Áhítattal dugta bele szépen formált lábát. Felállt, járt benne, újra leült és önfelédten nézte a piros, aranyos, gyémántesatos topánkába bujt lábát. Forró táncdallam csendül a fülebe és ellenállhatatlan vágyat érzett, hogy máris táncoljon.

Ódakint csend volt. A házmester már régen a kocsmbán hűtötte le mérgeél valami jóféle pálmkával, az asszony meg a gyerekek pedig biztosan valamelyik szomszédasszonnyal húzódtak meg félelmükben.

Annemarie nem gondolkozott sokáig. Olcsó, szakadozott selyemkendőt csavart a nyakára és az álombeli piros cipőcskékben kismfordált a hagymaszagú házmesterlakásból...

Szinte futva ment el a ház előtt. A kocsma ablakán át megpillantotta az apját, halálsápadt lett s egyszerre sajnóli kezdett minden ütés nyomára... de nem állt meg. Futott tovább. Futás közben ketten is utána szóltak... nem törődött vele... a harmadik saroknál már egészen kifulladás s megállt egy pillanatra. Valahonnan a közelből zenező hallatszott... az édes, forró dallamú tangót játszották... a piros cipők már csaknem ritmusra moogtak és vitték-vittek a zene felé a parányi lábakat.

A «Vörös Csalogány»-ban néger zenekar fujta, zongte, csattogta és fűtyiltte a legújabb tánc-sálgert. A bortól és az olcsó illatszertől fojtó levegőjű teremben mázertalan táncoltak a párok.

— Odanézz, öregem, ez valami új csillag? — szölt oda társának a vörösképpű lókupec és arra a karcú, egészen fiatal, pirosruhás és piroscipős leányra mutatott, aki úgyszólván kézről-kézre járt a táncoló férfiak között.

— Még sohasem láttam... — mondta a másik felcsillag szemmel, megpödrötte vagy bujásztát és arra gondolt, hogy vacsorával fogja megkínálni a csinos kis fruskát.

A zene már elhallgatott, de Annemarie

még mindig táncolt, mintha csak-ugyan a mesebeli táncos topánkákkal volna rajta.

Hajnalgig tartott a tánc... akkor valaki átkarolta hátulról.

Annemarie összereszt, hátranézett. Egy kövér női arc mosolygott rá jóindulatlan.

— Gyere... itt nem maradhatsz tovább... Amandának hívnák... majd később többet is megtudsz rólam... egyelőre ennyi is elég... gyere velem, mert itt most már csak a részegek maradnak, kár volna értened... no gyere... gyere... csak meg ne fázz ebben a nyomorúságos kendőben... Feleletet sem várt az ismeretlen jölelék és vonsozta kifelé Annemariet. Sötét sikátorokon mentek keresztül, becseogtek egy kapu és kopogó lép-tekkel siettek fel a falépcsőn. Amanda kulcsot vett elő és egy apró szobácska nyílt meg előttük. Egy ágy, egy asztal, két kopott bársonyszék, meg egy rozoga díván állt a szobában. Tarka nyomású képek a falon, japán legyezők, bazári csesebecsek mindenfelé és asztalon, ágyon, dívánon, de még a földön is, megkezdett kalapok, szalag-és szalmadarabok...

— Amint látod, kalapokat csinálók... olcsón dolgozom, ezért szívesen jönnek hozzám... Ma éjszaka itt alhatok nálam... majd holnap reggel megbeszélünk valami okosat.

Tett-vett, sürgött-forgott, ágyat vetett és néhány perc múlva már mind a ketten mélyen aludtak.

Másnap reggel Annemarie elmondta a piros cipőcskék furcsa történetét, a piros cipőket, amelyek őt a házmesterlakásból a «Vörös Csalogány»-ba vezették.

— Szerencséd, hogy hozzám kerülte, Anne... neked még fogalmad sincs arról, hogy milyen csúnya az élet. Én sajnos, kijártam ezt a nehéz iskolát, még szerencsém, hogy dolgozni tudok, mert különben előbb-utóbb koldusra fanyalodnék. Ugye nehéz elhinni, de egyszer én is olyan karcú és csinos voltam, mint te, az én lábam is finom és parányi volt és én is életemet adtam volna a táncért... aztán láttam, hogy a táncnak, a csillogó cipőknek, a selyemrongyoknak nagy az ára... de már akkor késő volt. Most megkeresek annyit, hogy megélek belőle, egész héten át gürcölök s csak szombaton megyek át egy kicsit a «Vörös Csalogány»-ba. A tulajdonosnéval hajdan együtt szenvedtünk, de neki szerencséje volt, elvette egy főpincér... megvették ezt a «Csalogányt», aztán csak úgy düll a pénz hozzájuk... Hát mondom, szombaton mindig átmegek hozzá, aztán nézem a mulatozókat...

Annemarie csak félfillérel hallgatta a kövér Amandá meséjét, mert megpillantotta az asztal lábánál a piros cipőt... lábában még érezte a tegnapi tánc forró ritmusát... fülebe csengtek a bókók... halkán dúdolni kezdte a híres tangót és a lába már a takaró alatt is izgett-mozgott.

Amanda meg beszélt tovább:

— A péküzletbe természetesen nem mehetsz vissza, sőt egyelőre haza sem mehetsz, mert hátha csakugyan megölné az apád. Azt hiszem, legjobban lesz, ha magamánl tartalak és kitanítalak a mesterségemre. Kinézem belőled, hogy nem vagy ügyellen és hamarosan beletanul a masamódságba. Egyelőre persze fizetést nem kapsz, de kosztal én majd ellátlak és ez is jelent valamit. Később, ha kitanultad már a kalaposságot, a te nevedet is kiírom majd az ajtóra: «Amanda és Annemarie... kalapszalon»... egészen jól hangzik. Meglásd, olyan szépen megleszünk majd ketten... legálább nekem is lesz valakim, — lelkesedett Amanda és öltözökös közben szinte durván félretolta kövér lábával a biborszínű királykisasszonycipőt...

*

Pár nap telt el. Annemarie szorgalmas böködte a kalapokat... Amanda dirigálta és közben mesélt, egyre mesélt, színes, szomorú multjáról.

Annemarie hallgatta, hallgatta, közben lopva lenézett a lábára, a gyémántcsattos piros cipőkre, amelyeket szüntelenül viselt, hiszen nem volt másra pénye. A piros cipők túlságosan díszesek, feltűnőek voltak, nappal le se merészkedhetett bennük az utcára, csak alkonyat után szaladt le kicsit levegőzni... Elsétált a kávéházak nagy üvegablakai előtt... mohó füllel kapott el egy-egy foszlányt a kiszűrődő muzsikából... táncos léptekkel ment tovább. Egyszer melléje szegődött valaki és táncolni hívta. Szépeket suttozott a fölébe, filmről, színházról, karierről is beszélt és mire felezmélt Annemarie, már ott táncolt a félhomályos helyiségben...

Amandához nem talált vissza. A piros cipőcsékek folyton-folyvást táncolni akartak. Bódult fejfel, mámorosan engedelmeskedett a táncos lábának. Hol ezzel táncolt, hol avval, hol itt, hol ott, örökké mámoros fejfel és soha el nem fáradó lábbal.

Telt-múlt az idő. Közben sokszor volt Marlene-ruhája, bundája, csillogó ék-

szere. Volt úgyis, hogy autón suhant tova az utcákon és igen közelinek látta a kariert. Piros cipőcsékek mindig szép, csillogó, hódító volt... egy fiatal kis költő díjat nyert pályázaton egy verssel, amelynek címe: «Dal a piros cipőről...»

Egyszer aztán ki kellett szállni az autóból, mert másválaki ült bele. A bunda nem ült meg évről évre. A piros cipőcséke kezdett foszladozni és nappalra, a hideg, szeles utcára vékony volt a Marlene-ruha.

*

Hideg, kietlen téli éjszaka volt. A sötét ablakszemek mögött már mindenki aludt. Üresek voltak az utcák, a jeges januári szél szabadon tombolt. Egyik utcából kirobbant s szilaj jókedvvel befordult a másikba...

Valaki megingott... törékenyalakú nő volt... a szél kíméletlenül a falhoz vágta. Ott maradt meglapulva néhány percig... a gázlampa az arcába világított. Fáradt, koraván arc volt. A testén elnyúlt kabát, alóla kilógtak a színes rongyok és a lábán szakadozott piros cipő...

Most duhaj társaság fordult ki a közeli utcából. Kurjongattak, énekeltek... Annemarie feléjük szaladt... odaállt az útjukba, feléjük tartotta két kékre fagyott kezét:

— Adjanak, uraim... adjanak valamit... nem ettem még ma, nincs szállásom ma éjszakára...

Gúnyos röhögést hallott, durva szavakat és egy otromba kéz belelökte az útszéli hóba.

Feltápáskodott, visszabújt a fal mellé... teste meggémbereedett a hidegtől, de a lábai a foszolt piros cipőben egyre mozogtak, táncoltak a hideg és szenvedés diktálta szánalmas ritmusra. Hajnal felé az idő megenyhült és a szállongó, laza hóhelyek megolvadtak, mire földet értek. A piros topánkák már egészen átáztak, folyton mozogni kellett bennük, hogy a duzzadt, merev lábujjak meg ne fagyjanak. Már alig észrevehetően világozni kezdett, amikor rendőr jött arra és rákiáltott Annemariere. Valamit kérdezett is kemény hangon, de Annemarie

egy szót sem értett belőle. páni félelem fogta el. Tompa agya képtelen volt minden gondolkodásra. Az éhség, fáradtság és szenvedés kábulatában azt képzelte, hogy szörnnyű bünt követelt el... talán gyilkolt, talán lopott... igen, piros cipőt lopott a fényes kirakatból és most érte jött a rendőr, hogy börtönbe vigye...

Nem figyelt a rendőr szavára, hanem futni kezdett. Futott, futott, de a piros cipőcsékek csak táncolni tudtak... csellettek-botlottak, megbicsaklottak bennük a gyenge láb, majd hirtelen egyikről is, másikról is lemaradt a talp. Már meztőláb futott tovább a jeges luscokban...

Kifulladásra, halálos fáradtan állt meg valahol... hörögve vett lélekzetet.

Ebben a percben megnyílt mögötte egy kapu, magas vállas úr lépett ki, meglátta őt, ránézett. Szánalom volt az arcában és mintha valamit kért volna.

— Nem ettem még ma és szállásom sincs ma éjszakára... — hadarta gépiesen koldusszóra-mondókáját Annemarie és összeesett a sáros aszfalton.

Az idegen úr kórházba vitte. Eszméletlenül fektették rá a kórházi ágyra, az ápoló apáca hozzáfogott, hogy a rongyait lefejtse róla.

— Szegény lelkem... piros selyemcipő volt a lábán, — mondta csodálkozva a kis apáca.

— Piros selyemcipő... milyen különös is a sors... életemben már másodszer kerülnek az útamba piros selyemcipők... Egyszer, talán egy évtizeddel ezelőtt egy bájós, fiatal kis munkásleány számára vásároltam egy pár piros cipőcséket. Megvettem neki, mert nagyon vágott utána és meghatott a naiv, mohó vágya... Vajjon mi is lett a pirosécskis leányból? — mondta mintegy önmagának a férfi, s mosolyogva maga elé bámult.

A kórházi ágyon az új beteg szakadozottan vette a lélekzetet. A magas, elegáns, kissé öszülő úr még egy pillantást vetett rá, aztán vette kalapját és mint aki jól végezte dolgát, békés lélekkel távozott...

E sorokat néhaivaló Móra Ferenc emlékének szentelem

Úgy-e, Ferikém, láttad az «Ének a búzamezőkről» című dramatizált regényed főpróbáját a Nemzeti Színházban? Már hogyan láttad volna! Ott ültél a ragyogó kék kárpiton a «Nagyúr» mellett, balról, közel a szívéhez a magyar, fájdalmas, puha szívek garádicsán. És pipafüst mellett figyeltetek a Nemzeti színpadára. Jól csinálták azok az ördögös nagy komédiások! Rózsashegyi Kálmán, meg a «szüle», Vaszary Piri. Mit szólsz lelkem, Ferikém, Timár Jóska Spiridínov orosz parasztlájához, meg Kiss Ferenc robusztus, testben-lélekbén megrendült magyar hadifogolyalakításához, Tasnády Ilona akkurátos, fájdalmas menyecskejéhez? Nemes, szép játék volt! És az a napsugaras, édesbús magyar élet, amint kiragyogott a színpadon és a szegedi tanyák ezersípú orgonájának hangja, mint az orkán búgott a Te megáldott parasztlakajaid lelkében. Éreztük az eke, a borona vágása után a friss márciusi földszagot, szemünk tele lett könnyel a pacsirták játékos villódzása láttán s bugyborékolva, teliszájjal nagyokat neveltünk, Ferikém, paraszti figuráid életszagú raffináltságán.

Ó, Te nagy Prímás, látsz-e benőnket? Szelíd bölcsen mosolygysz-e, hogy ideát pirkadni kezd a móraferenci kultusz? Gyűlöletországban — mintahogy Tóth Béla mondta — csak akkor tudják meg igazán, hogy egy

nagy szívet temettek el, mikor már régen eltemették. Jó dolog lehet ott a túlsó parton, Ferikém. Irigyelnek is a bolyhosok, a kontrások, meg a nagybögösök, hogy a «Nagyúr» Téged szólított el raportra, hogy gyémánt-tollal Nekí írjad az új magyar mesenótákat. De mióta nem vagy közöttünk, nincs senkink, aki úgy megédesíthetné szívünket, mint a félegyházi—szegedi Móra Ferenc. Igaz is, a főpróbán láttam a kis unokádát, a «Vadembert». Akkurátos legényke lett belőle, mondhatom. És ott volt még egy bokrártára való jó cimborád, komaasszonyod Szegedről, Félegyházáról. De a pestiek sem maradtak el. Hogy el ne felejtsem, véresre tapsolta a tenyerét hűséges bajtársad, a szegedi szerkesztő, akivel Karlsbadban együtt rőtátok az aszfaltot, mint két próféta. Ferikém, ez az ember, egy valóságos Móra-fáklya. Látd, nagy újság van errefelé. A Nemzeti Színházunk egyelőre elvetette műsorgondját az «Ének a búzamezőkről» sorozatos előadásáival. Széltében-hosszában Rólad beszélünk. Te hagytd nekünk a fájdalmas, meggyötört magyar humusból épített és lánglelkeddel áttüzesített öröktemplomot, ahol Veled találkozzunk és könnyező lélekkel letérdelhetünk. Mit gondolsz, Ferikém, ki volt nálam, egy kis boros koccintásra? A Te büszke városodból: Szegedről, Tobiás László igazgató, a Te bensőséges híved,

tisztelő barátod. Diskuráltunk, beszélgettünk, folyt a tere-feré. Sok fertály óra után vettük észre, hogy komoly akadémiát játszunk. A kimeríthetetlen téma: Móra Ferenc, az ember, az író élete és munkássága volt. Ferikém! Tobiás Laci jól tudja ám a leckét. Kívülről vertálja összes írásaidat. De szép este volt ez a Rólad való emlékezés, Ferikém!

Jó Isten, hiszen nekem most «kritikát» kellett volna írnom az «Ének a búzamezőkről» nemzeti-színházbeli előadásáról. Drága Ferikém, nagyon szégyelem magam. Én írjak kritikát a Te irodalmi géniuszodról? Szabad-e a kontrásnak beleszólni a mesterhegedős játékába? Ferikém, bocsánatot kérek Tőled — lásd, milyen gyarló is az ember... Egyelőre nem látogathatlak meg. Sok a dolgom, bajom az asszonyokkal. Mert erre mifelénk nagyon meggyötörtek, megtépettek, betegek az asszonyi szívek. Kevesen vagyunk, akik megértjük őket. Szeretném mindannyiok szívét meggyógyítani és egy kis derűt varázsolni megsápadt pergament arcukra. Maradnom kell. Ha ezen pár sorom nem a «Nyelvőr» szabályai szerint volna, ha dadogónak találnád, csak azért van, mert a szívem tele van a Reád emlékezés meghatottságával. Kérlek állassan, Te tudod, hogy nem a stílus, hanem a szív szerint mérnek odaát. Szeretete és örök nagyrabecsülése jelölül

KERTESZ BELA

Kitétele?

Írta: Eloquet-Grohs

Fordította: Balassa Imre

Regény

IV. Az előtörténet hátsíkterete.

— Arra kérem, kedves Colham, — szólt be hozzám Bradbury az irodába, — intézzen el mindent a Shyler-házban. — Én nagyon szerettem ezt a szegény embert, de a vénkisasszony nővéreit ki nem állhatom. A feleségét pedig egyáltalán nem láttam soha életemben! Hát kérem, törődjön velük egy kicsit... Ön végre is fiatalabb nálam és úgyis nagy nőbarát. Nem igaz? Menjen oda és álljon mellettk, ha valami jogi dologban tanácsra volna szükségük.

— Jó, szívesen megteszem, — feleltem, — de én nem annyira az öreg hölgyekkel törődöm majd, hanem az asszonnyal, aki fiatal még, tapasztalatlan és a törvényeket nem ismeri. Úgy vettem észre, hogy a két sógoróm zsarnokoskodik fölötte. Igyekszem, hogy legalább bizonyos kérdésekben az ő akarata érvényesüljön. Hiszen a feleségem az ő öröki.

— Igen, — helyeselt Bradbury. — A testvérek mindengyike egy-egy negyedrészt. Illetőleg az egész örökségből előbb levonják a jótékony adományokat, amiket a végrendeletben meghagyott a jó Shyler. Tudja, ez a szegény ember a éle derék fickó volt, galavér, bőkezű, mint általában szoktak lenni az ilyenfejta bohémek.

— Nos, kedves Bradbury, — ezek az úgynevezett „bohém fickók“, akiknek ön maga a derék jelölt is adományozza, nem valami mintaeemberek... Úgy halom, hogy Shyler nagyon nyers volt a feleségéhez! És ha ő nem kínozta eléggé a szegény asszonyt, megtették helyette a testvérei.

— Nézze, Colham, nekünk ezekhez semmi közünk! Csak nem akar bírólenni családi ügyekben? Ismerem jól a Shyler-kisasszonyokat: borzasztó rossz néven vennék, ha beleszólna. Otthon türelmetlen kérdésekkel ostromolt Lucy néni és Winnie hugom.

— Jaj, az Istenért, hagyjatok előbb cbedélni. Olyan éhes vagyok... Majd később elmondok mindent. De alig ettem pár kanál levest, Winnie hugocskám azt kezdte magyarázni, hogy ilyen ideges állapotban nem jó enni... Inkább csak beszéljek, attól majd megnyugszom.

— Hát jó, — mondtam, — megadom magam sorsomnak... De legalább ti hallgassatok. És elmondtam mindent, amit tudtam. Lucy néni nagyon rosszalta, hogy belekeveredtem az ügybe, de mikor meghallotta, hogy milyen gazdag családál kerültem hivatalos összeköttetésbe, megnyugodott és elkezdett kíváncsis-

gkodni: milyen lehet az előkelő háztartás? Folytonos kérdésekkel ostromolt a berendezésről, a szokásokról, a cseléségről. Az is nagyon érdekelt Lucy nénemet, nem kevésbé Winnie hugomat: miféle viszonyban is van a sápadt özvegy és a két öreg hölgy?

Már késő este volt, mikor eszembe jutott, hogy Bradbury fontos írásokat adott át nekem Shyler néni részére. Fölhívtam hát az özvegyt telefonon és megkérdeztem: szabad-e még meglátogatni?

— Igen, — felelte Ruth Shyler szelid hangja. — Kérem, jöjjön. Még néhány dologban tanácsot is szeretnék kérni öntől... Azonnal az V. Avenue-re siettem, ahol Ruth Shyler vár rám. Beszélgetésünk kevésbé izgalmas volt, mint a délelőtti. Örökségi és biztosítási ügyekről volt szó és amint észrevettem, az asszony jóval nyugodtabb volt és mintha kissé már meg is vigasztalódott volna. Most nem viselte a szörnyű fekete ruhát, fehér házi toaletten fogadott.

— Nem tudom, hogy önnel beszéljek-e még bizonyos dolgokat, vagy pedig a detektívtel?

— Talán előbb velem. Hátha jó tanácsot tudok önnek adni? A titoktartásban pedig megbízhat.

— Ön igazán jó hozzám, — folytatta és hálásan nézett rám. — Sokáig gondolkoztam erről az Allen kisasszonyról és érett megfontolással arra jöttem rá, hogy szegény férjemnek és ennek az Allen kisasszonynak már régen ismerőniök kellett egymást. Talán valami okból egyszer kiutasította a házából és férjem most azért ment oda vissza hamis néven. Lowney detektív ma telefonon beszélt Steele úrral.

— Steellel? — csodálkoztam, — hát végre sikerült? Hol van Steele?

— Chicagóban. Lowney elmondta nekem, hogy tegnap éjjel Steelenek Chicagóba kellett utaznia, ezért hagyta el olyan hirtelen Allen kisasszony házat. — Igazán különös, különös... De mit mondott a detektívnek Steele?

— Elmondta, hogy férjemmel együtt voltak a klubban. Férjem arra kérte, vegye magával Allen kisasszony házába, hamis név alatt. Úgy látszik, ezt már többször kérte Steeletől, de most nagyon-nagyon ragaszkodott hozzá, hogy Steele magával vigye. A jóbarát azután engedett... Én nagyon kikérdeztem a detektívt, mert mindent tudni akarok, minden rejtett körülményt, amely szegény férjemet erre a látogatásra készítette. Sajnos, úgy veszem észre, hogy minden további kutatás csak szé-

gyent hozhat a Shyler-névre... Ezt pedig nem tudom elviselni! Kérem, nagyon kérem, segítsen nekem, hogy mindezt a borzalmat elhárítsam.

— Mindent megteszek, nagyságos asszony, mindent, amit tehetek. Csak attól félek, hogy lehetetlenség kíván tőlem.

— De kérem, nagyon kérem... Mi az, ami történt, Tibbets?

Ezt a kérdést a komornához intézte, aki ebben a pillanatban lépett be a szobába.

— Telefonhoz hívják a nagyságos asszonyt. Mondtam, hogy el van foglalva, de az a hölgy nagyon erősködik, hogy okvetlen beszélnie kell a nagyságos asszonnyal.

Az özvegy bocsánatot kért és elhagyta a szobát. A komorna követte.

— Már megint egy titkárno jelentkezik, — ujságolta Mrs. Shyler, amikor visszatért — dél óta már a harmadik jelentkező.

— Kérem, nagyságos asszony, ha titkárnoire van szüksége, ne vegye tőlükodásnak, de tudnék egy fiatal hölgyet, aki bizonyára megnyerné a tetszését.

— Nem olyan könnyű nekem tetsteni, — mondta bágyadtan mosollyal — nem vagyok könnyen kielégíthető. De ki az a fiatal hölgy?

— A hugomnak egy ismerőse. Küldjem el önhöz?

— Igen, legyen szíves. Az ön ajánlása nekem elég. Ezt a telet a jótékonyágunk akarom szentelni és nagy magányomban azzal vigasztalódom, hogy segélykióti szervezek. Kell valami, hogy elterelje a gondolataimat erről a borzalmas katasztrófáról, ha csak nem akarok megbolondulni! Bizonyosan nem követek el semmi rosszat azzal, ha másokért dolgozom...

Shyler Ruth most majdnem szépnék látszott, amint sápadt arca tüzelni kezdett a lelkesedéstől.

Hazafelémén szentül elhatároztam, hogy minden erőmmel segítségére leszek. Terveket szőttem, törtem a fejemet, hogyan lehetne rábírní ravasz fifikával a rendőrséget, hogy ne keresse Viki nyomát.

Otthon visszavonultam kis könyvtárszobámba, egyik cigarettát szívtam a másik után és gondolkoztam. Hajnali három óra tájt, mikor végre elhatároztam, hogy pihenni fogok, egy percre az ablak mellé álltam és átneztem Viki sötét ablakaira... Egyszerre csak észrevettem, hogy az elhagyott ház ajtaját belülről valaki kinyitotta. Tudtam, hogy Shyler holttestét már elvitték. Feszült kíváncsisággal lestem hát,

mi fog történni? A kapun karsú nőalak lépett ki. Viki volt!

A Viki bájos barna fejét nem is téveszthettem volna össze senkivel... Óvatosan körülnézett, gyorsan kinyitotta a levelezőskönyvet, amely az ajtó mellett volt, mindent kiszedett belőle, majd újra bezárta és visszazsurant a házba.

Órjögő izgalommal szakítottam fel az ajtót, átrohantam a csöndes utcán, föl a lépcsőkön és hevesen csöngettem. Csöngettem, egyre csak csöngettem... Odabenn, a néma házban kísértetiesen zúgott a csöngettyű hangja. Fölverte a csendet, visszhangzott a folyosókon. De semmi nem mozdult odabenn. De én csöngettem folyvást, megszakítás nélkül, vad izgalommal.

Végre halkan, alig észrevehetően megmozdult az ajtó, keskeny rés támadt, csak annyi, amennyit a biztosító lánc engedett és megszólalt suttogva és esdekelve Viki hangja:

— Kérem, menjen el...

— Nem, nem megyek... Viki, engedjen be.

— Nem engedhetem be, az Istenre kérem: menjen el...

Az ajtó becsukódott. Ajkamat rátapasztottam a hideg fára és suttogva követelőztem, rimádkodtam, erőszakoskodtam:

— Viki, kérem, könyörgök: engedjen be, engedjen be...

Senki sem válaszolt többé...

Ott álltam, órákig álltam a lépcsőn és bámulsan eszelősen a bezárt ajtóra. Mit jelentesen ez? Miért járt a házban Viki és miért nem akar beengedni? Próbáltam kémkedni az ablakon keresztül, de a függönyök össze voltak húzva és sehol semmi fény, az éleetek semmi jele. Újra a csengőnyű nyultam, de azután visszahúztam a kezemet.

Nem, nem, ez nem volna jó, ez veszedelmes vihetné Vikit... Még fölkelteném valami késői járőkelő, vagy cirkáló rendőr figyelmét... Nem tudtam, vajon bűnös-e Viki? Ha bűnös, a rendőrség dolga, hogy nyomára akadjon és nekem semmi, de semmi kedvem ebben segítségére lenni a rendőrségnek... És csak látni szerettem volna Vikit, csak beszélni vele, hogy fölajánljam segítségemet és őnzetlen barátságomat. Átsiettem az úttesten, bementem ismét a házukba. Azután egy gondolat villant föl bennem, valósággal nekigróttam a telefonnak és ideges mozdulattal tárcsáztam a Viki számát. Talán egy percig várhattam, azután Viki hangját hallottam. Bátortalanul, félig suttogva szólalt meg:

— Ki beszél?

— Én... Most hagytam el a kapuját, Viki... Ne féljen tőlem, maga szegény, kedves, üldözött vad. Csak azt akartam kérdezni: segíthetek-e?

— Óh, ez nagyon, nagyon szép magától... Sokra tartom a jószágát, de sajnos, nem tehet értem semmit. Éppen semmit... De azért köszönöm.

— Beszéljen, legalább beszéljen velem néhány percig, hogy a hangját halljam.

Nagyon aggódom magáért, Viki! Úgy-e, nincsen belekeveredve ebbe az ügybe? Úgy-e, nem bűnös, úgy-e, nem?

— Ne kérdezze, — suttogta olyan halkan és olyan remegéssel, hogy összezorult a szívem. — Ammit tettem, vagy amit nem tettem... annak titokban kell maradnia. Nem mondhatok el még magának se semmit... Semmit... Ne kérdezzen. De ha segíteni akar rajtam, tegyen meg mindent, hogy ne is keressek. Megteheti? Gondolja, hogy ez sikerülni fog?

— Félek, hogy nem. De mondja, Viki, hát nem láthatom valahol, valami nyugodt zugban, ahol kibeszélhetjük magunkat?

— Nagyon kívánja ezt, Colham?

— Igen, nagyon kívánom.

— Akkor bizonyos, hogy hisz hennem és ártatlannak gondol...

Zavarodott voltam, késtem a válasszal. Nem akartam megrabolni attól az illuziótól, hogy hiszek ártatlanságában... Pedig... pedig nem tudtam szabadulni attól a gondolattól, hogy köze van a gyilkossághoz.

— Igen, — feleltem végre, — én hiszek, én himni akarok... Ha biztosít arról, ha állítja, ha csak mondja, hogy ártatlan.

Síró hang felett:

— Azt... azt nem tudom... azt nem tehetem... Eljén boldogul!

Valósággal kiabáltam már a telefonba:

— Viki, még ne menjen el, Viki... még ne...

Szíven talált a Viki hangja, a halálos félelem, amely benne reszketett és a mélyszomorúság, amellyel azt mondta: „Eljén boldogul...” Segíteni akartam rajta, valami homályos ösztön unszolt, hajtott, korbácsolt, hogy megvédelmezzem, hiszen olyan fiatal és olyan egyedül van...

— Viki, kérem... akármit gondolok is... védeni akarom magát, ha bűnös, ha nem.

— Jól esik és köszönöm, — rebegte ez a valószínűtlenül halk, szinte már nem is erről a földről való hang, — köszönöm... s jó... nagyon jó volt egy igaz barátal beszélni. De semmit sem tehet értem, higgye el... semmit. Felejtsem el...

— Engedje meg, — erőszakoskodtam tovább — hogy valamiben szolgáltatára legyek. Ha volna valami üzenete... Bizalmas ügy, amit el kell sürgősen intéznie...

— Hát akarja? Igazán, ennyire... ennyire jó barátom?

— Igen, ennyire, — feleltem.

— Akkor arra kérem, vegye ki föltűnés nélkül a leveleimet a szekrényből... mondjuk, három nap mulva. És tegye el valamennyit a számomra.

— És hol van maga, Viki... Úgy értem, hol lakik most?

— Ne kérdezzen! Biztonságban vagyok. Olvasom az újságokat és tudom, milyen hajszá indult meg utánam. El kell bujnom, nem nézhetek farkaszemmel a váddal. Félek a fogságtól... Reszketek a büntetéstől.

Hangja büntudatot árult el és én megborzongtam arra a gondolatra, hogy gyauum nem alaptalan... De mégis, mégis: mindent meg fogok érte tenni, amit csak lehet!

— Hogyan hozzam el a leveleket? — kérdeztem és igyekeztem közönyös, fölényes hangot erőszakolni magamra, nehogy észrevegye megdöbbenésemet, nehogy észrevegye: bűnösnek tartom őt.

De a hangom mégis csak elárult és ő valósággal belezokogott a telefonba:

— Maga bűnösnek tart engem... és mégis segíteni akar rajtam?... Isten áldja meg érte!... Hallgasson ide. Be kell fejeznem gyorsan a beszélgetést, mert nagyon veszélyes. A levelezőrény kulcsát elküldöm postán. Az a legbiztosabb. És hová teszi a leveleimet?

— Elküldöm postán.

— Nem, az lehetetlen... De maga bejöhét a házba. A rendőrség bizonyosan beengedi.

— Igen, ezt ki tudom eszközölni.

— Akkor arra kérem, tegye a leveleimet a nagy porcellánvázába, a zene-szobába. Abba, amelyiknek arany sárkány van a födélén. Ott nem fogja keresni senki. De úgy-e, nem fog kémkedni utánam, Chester?

Bizonyosan öntudatlanul szólított a keresztnevevem. De ez mégis szíven ütött. És megfogadtam, hogy mindent megteszek érte.

— Nem fogok kémkedni, nem, drága gyermek... De ígérje meg, hogy hozzam fordul, ha segítségre lesz szükségére. Egredül van?

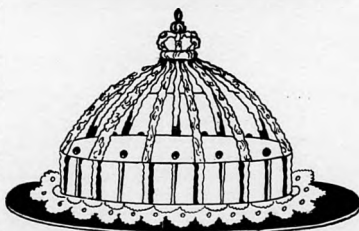
— Julie nálam tartózkodik, — felelte. — De most... eljén boldogul! Pár nap mulva elhagyom Newyorkot és többé nem is térek vissza. Csak ezekre a levelekre várok, ezeket meg kell kapnom... Már nem is lennék itt, ha nem várnám őket. Ha ezeket a leveleket megszerezte, mindent megtett értem, amit az életem a szegény Vikiért meg tenni lehet.

A hangja megrémített. Egészen elvesztettem az eszemet.

— Viki, — kiáltottam bele a telefonba, — nem... kedves... nem, nem...

Szavakban nem is tudtam kifejezni a szörnyű félelmet, amely egyszerre rám tért. Össze-vissza dagogtam és közben meghallottam a halk kattanást, amely tudtomra adta, hogy beszélgetésünk véget ért.

Talán utolsó beszélgetésünk az életben... (Folytatjuk)

Ilyen ma a tündérmese

Egy könyv születése

Írta: Bácskai Magda

Ne higyük, hogy a tündérmese kizárólag és csak szegénylányok életében őt testet manapság.

Szomorú lenne, ha így lenne. Szomorú lenne, ha a gazdagok életét — elvből — elkerülne a Csoda.

Szerencsére nem kerüli el. Csak éppen váratlan alakban jelentkezik néha. Kilendíti környezetéből (milliójéből és millióiból) a dollárprincesszt s íme — diadal! — az elképzelt baba megáll a saját lábán. Megáll, megéli a „szegénység” nevű szenciát, mely az igazi gazdagok számára legalább olyan érdekes (feltéve, hogy nem tart túl soká), mint igazi szegények számára a hirtelen gazdság (feltéve, hogy soká tart).

Ilyen furcsán, kicsit fejtetőn állva köszöntött be a Csoda Bettyhez, aki egy szép tavaszi napon, tizenhétéves születésnapját ünnepelte papája londoni palotájában.

Betty volt lord Jeffries egyetlen gyermeke s ha apja hétköznap lehozta neki a csillagot az égről, születésnapján legszívesebben lehozta volna a göncölszekeret.

Mint hogy Betty gyönyörűen zongorázott s rajongott a zenéért, — ugyan mi lehet szebb meglepetés számára? — gondolta a lord, — mintha felkerül a Londonban tartózkodó híres délamerikai hegedűművészt, adjon kis priváthangversenyt a Betty garden-pártján. Mit tudta a derék lord, hogy két világrész legészantább nőesbászát hívta meg lányához? Mit tudta, hogy hedűje fűlött, hol villog, hol ellágyuló pillantásokat vetett a híres spanyol Bettyre, akinek piszok, tündéribb, bronzvörösebb jelenség alig hallgatta még a művész muzsikáját!

Mindezekről fogalma se volt a jóhiszemű papának, aki csak akkor csodálkozott el, mikor Betty egy hónap múlva e szavakkal állt elé: «Ót vagy senki!»

— Helyes fiam, — felelt a lord. — A szerelem szép dolog, de engedj meg, hogy kissé érdeklődjem szíved választottjának multja és jövője iránt. Az információk azonban lesújtóak voltak. Ki hét öngyilkos feleségét ismerte a dél-amerikaiak, ki szélhámosságokról, nyomasztó adósságokról, piszkos üzletekről számolt be.

— Elég, az Istenért, elég! — kiáltott a lord, mikor titkárja elé terjesztette a félelmetes referátát. — Hívják be Bettyt!

A fiatal lány sápadtan hallgatott végig mindent, majd így szólt:

— Mégis hozzámégyek. Mellettem meg fog javulni.

— Lehet, hogy hozzámégy fiam — felelte a lord —, de ez esetben én kitagadlak.

— Megtehete! — felelte Betty sápadtan, de makacsul s elszett hazuról, hogy szíveválasztottjával közölje a jó hírt, mely szerint boldogságuknak immár mi sem áll útjában.

— Szegények leszünk, de boldogok! — fejezte be mondókáját Betty.

— Hogy-hogy szegények leszünk? — kérdezte a művész. — Hisz te gazdag vagy!

— De csak amíg nem vagyok a feleséged. Ha elveszel, az apám kitagad.

— Vagy úgy, — felelte a spanyol és arcan mélyeség csalódás tükröződött. — No, ha így áll a dolog, nem vehetem el, drágám! Nem vállalhatok ilyen felelősséget.

— Köszönöm! — felelte Betty. Végig se várta, mit mondhat még a hölgyeményézős.

Esteledett, mire Betty észrevette, hogy a dokkokhoz ért, a tengerpartra. Fáradt volt, halálfáradt. Leült egy padra. Dél óta járkált egyfolytában, félig öntudatlanul.

Néhány perc múlva két öreg matróz telepedett mellé.

— Ezt nevezitek munkanélküliségnek itt Londonban?! — mondta az egyik. — Három napja keresünk egy fiút a hajóra. Míg nem találunk egyet se. Pedig hát nem is lenne más dolga, mint a szakács mellett segédkezni, teríteni, asztalnál kiszolgálni. Lehet akár tizenöt éves kölyök is. De hát még ilyen se akad.

— Tévedsz! — gondolta magában Betty. — A fiú mindjárt itt lesz.

Észrevétlenül felkelt a helyéről (a matrózok ügyet se vetettek rá). Taxiba vágta magát. Otthon egész szekrénye volt fűlötönnyel. Betty nadrágban sielt, fiúruhában lovagolt, ezezett, mint oly sok mály lány. Csak a legkopottabb öltönyt kell kikeresni, haját fűrsra hátrasimítani, ócska sapkát a fejébe vágni, vastag cipőt húzni, a konyhabély ütött-kopott kis kofferét kölcsönkérni, abba becsomagolni a legszükségesebbet, jelentkezni az «Evergreen»-hajón.

A szerencse kedves Bettynek. Az Evergreen kapitánya kedves, finom öregúr. Betty nyugodtan szegődik el a hajóra. Ugyis csak az első három nap fontos a nyílt tengeren, aztán akár el is árulja kiletét a kapitánynak. Nem vihetik már vissza.

A kapitánynak is megtetszik a félénk, rokonszenves fiú. Felfogadja s néhány nap múlva a «kölyök» a hajó kedvence. Akár Ausztráliáig is eljuthatna fiúruhában, ha egy este — vöcből — be nem lenn valaki a kabinja ablakán s meg nem állapítja csodálkozva — ó de milyen csodálkozva! — hogy a kölyök gyertyafényűl kézimunkázik. A hajó — sajnos — épp közeledik Port-Saidhoz.

— Ne tegyen ki, kapitány úr! — könyörgő Betty, mikor kérdőre vonják. — Ha jó voltam fiúnak eddig, mért ne lennék jó ezután is.

— No, nem bánom! — mondja a kapitány, — ügyis hiányoznál nekünk...

Így került me a világot kétszer a rozoga kis gyarmatúrát szállító gőzösn Betty. Mire egy év múlva kikötött Londonban, vastag kéziratcsomót szorongatott hóna alatt. Könyvét, mely ezen a nagy úton született. A könyv címe ez lett: «Matróz voltam». Mái egy millió példányban kelt el az elragadó utinapló.

RIVALDAFÉNY

A kitűnő fiatal színművész, aki nagyon jól tudja, hogy súlyosan meg kell dolgoznia annak, aki valamire vinni akarja és nem elég ígértett kézzel várni a sül galamb jötté: egyszer, egyetlen egyszer elkésvé érkezett a film-műterembe. Mindenkét őt: a kollégái, a technikai személyzet, a filmpertőr és főként a rendező, aki tekintélyének megőrzése végett kemény hangon így szólt:

— Kedves kisasszony, ilyen többé ne forduljon elő! Tessék korábban fölkelni!

A művész nő dühbe gurult és így válaszolt:

— Mit ért ön ehhez?!... Mit csináljak, ha nem tudok gyorsabban aludni?!... ●

Egyik színházunk dramaturgia közismert gúnyos, de mindig szellemes megjegyzéseiről.

Amikor egy divatos színdarabíró élmélyítő öndicséretét hallotta, így válaszolt:

— Tökéletesen igazza van, kedves mester!... On feltélenül halhatatlan addig, amíg él!... De aztán egyetlen pillanait sem!... ●

A népszerű drámai művész rendkívül kedvelője a filozófiai vitaközpontoknak. Egy alkalommal, az egyik társaságban, az előző vendég nagyképűen a következő kijelentést tette:

— Ok és okozat mindig egymás után következnek... És pedig úgy, hogy az ok megelőzi az okozatot... ●

Az egész társaság helyeselt. A drámai művész azonban halkán megkérdezte: — De hogy állunk akkor azzal az emberrel, aki egy horadt gurít maga előt? ●

A fiatal fővárosi színész vidéken vendégzerepelt. Váratlanul megbetegedett és kénytelen volt a városka szállodájában ágyba fektüdni. Orvost hívatott, aki hamar meg is jelent, megvizsgálta, aztán így szólt:

— Egyáltalán nem komoly a dolog! Amikor én olyan fiatal voltam, mint ön, én is megkaptam ezt a betegséget!... És amint látja, nem haltam bele! ●

A színész bánatosan felsóhajtott:

— Igen, doktor úr, elhiszem... Csakhogy önnek más orvosa volt!... ●

Szporolni kell, fiam!

Egy férj naplőjegyzetei * Közreadja: Bodor Pál

1932

...Már megint ponty volt ebédre. Mindennap ponty. Ponty rántva, ponty vajban, ponty paprikásan, ponty rostos, ponty nyársón. A gyomrom már olyan, mint egy élő akvárium. Mondtam is a nőmnek:

— Fiam, én ezt nem bírom tovább. Hát már sohasem kapok egy kis jó marhahúst vagy sertéskarajt, mint azelőtt? Miért van mindig ponty?

— Azért — felelte nőm — mert szporolni kell, fiam. Nem megy nekünk olyan jól. A ponty ép olyan tápláló, mint a marhahús vagy disznóhús és amellel sokkal olcsóbb. Nem látod még a plakátot?

És nőm megmutatta az utcán a plakátot. Háttérben egy marha és egy disznó kétségbeesetten zokogott, az előtérben pedig egy óriási ponty boldogan ficáncolt. Ez a vers volt alájuk írva:

MONDJA MARHA, MERT OLY BÚS?
OLCSÓBB A PONTY, MINT A HÚSI

1933

...Még mindig ponty. Nőm feltalálta a ponty legkülönbözőbb elkészítési módjait. Ma túrós ponty volt tőpörttyűvel, holnap farsangi ponty lesz baracklevárral. Újabbban szörnyű érzéseim vannak. Egyszer láttam a Városligetben egy nőt, aki alul hal volt, felül nő. Hát ez semmi. En néha alul is, felül is halnak érzem magam. Tegnap a fedett uszodában voltam és a víz alatt majdnem beleharaptam egy divatos alakú hölgy láb-szárába. Azt hittem: giliszta.

Tiltakozásom az egyoldalú koszt ellen teljesen hiábaváló. Nőm arra hivatkozik, hogy még olcsóbb lett a ponty. Allításának igazolására új plakátot mutatott. Az illusztráció a régi volt, csak a felírás új. Ez állt rajta:

MARHÁK, DISZNÓK ZOKOGJÁK:
MÉG OLCSÓBBÁK A POTYKÁKI

1934

...Nincs többé ponty. Nőm most a nyulat favorizálja. Mindennap nyúl. Nyúlgerinc, nyúlcomb, nyúlpörkölt, nyúlpástétom, nyúlparóka. Ahová csak nyulok, mindenütt nyúl. Mondtam is a nőmnek:

— Fiam, én ezt nem bírom tovább. Marhahúsról, disznóhúsról már nem is álmodom. De néha, a változtatásig kedvéért legalább egy kis ponytot csinálhatnál. Miért mindig csak nyúl? — Azért — felelte nőm —, mert szporolni kell, fiam. Nem megy nekünk olyan jól. A nyúl ép olyan tápláló, mint a ponty és amellel sokkal olcsóbb. Nem látod még az új plakátot?

És nőm megmutatta az utcán az új plakátot. Háttérben egy vézna ponty kezeit tördelve zokogott, elől pedig elégedett főlényvel vigyorgott egy jól megtermett, hízótt nyúl. A felírás ez volt:

SÍRHAT MÁR A POTYKA ŐR,
NÁLÁNÁL IS OLCSÓBB A NYÚLI

1935

...Elmúlt a nyúljárvány is, de nincs benne köszönet. Nőm most mindennap elémtől valami húsételt, de mikor származása iránt érdeklődöm, lohengrinri titokzatosagát mondja: — Nézd, fiam, szporolni kell. Nem megy nekünk olyan jól. Elégedi meg annyival, hogy ez a hús ép olyan tápláló, mint a nyúl és amellel sokkal olcsóbb.

Eleinte lóra gyanakodtam, de a lóhús édeskes, ez ellenben részben kesernyés, részben savanykás volt. A napokban, ebéd után, hivatalba menet a plakátragasztó ép egy új plakátot ragasztott fel a hirdetőoszlopra. Háttérben egy megtört nyúl zokogott, elől pedig egy rózsaszínű másilis, szép nagy fehér cica dorombolt. Ez volt aláírva:

ZOKOG A NYÚL. A KIS CSACSKA,
NÁLÁNÁL IS OLCSÓBB A MACSKAI

1936

...Tekintettel arra, hogy tavaly óta kissé kedvezőtlenek a gazdasági viszonyok, áttértünk a vegetáriánus kosztra. Most mindennap lucernafőzelék van ebédre. Nőm azt mondja, hogy ép oly tápláló, mint a csalamádé és amellel sokkal olcsóbb.

Az új plakátot még nem láttam. Képzem, milyen keservesen zokog a csalamádé...

Furcsaságok mindenhol

Gyujtogató madarak. — Az Egyesült Államokban az utóbbi időkben azt a különös megfigyelést tették, hogy tüzésvé támad annak következtében, mert a háztető alatt fészkelő madarak a még ki nem aludt cigarettavégeket felepipkedik és fészkeikbe cipelik, ami aztán tüzet okoz és a háztetőt lángokba borítja. Ez történt a Tennessee államban levő Rockwood város hosszabb idő óta üresen álló színházában, ahol egy verebét figyeltek meg, amely égő és füstölő cigarettavéggel a csőrében repült fel az épület eresse alá, ahol a fészke volt. Ugyanezt tapasztalta Knoxville városában egy mozdonyvezető, aki egyik útja alkalmával látta, hogy egy madár égő és füstölő cigarettavéggel felrepült az egyik ház tetéjére. Amikor pedig néhány nap múlva ugyanazon az úton visszafelé ment, a ház már romokban volt, mert közben tüzvész pusztította el és pedig, amint a lefolytatott vizsgálat megállapította, egy kigyulladt madárfészkek következtében. Az amerikai tüzárk ellenbiztosító társaságok mindenesetre felhívták a közönség figyelmét, hogy a gondatlanul elhajított és még égő cigarettavégeket a madarak szeretik felepipkedni és ily módon nem csupán háztüzeket, de száraz nyáron egész erdőtüzeket idéznek elő.

★

Abnormis emberek ünnepi lakomája. — Valóban ritka és furcsa lakoma zajlott le Boston város egyik vendéglőjében, egy óriási termetű férfi huszonötödik születésnapja alkalmából. Ez az egyiptomi férfi: Ali Husszán, 2,38 méter magasságú és a lakoma idejében öt tartottak „a világ legnagyobb emberének”. Jobbján Tymnite kapitány ült, egy skót származású törpe, aki mindössze 75 centiméter magasságú volt, balján pedig Amerika legkövebb házaspárja: Mister Nurlan és felesége, akik együtt nem kevesebb, mint 1100 font súlyúak voltak. A vendégek sorában a következő abnormitások szerepeltek: négy fivér Georgiából, valamennyien szénfeketé, de a természet különös szeszélye folytán csillogó hófehér orruak és homlokúak; egy japán házaspár, akiket „kigyó-emberek”-nek neveztek, csodálatosan hajlékony testük miatt; aztán egy „sátán-ember”, egy ijesztően csúnya francia, akinek szemei foszforzskáltak a sötétben, mint a maeskaé; aztán egy „teve-ember”, egy óriási termetű kínai, aki minden két órában egyetlen hajtásra nyole liter vizet tudott meginni. Külön érdekessége volt a vacsorának, hogy mit fogyasztottak ezek a különös emberek. Tymnite, a törpe, beírte két szelet kenyérral és néhány cukorkával. A Nurlan-házaspár hát tyúkot, a kínai p-dig hat kiló rizst vajjal evett meg. Ali Husszán, az óriás, valamennyit túlléctatta, amennyiben előételül három tuat virsli fogyasztott, aztán tizenkét adag tyúklevest ivott meg és harminc nyers tojást tüntetett el a gyomrában. Akkor kezdett hozzá a tulajdonképpeni ebédhez, amelynek menüje nyole beefsteak-hal, egy egész sonkából, egy kiló halból, négy sült tyúkból, két skatulya szardíniából, rengeteg salátából, félfülő svájci sajtból, nyole naransből és tömelen cukrozott gyümölcsből állott.

★

Automata, majmok részére. Az Amerikai Egyesült Államok világhírű Yale-egyetemén rendkívül ötletes és valóban amerikai módon próbálták ki a majmok felfogóképességét és intelligenciáját. Erre a célra készítettek automatákat állítottak fel, amelyek különböző nagyságú és színű játékpénzeket készítettek. Az okos állatok meglepő gyorsan tanulták meg az automaták kezelését és a játékpénzek értékének felismerését. A kisebb nagyságúakat többre értékelték, mint a nagyobbakat, mert a kisebbeket nagyobb ellenértékért kaptak. Ezekből néhány majom még másnapra is féltretett pár darabot. A nagy, sárga játékpénzeket pedig, amik csak egy teljesen őrös automatába voltak jők, mint érték nélkülieket, elhajlították. A legutóbb becsülték azt a különös játékpénzt, amelynek behajtása után az automata-szoba ajtaja kissé kinyílt és megessalantotta előtűk álmai: a szabadságot. Ezt a szabadságot után való őrös vágyakozást egyébként másféle kísérletek is megállították, főként az emberformájú majmoknál.

„Kérek egy félkiló Shakespearet!”

Buenos-Aires könyvkereskedői között nagy konsternációt keltett, amikor egyik konkurensüknek sikerült az üzleti forgalmat, a többiek rovására, erősen felkocni. Egy nap ugyanis hírdetést tett közzé, amely szerint a könyveket súlra — félkilóját 5 centavóért — fogja árúsítani. A többj kereskedő eleinte gúnyosan kacagott ezen a furcsa üzleti ajánlatom. Később aztán látták, hogy az üzlet nagyon fellendül, sőt az ő vevők nagyrészt is a maga számára hódította el, — ekkor már a nyilvánosság is fellármázták. Mindezzel azonban egyáltalán nem törődött az öleles üzletember, már csak azért sem, mert vevői továbbra is hűek maradtak hozzá. A buenos-airesi könyvkereskedők védelemért az argentinai Irodalmi Társasághoz fordultak, amely hogy is bélyegezte a könyvkereskedő eljárását. Hivatalosan kijelentette, hogy az irodalmi világra a legnagyobb mértékben lealacsonyító és megszegyénítő Argentina kultúrájára, ha a vevők úgy lépnek be egy könyvkereskedésbe, hogy „egy kiló Shakespearet és félkiló Cervantest” kérnek, nem is beszélve arról, hogy „ráadásul még félkiló Wallacet” is fétetnek hozzá. Az argentinai Irodalmi Társaság megbélyegző nyilatkozata és erőles tiltakozása semmit nem használt. Az élelmes könyvkereskedő, akinek ötlete hatalmas felzúdulást váltott ki, rövidesen kénytelen volt a boltját jelentékenyen megnagyobbitani. Az argentinaiak egyáltalán nem szégyenkeznek azon, hogy egy megbélyegzett és „kultúraellenes” könyvkereskedőnél vásároljanak, ha nála jelentékenyen olcsóbban kapják meg szellemi táplálékukat.

Özvegyek

Az özvegyi sor a föld valamennyi népénél különös szokásokat vont maga után. Ha a külső forma, amellyel az özvegy elhunyt férje iránt érzett gyászát nyilvánítja, nem is nyilvánul meg olyan tragikus módon, mint az indusoknál, thrákoknál és szkytháknál, ahol az özvegyet elégették, de a férj elvesztése miatt érzett fájdalomnak mindig komoly és impozáns a megnyilvánulása. Új-Kaledóniában az özvegy egész testét korommal keni be, a kolorado-indiánoknál pedig szén és agyag keverékével, amit addig visel magán, amíg öngátától le nem hull, illetve le nem kopik. Más indián törzseknél viszont az a szokás, hogy az özvegy mély gyásza jeléül súlyos sebeket ejt sajátmagán. A gysz legszeleibb és legfinomabb formája fellélenül az, amit mi európaiak is ismerünk, hogy meghatározott, a fájdalom mindenki előtt világosan kifejező ruhába öltöznék. Ez a ruhaváltoztatás, természetesen, a primitív népeknél különleges ceremóniákkal van összekötve. Kihalatlolu özvegyei például leborotváltatják a hajukat és kigyó-bőrt húznak a fejükre. Más néptörzsek, például: a toltok-indiánok özvegyei kötelesek elhunyt férjük testének valamelyik darabkáját leginkább egy csontot, állandóan magukkal hordani. A régi Kína tartotta a legnagyobb tiszteletben az erényes özvegyet, aki halott férje emlékéhez hűséges maradt. Amikor elérte 50. életévét, nevét emléktáblába vésték, amely egyenlő volt a legnagyobb elismeréssel és hódolattal. Ennek az ellentéte: a gyászoló özvegy legteljesebb megvetése az újbritanniai Duke of Jork-szigeten dívik, ahol az özvegyet minden férfi szabad prédájának nyilvánítják.

A sajtó mint „nagy hatalom”

Hatvan esztendeje annak, hogy az Amerikai Egyesült Államokban valaki kitalálta ezt a kifejezést: „a sajtó — nagy hatalom”. Az emberek nagyrésze csupán olcsó szellemkedésnek képzelte ezt a megállapítást. De hogy mennyire igaz volt már akkor is ez a megállapítás, azt bebizonyította James Gordon Bennett, a „Herald” kiadója, aki egész New-Yorkot az ornárral fogva vezette, éspedig oly módon, amit Európában nem tehetett volna meg büntetlenül. Egy társaságban, ahol Bennett is részt vett, éppen arról folyt a vita, hogy tulajdonképpen milyen messzire ér el a sajtónak az a bizonyos hatalma. Voltak kérdések és gúnyolódók, akik ennek a hatalomnak a létét a legeskelelyebb mértékben is kétségbe vonták. Az egyik vendég kerekén kijelentette, hogy az újságoknak a művelt emberekre a legkisebb hatásuk sem lehet.

Bennett hallgatott sokáig, de ez már neki is sok volt. — Uram! — kiáltott fel ingerülten — vegye tudomásul, egész New-Yorkot kényszeríteni tudom, hogy úgy cselekedjék, ahogy én akarom. — Ez a gőgös kijelentés részben hangos ellenkezést, részben gúnyos kacagást váltott ki. A társaság hangulata mindenesetre úgy igazított volt, hogy Bennett rögtön óriás összegű fogadást ajánlott, amelynek értelmében már másnap kötelese bebizonyítani, mekkora hatalma van újságjának New-York lakói fölött. Bennett vállalkozott erre és azonnal a szerkesztőségbe ment. A társaság többi tagja kíváncsian várta, hogy mit fog csinálni és már előre örültek, hogy a gőgös lapkiadó elveszi a fogadást. Másnap reggel egész New-Yorkot a „Herald” rikkansai vették fel álmuksból, akik bümbölvé kiabáltak, hogy a Zoológiai-kert valamennyi vadállata kiszabadult. Ez a hír ugyan teljesen hihetetlenül hangzott, később azonban felgották súlyos jelentőségét és olyan pánik tört ki, amely a szó szoros értelmében az egész várost magával ragadta. A későbbi közlemények még fokozták a riadalmat, mert borzalmas szerencsétlenségekről számoltak be, amelyek a mit sem sejtő járókelőket érték. Örült tumultus támadt az egész városban. Minden jármű szorult iramban menekült a kocsiszínekbe, a gyalogosok hazarohantak és elbarrikádozták ajtaikat, az utcákat mind leeresztették a redőnyöket. Minden jámbor kutyát orroszának néztek, minden maesktát tigrisnek és minden faigát mérgekgyönyörnek. New-York utcái rövid időn belül kiürültek, az egész városban halotti csendesség uralkodott, csak a házak lescukott ablakai mögül mertek kilenni a megrémült emberek, hogy valamelyik vadállatot megpillanthassák. Egész New-York fogoly volt, ahogy James Gordon Bennett akarta. A déli órákban aztán újra a rikkansok kiáltásaitól lett hangos a város, mindenki újabb és még szörnyűbb szenzációt várt. A „Herald” azonban most azt közölte, az egész sajnálatos megtévesztés áldozata lett és a reggeli híradásból — szerencsére! — egyetlen szó sem igaz. Az állatkert valamennyi vadállata a helyén van, jól örözt ketrecekben. Az emberek tehát nyugodtan kimehetnek újra az utcára. A „Herald”, a legnagyobb sajnálattal, reggeli híradásait a maguk teljes egészében visszavonja és bocsánatot kér a közönségtől. James Gordon Bennett megnyerte a fogadást. De nem csupán azt, mert vakmerő tréfája a legkisebb következmény nélkül sem járt, hanem mellestől óriási hasznonra tett szert. Amikor a közzétett és pánikot keltett híradás valódi oka közödmösös lett, egész New-York józuein nevetett és ószinte szimpátiát érzett a bravúros lapkiadó személye iránt, amit azzal is bebizonyított, hogy a „Herald”-nak most már duplájára emelt példányszámait is elkapkodta.

Európában bőrtönt kapott volna James Gordon Bennett, Amerikában azonban — elismerést és dús anyagi sikert.

J. 67036. Elegáns sportkabát divatos színű gabardin anyagból. A kabát fazonja sportszerű, tűzőt díszítés, a derekon szarvasbőr öv, hasonlószínű nagy gombok, széles lerekormajú gallér. Anyagsükséglet: 3,65 m 130 cm széles anyagból.

J. 67037. Sportkosztüm sárgaszöld gyapjú fréskeanyagból. A kosztüm szabása testhezsimuló, tű-

zőt díszítés, széles gallérfazon, rávarrott zsebek, a derekon öv. Sima alj, elől herakással. Anyagsükséglet: 3,30 m 130 cm széles anyagból.

J. 67038. Tavaszi kabát világoszöld gyapjú anyagból. A ruha szabása testhezsimuló, a globális gallérdíszítés két nagy gombbal zárul. A dereka leve öv szinten egy nagy gombbal gombolódik. Kerek vágott zsehek. Sima alsóréssz. Az ujjak szabása felül keskeny, alul bő es egy egész keskeny

manzsettában zárul. Anyagsükséglet: 3,45 m 130 cm széles anyagból.

J. 67039. Élénk tavaszi kosztüm két díngonálanyagból, fiatal lányok részére. A felsőréssz világos esikós anyagból készül, az alsóréssz egyszínű kék anyagból. A kabát szabása testhezsimuló. A gallér egyszínű kék anyagból készül, vágott zsehek, a kabát két nagy gombbal zárul. Sima alj, oldalt letűzött herakással.

A szabásminták a megrendeléstől számított 8 nap múlva szállíthatók. Megrendelés vissza nem vonható.

Minden ruha szabásmintája kiadóhivatalunkban kapható P 2,40 előzetes beküldése ellenében. Kosztüm szabásmintája P 4,80

J. 67040. Tavaszí sportruha noppen gyapjúanyagból. A ruha szabása testhezsimuló. Zárt nyakkivágás, keskeny gallér, rövid ujjak. A ruha díszít a nagy zöld massziszertű bordírozás képezi. A derékon öv, sima alj, szimmetrikus herakásokkal. Anyagszükséglet: 2,35 m 130 cm széles anyagból.

J. 67041. Elegáns délutáni ruha, fekete gyapjú georgette-anyagból, fekete-fehér kockás előlérsz-

szel kombinálva. A derékon fekete lakk-öv, vágott zsebek, tűzött díszítéssel. Háromegegyed ujjak, színtű fehér-fekete kockás anyagszükséglet: 2 m 130 cm széles anyagból.

J. 67042. Tavaszí kazak-kosztüm, sárgásesikós gyapjúanyagból. A kosztüm színtű kissebb formát mutat. A kabát hossza háromnegyedes, a keskeny nyakkivágás nagy lakk maslinban végződik, a derékon is széles lakk-öv. A kabát öt gomb-

bol zárul. Az ujjak szabása kissé bő. Az alj teljesen sima. Anyagszükséglet: 2,55 m 135 cm széles anyagból.

J. 67043. Kazakruha zöld gyapjú krepp-anyagból. Zárt nyakkivágás, fehér tűzött selyem gallérral, mely zöld selyem maslinban végződik. Felül egy alj két sor gombdíszítés. A derékon öv, a kabát kétoldalt szimmetrikus herakásokban végződik, teljesen sima alj. Anyagszükséglet: 2,60 m 130 cm széles anyagból.

A szabásminták a megrendeléstől számított 8 nap múlva szállíthatók, Megrendelés vissza nem vonható

Minden ruha szabásmintája kiadóhivatalunkban kapható P 2.40 előzetes beküldése ellenében. Kosztüm szabásmintája P 4.80

J. 67087. Estélyi ruha fehér selymekrepp-anyagból, pelerinszerű glockis gallér díszíti. A derekon mintás színes öv, hátul masniban végződik. Sima glockis alj. Anyagszükséglet: 3,65 m 95 cm széles anyagból.

J. 67088. Elegáns estélyi ruha kék matt esikós taft anyagból. A ruhát a felsőszeg különleges szabása teszi érdekessé. A ruhát a keskeny csokorban végződő pánt tartja össze, rövid puffos uj-

jak, a derekon keskeny bársony-öv, az alj felül testhezsimuló, alul harangszerű kiképzésben végződik. Anyagszükséglet: 5,30 m 90 cm széles anyagból.

J. 67089. Társasági ruha fekete, mintás taftanyagból. A ruha szabása testhezsimuló, nagyon dekoratív hatású, a vállon magasan álló gallér, amely szép kontrasztot ad az elől mély kivágásnak. Rövid hullámos ujjak, a derekon levő öv

jobboldalt hosszú masniban végződik. Sima harangalji. Anyagszükséglet: 5 m 90 cm széles anyagból.

J. 67090. Elegáns társasági ruha vistracspike-anyagból. A ruha szabásait érdekessé teszi a de-neverszerű ujjkiképzés, keskeny nyakkivágás, elől két nagy virágdíszítés. A derekon öv. Sima harangalji, szimmetrikus berakással. Anyagszükséglet: 4,10 m 90 cm széles anyagból.

A szabásminták a megrendeléskor számított 8 nap múlva szállíthatók. Megrendelés vissza nem vonható.

Minden ruha szabásmintája kiadóhivatalunkban kapható P 2,40 előzetes beküldése ellenében. Kosztüm szabásmintája P 4,80

St. 67091. Izléses fehér vászonruha színes himnizzsel. A ruha két részből áll: a kis boleroi és a tulajdonképpen ruhából. Testlássimító fazon, a nyakon háromszögletű lilaajtó, a derekon pimasz láncrész, sima ujj, elől herakléssal. Anyagszükséglet: 1,20 m 80 cm széles anyagból.

St. 67092. Fehér matkreppe ruha fiatal lányok részére. A felsőrészt a kerek himzett gallér

szíti, háromnegyedes ujjak, a derekon kis eszokorian vezződő öv, sima harangalj szimmetrikus vágott szabással. Anyagszükséglet: 3,00 m. 95 cm. széles anyagból.

St. 67093. Fehér croupe-de-chine ruha fiatal lányok részére. A ruha díszét az aljór miták képezik. A ruha kazakformájú, tunikaszabású.

zárt nyakkiképzés, rövid ujjak, a derekon öv. alul dupla alj. Anyagszükséglet: 5,10 m. 95 cm. széles anyagból.

St. 67094. Elegans fehér selyemruha. A felsőrészt gazdag himnezű. Elöl hosszan lenyúló gallér, rövid ujjak, teljesen sima alj. Anyagszükséglet: 3,45 m. 80 cm. széles anyagból.

A szabásminták a megrendeléstől számított 8 nap múlva szállíthatók. Megrendelés vissza nem vonható.

Minden ruha szabásmintája kiadóhivatalunkban kapható P 2.40 előzetes beküldése ellenében. Kosztüm szabásmintája P 4.80

IVÁN HÁZASSÁGA

X.

Petrovics kapitány nem nézte valami jó szemmel azt a „civil” életet, amely a hadihajón kezdődött. Igaz ugyan, hogy dicsőség volt megmenteni az elsüllyedt hajó utasait, a lapok megírják, hogy az Imperator menekülteit a Peter halászta ki a tengerből, de azért tengerészkapitánynak mégsem gyönyörűség nézni, hogy az ágyutalpak tövében zokogó asszonynépségek lamentál, a tiszték kabinjában pedig turistaruháshoz, ájult idegeneket helyeznek el. Az ötvenhét menekült valósággal elfoglalta a hajót, melyen teljesen felborult minden fegyelem. Petrovics dühöngött, de fékeznie kellett magát, mert az asszony nép előtt mégsem eregethette meg azokat a cifra káromkodásokat, melyekből szakértők szerint neki volt a legszebb gyűjteménye Raguzától Tokióig. Még szerencse, hogy a menekültek között felfedezte Brankó Ivánt, akihez régi barátság fűzte még hazuról.

— Halló, Iván! — kiáltotta, amikor megpillantotta a nábobot. — No, ez azután a jó fogás! Aranyhalat halásztam az Indiai-óceánban!

De Iván inkább rozmához hasonlított, mint aranyhalhoz. Annak van ilyen mérges, rosszkedvű ábrázata.

— Jobb lett volna, ha nem halászol! — dörmögte fanyarul.

— Ejnye már no, ne beszélj ilyen bolondokat! — korholta a kapitány. — Hiszen ha jól láttam, előbb vitte a fedélzetre Márius a szép menyecskét is. Megvagytok mind a ketten!... Hanem annyit mondhatok, derék fiú az ösöd! Még úgy nem látam embert izgulni, ahogyan az aggódott utánad...

Iván felkapta a fejét.

— Micsoda bolond beszéd ez? Hát honnan tudhatta Márius azt, hogy én az Imperatoron vagyok?

— Úgy látszik, megirtad neki!

— Nem én! Soha nem kapott tőlem egyetlen sort sem!

A kapitány vállalt vont.

— Hát akkor más írta meg. Vagy telepaticus médium, aki megérzi az ilyesmit!

Iván fakó arca egy árnyalattal még zöldebb lett. Hát fordított a kapitánynak és körülnézett. A parancsnoki híd közelében pillantotta meg Máriust, aki éppen valami kendőféllével rohant a tisztai kabinok felé.

— Hol van Lili? — kiáltott rá.

— Az étterembe vittem! Gondoskodtam teáról, egy kis konyakról... Már kezd magához térni!

— Maradj! — mordult rá Iván.

— De szüksége van a száraz takarókra...

— Ráér! Sokkal sürgősebb, hogy mi beszéljünk meg bizonyos dolgokat!

— Nem értlek!...

— Nagyon is értesz! Honnan tudat te azt, hogy mi az Imperatoron utazunk?

— Állandó levelezést folytattam Jankovicssal, a fődirektoroddal, ő írta meg!

— Nem igaz! Ne tagadd. Titkos levelezésben álltál Lilivel!

Márius szemében haragos tűz villant.

— Iván bácsi... most már igazán kérlek, ne beszélj velem ilyen hangon! Nem ismerek rád. Mintha ördögök szálltak volna meg...

Iván azonban nem tágitott rögzésméjéről. Úgy kapaszzkodott abba, mint a bulldoggakutya a fejéje nyújtott bot végébe.

— Szerelmes vagy Lilibe! — mondotta kiméletlenül.

Márius elsápadt.

— Megörültél!

— Szerelmes vagy! — ismételte makacsul Iván.

— De hiszen jól tudod, hogy a feleségeddel életemben egyszer találkoztam csak, azon a napon, amikor bemutattál neki!

— És éjszaka visszalopódtál hozzá!

— Tudod, hogy csak arra kértem, békítsen ki veled!

— Nem igaz. Azóta sokat gondolkoztam az eseten. Hazugság volt. Szeretted... És ő is szeret téged!

Márius halvány arcán piros rózsák gyulladtak.

— Honnan tudod? — kérdezte mohón.

Iván gyülőlködve nézett végig Máriuson.

— Most elárultad magad, Márius. Ezek a villogó szemek, kipirult arca, izgalom... Hát ez a helyzet! Ezért olyan világfájdalmas Lili és ezért akar válni!

Márius nem tudta túrtörtetni magát. Minden visszafojtott vágya, szenvedélye, parázsló szerelme egyszerre lobogt vetett és égett, mint a máglya.

— Hát igen — mondotta — férfiak vagyunk, gyáva és buta dolog lenne a hazudás. Férfiak vagyunk... nyíltan beszélhetünk...

Iván zöldesszürke arcán gyilkos, torz mosoly jelent meg.

— Úgy... úgy, Márius! Csak nyíltan, őszintén... Tehát szereted?

Gondolatpihéék

Vannak emberek, mint végtelen meszezi csillagok, amiknek a fénye csak akkor villan meg előttünk, ha már rég kialudt.

*

Higyjétek el, épp úgy van semmitmondó, mint nagyon is beszédes hallgatás.

*

A szerelem a legfurcsább természeti jelenség: a tulajdon éhségéből táplálkozik.

*

Minden ember vágyik megöregedni, de senki nem akar öreg lenni.

*

Különös lény a legtöbb ember: akkor a legboldogtalanabb, amikor hőn óhajtott vágya valósággá lesz, amely kiábrándítja.

*

Sokan költőknek vallják magukat, pedig ereikben nem folydogál más, mint a zavaros sejtelmek szintelen tintója.

*

A legközelebbi hozzánk tartozó lélekéhez vezető távolságot is csupán a végtelen csillagok távolságát jelentő fényévekkel mérhetjük.

*

Amikor elpusztul egy nagy hazugság és tévedés, legalább száz kisebb hazugság és tévedés születik belőle.

*

Az emberi tapintat az ember jelentőségével együtt növekszik. Mert igazi nagyság kell ahhoz, hogy valaki a saját jelentéktelenségét beismerje. De annál hangosabbak és követelőbbek a senki.

HUMOR

Ellopta a cigány a plébános óráját.
— Tiszteendő úr, — mondja a cigány — ezst azs órát loptam!
— Hát akkor, — inti a plébános — add vissza, fiam, annak, akitől loptad.

— Tessék, odaadom a tiszteendő úrnak.

— Nekem ugyan nem kell, annak add vissza, akitől loptad.

— Annak már kínáltam, nem kell neki.

— Hát akkor tartsd meg.

— Hát akkor megtartom.

★

Kohn megkéri Grüntől a lánya kezét.
— Részemről — mondja erre Grün — nem górdíték akadályokat a házasság elé.

— Nagyon köszönöm — szól Kohn — és szabadana kérdezmem, mennyi a hozomány?

— Sajnos, hozományt nem tudok adni.

— Hát akkor, — mondja indignálódva Kohn — miért mondta, hogy nem górdít akadályokat a házasság elé?!

★

Hecsepecs elmegy a jósnőhöz, odatarítja neki a tenyerét és a jósnő jósol:

— Egy nagyszerű házasság áll ön előtt, a nő szép, szőke és gazdag. A jósnő tovább olvas Hecsepecs tenyerében, aztán elkomorodva mondja:

— Egy csúnya barna nő megakadályozza a boldogságát.

— Jajaj, — sóhajtott fel Hecsepecs — a feleségem!...

★

A társaságban arról folyik a vita, hogy ki az optimista és ki a pesszimista. Valaki végre így oldja meg a kérdést:

— Az optimista az ementháli sajtban csak a sajtot látja, a pesszimista csak a lyukat.

★

Polenta elmegy az ügyvédhez és bejelenti, hogy válni akar a feleségtől. Az ügyvéd megkérdezi tőle:

— És van valami alapos válási oka?

— De még mennyire!... Azt elhiszem, hogy van!

— És mi az?

— Hát újból egy nagyszerű partit ajánlanak.

— Igen. Szeretem. Amióta láttam, másra nem tudok gondolni, csak rá. Lehet, hogy ez bűn. Mindent elkövettem, hogy küzdjek érzéseim ellen. De erősebbek voltak, mint az akarásom. Mit tudom én, hogyan szakad az ilyenmi az emberre? Jött, mint egy lavinaomlás, eltemetett, befődött... Nem szabad rám haragudnod. Végtelenül szeretlek, Iván, hiszen mindig jó voltál hozzám. Kétségbe vagyok esve, hogy fájdalom okozok neked. Hogy életemben először állunk ellenségesen szemben. De meg kell értened. Senkisésem hibás... Az Isten akarta így, az a magasabb végzet, melynek kezében mi csak bábok vagyunk...

— Elég a feleségéből! — kiáltotta magánkiül Iván. Szemében olyan ádáz gyűlölet égett, hogy Márius ijedten hőkent vissza.

— Árulók vagytok! — tombolt Iván.

— Lavináról, magasabb végzetről beszélsz? Hát arra nem gondolsz, hogy ugyanez a tüzes lavina engem éppen úgy elborított, mint téged? Hogy én éppen olyan halálosan szeretem Lilit? Miért engedjem át? Mért legyen nagylelkű? A vagyonomat szívesen megosztottam volna veled. Nem kértéttél volna tőlem olyan áldozatot, melyet ne hoztam volna meg érted. De mi jögon követeled az asszonyt? Hogy mertél ezzel a vallomással élelem állni? Inkább meg kellett volna halnod, Márius, semhogy ezt kimondjad! Ez nem kérelem, hanem rablás.

Több: gyilkosság! Mert jól tudod, hogy Lili az életemet jelenti. Ha elveszed tőlem, akkor én nem élehetek tovább. Most már tudod. Márius felindultan, némán hallgatta Ivánt. Várta, mi lehet ennek a folytatása? Az öreg nábob néhány pillanatig hallgatott. Úgy látszott, mintha élvezné szavainak megsemmisítő hatását.

Azután körülnézett.

— Hol van egy hely, ahol nyugodtan meghatnának egy pohár konyakot?

— Talán a kabinomban...

— Jó, menjünk oda!

A meglehetősen szűkre méretezett fülkében Iván ráült Márius ágya szélére, Márius egy alacsony, támlátlan székes foglalt helyet.
— Nem szeretem a félig elintéztet dolgokat! — kezdte Iván fújt, fenyegető hangon. — Nagyon jól tudom, hogy amit én neked az imént mondtam, csupán falra-hányt hország. Néhány óra múlva már lekopik rólad a hatása. Legkésebb akkor, ha újra látod az asszonyt. Az én életem e pillanattól kezdve nincsen többé biztonságban. Kétfelől akarjatók felborítani. És addig nem is lesz rend, amíg legalább az egyik oldal felé nem nyitok szabad utat!

Máriusnak a lélekzete is ellált. Fogalma sem volt, hová akar kilyukadni ez a rettenetes ember?
Iván felhajította az előtte álló konyakos poharat. Talán nem is az ital miatt. Csak meg akarta mutatni, hogy nem remeg a keze. Teljesen nyugodt, jól megfontolta azt, amit mond.

— Értsd meg, Márius, nem bízom benned. Hiába esküdoznél, hasztalan adnád besületeszavadat, ez mind nem lenne elegendő biztosíték számomra. Végleges és biztos döntést akarok...
— Parancsolj! — mondta Márius. A hangja tikkadt volt, alig lehetett érteni. Minden idege megfeszült. Tudta, hogy e pillanatban dől el élete.

— Sohasem hittem — folytatta Iván, — hogy mi ketten még majd mint ellenfelek fogunk egymással szemközt állni. Valóban, nem ezt reméltem a sok jó viszonzásául, melyet érted tettem.

Márius mozdulatot tett, mintha szólni akarna, de Iván eléje vágott:

— Ne beszélj! Felesleges mentegetőznöd. Mind a kettőtöknek megalázna. Mi egy csaldból származunk, egy vér folyik az ereinkben. Büszke, nyakas, kérelhetetlenek vagyunk, Márius. Mi nem szoktunk egyezkedni. Tiszta munkát végzünk. Mind a kettőn ragaszkodunk Lilihez és egyikünk sem képes félreállni a maga akaratából. Ilyenkor egyetlen megoldás lehetséges csak: döntsön a fegyver!

— Nem értlek! — döbönt meg Márius.

— Pedig világosan beszélek. Meg fogunk verekedni. Életre-halálra. Még ma éjszaka. Pisztolypárbajt vívunk. Segédek feleslegesek. Tízlépésnyi távolságról lövünk egymásra. A párbaj mindaddig tart, ameddig valamelyikünkön halálos sebet nem üt a golyó...

— De hiszen ez képtelenség! — kiáltotta irtózáva Márius.

— Miért volna az? — csattant fel Iván hangja. — Hát amit most teszünk, nem sokkal kegyetlenebb és aljasabb gyilkosság? Csak éppen alattomosan törünk egymás

ellen. Lassan és kelepccel dolgozunk. Mire való ez? Le az álarccal! Nyíltan és férfiasan álljunk egymással szembe...

— Örület! Ez lehetetlen! — hördült ki Máriusból a tiltakozás.

Iván felállt. Most olyan volt, mint a sátán.

— Félsz? — sziszegte. — Azt akrod, hogy így röpitsek beléd néhány golyót?

— Nem félek! — válaszolta Márius. — Hiszen tudod... katona vagyok. De véled párbajozom? Téged öljelek meg, akit szeretek... aki a rokonom vagy?

— Oh, kissé túlságos optimista vagy. Sokkal valószínűbb, hogy én lövöm keresztül a te koponyádat! Szóval, ma éjszaka 11 órakor találkoznak a hátsó fedélzeten. Petrovics kapitányt természetesen beleavatom a dologba. Régi, jó cimborám. Majd belátja, hogy igazam van. Gondoskodni fog arról, hogy senkise zavaron bennünket és egyáltalán tanuszkodni fog az élő mellett, hogy a párbaj szabályszerűen folyt le. Természetesen írásbeli nyilatkozatot is készítenek mindkettőnk aláírásával, melyben a közös megegyezéssel lefolytatott párbajt igazoljuk. Most délelőtt féltizenegy van. Éjszaka tizenegyi fegyverszünetet kötünk. Becsületszóra megfogadjuk, hogy abból, amit most beszélünk, senkinek sem árulunk el semmit. Csak a párbaj előtt fél órával értesítem Petrovics kapitányt. Addig megjártuk az egymással legjobb viszonyban élő rokonokat. Most pedig bevihet Lilihez a takarókat, nyugodtan diszkrálhatsz vele. Később én is bemegyek. Azt a látszatot kell keltenünk, hogy kettőnk között teljes a béke. Az asszonynak semről sem szabad tudnia. Ha ezt a megállapodásunkat megszeged és ennek akár a legkisebb jelét is észreveszem, akkor először Lilivel számolok le, aztán veled... Ezt ne feledd! A viszontlátásra, Márius! Kivágta a kabinajtót és magárahagyta a kétségbeesett fiatalembert.

Ez a tanácstalan és tehetetlen kábulat azonban csak néhány percig tartott. Felugrott és Lilihez sietett.

Az étterem e pillanatban kórházhoz hasonlított. A kiállott izgalmtól beteg férfiak és nők heverték a földre vetett, rögtönzött ágyakon és a hajóorvos élesztette őket konyakkal és injekciókkal.

Lili az étterem leghátsó sarkában egy nyugágyon ült.

Mikor megpillantotta a kendőkkel közelgő Máriust, nem tudott elrejtani egy örömteljes mozdulatot.

— Bocsásson meg — mondotta Márius, — a kapitányom feltartóztatott egy szolgálati ügyben. Azért késtem egy kissé...

Lili arcán aggodalom tükröződött.

— Merre van a férjem? — kérdezte feltűnő izgalommal.

— A fedélzeten sétál.

— Miért nem jön hozzám?

— Nem beszéltem vele.

Lili fájdalomosan sóhajtott. Kezével fáradtan simította végig homlokát.

Márius részvételt nézett rá.

— Szenved? — kérdezte.

— Nagyon!

Riadtan emelkedett fel és könyörögve kulcsolta össze kezét:

— Erről nem szabad beszélnie!

— Annyira fél tőle?

— Igen!

Márius hallgatva nézte. Micsoda szörnyű titkok rejtőzhetnek e fájdalom kitérés mögött! Mennyi könny, szenvedés. A szíve megtelt forró részvétellel és szeretettel.

— Meg akarom köszönni — súgta egészen halkán, — hogy irt nekem!

Lili rémülten nézett körül.

— Vigyázzon! — mondotta és látszott, hogyan remeg egész testében.

De Márius már nem hallgatott rá.

— Úgy hordom szívem felett azt az egy sor írását, mint egy amulettet. Ezerszer emeltem ajkamhoz... Felittam, felszókoltam minden betűjét.

— Az Isten szerelméért, legyen óvatos. Az életével játszik, ha férjem a legcsekélyebbet is észreveszi. Halálosan féltékeny... Menjen el, Márius... Nekünk nem szabad többé találkozunk...

— Annyira gyűlöl?

Lili szemét könny homályosította el. A hangjában végtelen ellágyulás muzsikált.

— Milyen édes... naiv gyermek! Hát nem érzi...

Nem kellett tovább folytatnia. Márius ráhullott a kezére és csókjaival halmozta el.

— Ez nem maradhat így, Lili! El kell válniok!... Felecsügl akarom venni magát!

Az asszony szomorúan intett tagadást.

— Milyen rosszul ismeri Ivánt! Azt hiszi, valaha is beleegyezne ebbe?... Inkább engem akarna holtan látni!... Ó, maga nem ismeri Ivánt! — sóhajtott lemondóan az asszony.

A MŰTEREMBEN

A fényképészeti műterem ajtaja hevesen nyílt: egy hölgy rontott be rajta. Nem fiatal, nem szép, de egészséges és energikus. Hatalmas termete betöltötte az egész ajtót. Pedig ez az ajtó elég széles volt, hiszen házaspárok befogadására készült, akik a fényképészhöz vezető útkon nem szívesen karolnak ki egymásból. A hölgy orrán csipetölt volt, a kalapja alatt pedig kopán szárcsomó bujt meg, amely nagyon hasonlított a mázlóécsethez.

— Ön a fényképész? — kérdezte szinte fenyegetően a hölgy.

— Szolgálatára...

— Egy képet akarok. Rólam.

— Bocsánat, nagyságos asszony, legálább három kép —

A hölgy ideges lett, a kalapot lekapta a fejéről.

— Mibe kerül?

— Három pengő.

— Két pengő elég lesz. Maga csak egyet kattint a gépen és már megkereste a pénzt. Ha a szobaúr fotografál engem, semmibe sem kerül. Tessék tehát elkészdeni!

Belépett az asszisztens kisasszony, kedvesen köszönt és beállította a gépet. Elragadó szépség volt ez az asszisztens kisasszony. Kerek arcocskáját puha hullámokban ölelte körül szép haja, nagy szemei csillogtak, az alakja pedig minden nő irigységét jogosan magára vonta.

A fényképész a kisasszony felé fordult:

— Készen vagyunk?

— Igenis, mester!

A fényképész a gépet az energikus, kövér hölgy felé irányította.

— Szabad kérnem, nagyságos asszony?

A hölgy ebben a pillanatban egészen megváltozott. Bizonytalan, apró lépésekkel a fényképészhöz ment, megragadta a karját és nem eresztette el.

— Remélem, szép képet csinál rólam?

— kérdezte és mosolyogni próbált.

— Úgy gondolom, hogy egy kicsit utána segít... A hajam már kissé ritka, ön majd teltebbé, dúsabbá teszi... A homlokomon csúnya szemölcs van, annak nem szabad látszania... A szemem alatt levő apró ráncocskákat is el kell tüntetnie!...

— Ahogy parancsolja, nagyságos asszonyom!

— Még valamit!... Az egész arc va-

lamivel soványabb legyen. A tokát el kell tüntetnie. A felső ajkam fölött levő pihéknek sem szabad látszaniok... Mäskülömben nem veszem át a képet!... És a száját kérem kisebbre retusálni, a szemet nagyobbra... Amint látja, bandzsitok... A képen nem akarok bandzsítani!

— Ahogy parancsolja, nagyságos asszonyom!

— A szem alatt levő árók se látszódnak. Csináljon helyetted néhány finom vonalat, mint a francia nők szokták...

— És az aranyfogamat fesse fehérre... Az alakomnál ön is láthatja, hogy alul mennyit kell elvenni és felül mennyit kell hozzátenni... Én nem akarok egy nappal se fiatalabbnak látszani, mint amilyen vagyok. De úgy készítsé el a képet, mintha tíz év előtt jöttem volna el önhöz...

— Ahogy parancsolja, nagyságos asszonyom!

— Nos, kedves mester, megértett engem?

— Tökéletesen, nagyságos asszonyom!... Ó, én hozzá vagyok szokva az ilyen kívánságokhoz!... Nagyon kérem, kegyeskedjék egy pillanatra oldalra állani, nagyságos asszonyom!

A fényképész a lencse elé állította a szép asszisztens kisasszonyt.

— Kedves kisasszony, álljon ön a gép elé, — mondta. — Le fogom fotografálni magát. A nagyságos asszony ugyanis *magáról* óhajt egy képet!...

— Felveszem veled a harcot!

Lili szemében halálos rémület látszott.

— Märius, összetett kézzel kérem, ne tegye ezt! Nem akarom, hogy vér folyjon miattam... nem akarom, hogy megöljék magát!

— Rémlátás!...

— Én ismerem Ivánt. Higgyen nekem, Märius. Magának félre kell állnia. Nem szabad a mi kettőnk dolgába avatkoznia. Biztek a csodában. Talán sikerül öté mégis jobb belátásra bírnom... De sejtienem sem szabad, hogy maga áll a háttérben. Mert akkor soha, érte, sohasem enged szabadon!

Az ajtóban feltűnt Iván öles alakja. Jökédvüen szívta pipáját, olyan nyájas, előzőkeny volt, mint a legszeretetremlőbb férj.

— Halló, Lili! — kiáltotta. — Jobban vagy már? Igazán boldog vagyok, hogy már kissé kipirosodott az arcod. Märius derék fiú, hogy ennyire gondjaiba vett! Remélem, hogy Raguzában gyakran lesz hozzá szerencsém. Hallom, hogy a kapitány meséli, hogy most hónapokig otthon maradtok. Jó lesz unalmas esteken egy kis hármashban játszotó kártya... Ugy-e, Märius? Számíthatunk rád?

— Természetesen, Iván!

— És te, Lilikém? Szívesen látod majd?

Lili boldog meglepetéssel nézett férjére. Ilyen derűsnek már régen látta. Mi történetett vele?

Märius előtt új világ nyílt. Elhülve hallgatta nagybátyja képmutató szavait. Hiszen ő tudta legjobban, micsoda feneketlen gonoszág van azok mögött. Ugy tett, mintha szolgálati kötelessége szólítaná el és távozott.

Lili kedveskedve húzódtó az urához.

— Milyen jó, hogy megint nevetni látlak! Miért nem vagy mindig ilyen, Iván? Hát nem jobb így? Egy fél óra előtt még a halál torkában vergődöttünk. Olyan muló semmiség az emberi élet... Hát érdemes arasznyi, nyomorult kis létünket egymás kínzásával keseríteni?

Iván élesen kémlelte az asszonyt a pipafüst mögöl.

— Hm! — mondotta — amint látom, a te életkedved is visszatért! De ha nem csalódom, ez az öröm nem annyira nekem, mint inkább másvalakinek szól!

Lili megrezsent. Egy pillanat alatt felismerte a kelepéct, melyet férje állított. Nem igaz, esze ágában sem volt, hogy megbéküljön Märiussal, vendégül hívja a raguzai kastélyba! Csak hallani akarta, hogy mit szól hozzá? Micsoda ostobaság, hogy elárulta magát és jökédvet mutatott.

Elfordult férjétöl és csendesen sóhajtott:

— Rajtunk már nem segíthet semmi. Gyógyíthatatlan vagy!

— Szeretnéd, ha meghalnék, úgy-e? — acsarkodott Iván. — Boldog lennél, ha belefulladtam volna a tengerbe? Sietnél feleségül menni hozzá?

Az asszony nem felelt. Összetörve, megalázva ült a helyén. Iván még kegyetlenebbül väjkált a véröz sebekben.

— Konokul hallgatsz? Megvetsz? Undorodol töltem? No, ne félj! Majd én segítek megoldani a problémádat!

Titokzatosan, gonoszul nevetett. Lili érezte, hogy ereiben megfagy a vér. Olyan rémület vett rajta eröt, hogy attól félt, megörül. Megértette, hogy férjének kész terve van...

Felugrott és lélektelenül rohant végig a fedélzeten. Iván meg mozdult. Neki már mindegy volt. Éjfélre véget ér a regény. Addig hadd tegyen az asszony kedvére. De a szemszögletéböl feszülten leste, kihez siet Lili?

A szerencsétlen nő pillantása végigfutott a menekültek tarka gomolyagján, akiknek párolgó csajkáknban éltel hordott néhány buzgó matróz. Végre észrevette Maxot. A fedélzetre terített felhötjön kuporgott és termoszuvegéböl valami meghatározhatatlan, erösillatú pálmák csepegtetett az eléje rakott marhahúsrá.

— Képzeld — mondotta felháborodva, mikor meglátta Lilit, — egészen kemény ízetlen a hús! Micsoda koszt van itt a hajón? Legalább akkor főznének rendesen, amikor vendégeket kaptak. Szegény kis Milám azt mondja, hogy egy falatot sem tud lenyelni, mert beletörik a foga. Most egy kis szeszrel próbálom izestíteni!

— Disznóság! — mondotta kényeskedve Mila, — az embernek elsőszöntly luxuskabinra és ellátásra jogosító jegy van a zsebében és ilyen rágós, öreg húst raknak eléje. Mondja, asszonyom, hogy tudja elviselni ezt a rémes illatot, ami a kabinokban van? Én máris fejfájást kaptam! És a leghorasztóbb, hogy a ruzsom, püderem, mindenem az Imperialon maradt. Nem tudna kisegíteni, amíg Port-Saidba érünk? Rémesen érzem magam festetlenül. Az ember olyan, mintha meztelen lenne!

Diszpárnák

— Sajnálom, de amint látja, az én toalett-cikkeim is a tengerbe veszttek...
 — Mit gondol, talán ha a kapitánynak szólnék...
 — De kedves Milám, egy tengerészkapitánytól akar parfümöt és rúzt?
 — Hátha van valakije, akinek Ceylonban vásárolt maláji kozmetikai különlegességeket...
 — Majd én beszélek vele! — ajánkozott udvariasan Max.

— Te csak maradj! — intette le Mila. — Egy asszony könnyebben intézi el az éfélet. Majd meglátod, hogy estére micsoda külön, finom kosztot fogunk már kapni! És bájos mosollyal búcsút intve, elindult a kapitány keresésére. Max utána akart sietni, de Lili visszatartotta.

— Maradj! — mondotta idegesen.

Max meglepetten fordult vissza.

— Mit akarsz? — kérdezte csodálkozva.

— Figyelj rám, Max — mondotta fojtott hangon. — Segítened kell rajtam!

Max majdnem elvágódott meglepetésében.

— Tessék? — dadogta, mint aki nem hisz a fülének.

— Meg kell mentened. Nem maradhatok tovább az uram mellett. Nincs biztonságban az életem...

Max lélegzet után kapkodott. A sóbálynáya dermedt ember valamit mondani akart, de erre nem kerülhetett sor.

— Ne kérdezz, ne beszélj — sügta Lili. — Nem örültem meg, világosan tudom, hogy mit beszéltek. Rettenetes dolgok történtek velem. Meg kell szöktetned...

— De hiszen én nő vagyok! — hördült fel Max.

— Örül! Csak nem hiszed, hogy szerelmes vagyok beléd? Ertsd meg! Vissza akarok menni a filmhez. El akarom felejteni azt az estendőt, amely mögöttem áll. El akarom felejteni mindazokat, akikkel azóta találkoztam, akik az életembe léptek...

Max szeme karikára nyilt.

— Komolyan beszélsz? Visszajönnél? Megint játszani akarsz? Tudod-e, hogy mióta elmentél, már három nagy ajánlattal is kerestek? Alig két hónapja is jött egy érdeklődő levél Londonból...

— Meg fogod mondani, hová utazzam... Én Port-Saidban megszököm. Egyenesen oda utazom, ahová akarod. Nekem mindegy, hogy Londonba, Berlinbe vagy Hollywoodba. Más nevet veszek fel. Befesttetem a hajamat, vagy parókat viselek. Senkisémm fogja tudni, hogy hol vagyok és mit csinálok...

Max kezét dörzsölte.

— Nagyon jó lesz. Csak arra vigyázz, hogy mindebből Mila semmit se sejtsem meg. Tudod, rendkívül féltékeny... No, nem rám, inkább a művészi sikereire. Nem tűr konkurenciát és főleg azt nem engedné, hogy én más nőt menedzseljek! Számíthatok úgy-e, diszkrécióra?

— Ez csak természetes, Max!

— Akkor rendben van. Majd Port-Saidban tovább beszélünk erről. Most egy szót se tölts. Látom Milát... Jön visszafelé!

Közben Máriaus a kabinjában ült és búcsúlevelet írt.

Rossz előérzet győzött. Az órájára pillantott. Delután egy óra. Még tíz óra...

A várakozás, a halálra készülődésnek tisz rettetenes órája.

Azután jön egy buta golyó, beleszalad a szívébe és mindennek vége...

A sorok lassan, feketén hullottak tolla alól...

... Bocsság meg, édes szép szerelmem, hogy nem búcsúztam el Tőled, hogy így mentem a halálba. A férfiu búcsúelőadások rettentő tilalma zárta le ajkamat. Oh, ha tudnád, hogy néztelek, milyen szent fájdalommal, mennyire szerettem volna eléd borulni, mindent bevallani és azután elkönyörögni Tőled a mi első és utolsó csókunkat!

Milyen egyetlen dolog meghalni ilyen fiatalon, meghalni a nőért, akit imádunk és akinek ajkát egyetleneszer sem csókolhattuk meg!

És mégis jobb így. A halál kevésbé rossz, mint a reménytelen, vágytól gyötrelmes élet. És ha még lehetne egy utolsó kívánságom, arra kérném az Istent: hadd váltsam én meg kiomló véremmel a Te boldogságodat! Csak ezt kívánom, hogy legalább Te, aki tovább fogsz élni, ismét megtanulj mosolyogni...

De azért ne felejtse el! Az év minden fordulóján, ezen a napon áldoz emlékemnek egy gondolatot, egy szál virággal, amelyet a tengerbe hullatsz a sírom fölé.

Nagyon szeretlek, édes, imádtott Lilim! Nekem nincsenek erre szavaim, hiszen én csak az ígéretföldjének kapujáig érkeztem el, nem tudom még, hogy ott belül mi van, mi az a sok szépség, nagyszerű érzés, boldogság, amit a Te szerelmem jelentett volna számomra!

Talán csakugyan bűn ez az érzés. Nem lett volna szabad beléd szeretnem, Lili, hiszen a más asszonya vagy. Bűnhőd-nim kell és el is veszem érte büntetésemet. És nem sajnállok semmi áldozatot, az életemet sem, mert hiszen az nélküled amúgy sem ért volna semmit, nem jelenthetett volna többé értéket...

A toll lassan kicsúszott a remegő ujjak közül. Máriaus megrendülve ült íróasztala előtt s a könnyei ráhullottak a le-vélre...

(Folytatjuk)

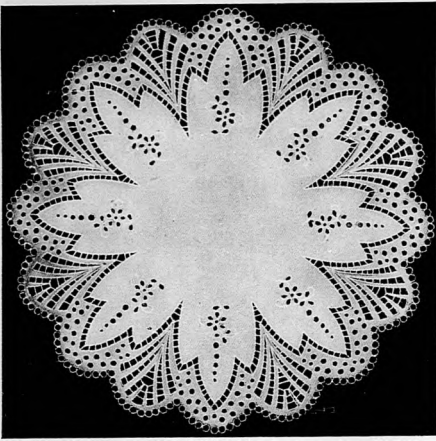
Tudományos érdekességek

A időjós hangyák. — Björnstjerne Smedberg svéd természettudós egy stockholmi természettudományi folyóiratban most számolt be kutatásai eredményeiről, amiknek végső konklúziója, hogy a hangyák kitűnő időjósok. Abból az álláspontból indult ki, hogy a hangyák, éppen úgy, mint a méhek, amiknek az időjárás-sal szemben való rendkívüli érzékenységű közismert, feltétlenül jóelőre reagálnak a bekövetkező időjárás-változásra. Éveken keresztül tanulmányozta ezeket az apró állatokat és a következőket állapította meg: ha szép idő van és ennek dacára a hangyaboly valamennyi nyílása földdel van elformé és az úgynevezett harcosokon kívül alig látni hangyákat, egészen biztos, hogy rövid idő múlva esni fog. Ha gyöngye eső alkalmával a hangyák a boly kapujában gyülekeznek, ki fog sütni a nap. Amikor pedig a tojásokat hátukon cipelik, biztos jele ez annak, hogy tartósan rossz idő következik. Ilyenkor ugyanis az egész hangyaboly valóságos népvándorlást rendez. Ha a hangya-nőstények sietve ott hagyják a többiekét és bemene-külnek a bolyba: rövid időn belül itt a vihar. Amikor pedig a hangyák, nyári időben, a legközelebbi fa törzsén gyülekeznek össze: azt jelenti, hogy éjszaka hűcsökkenés lesz.

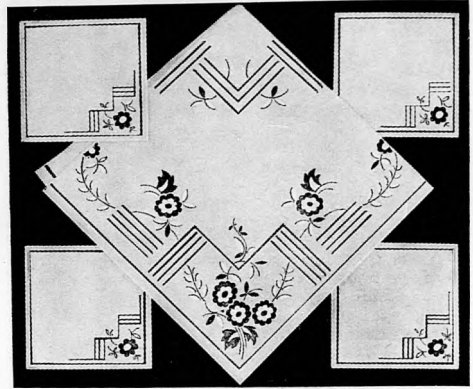
A Szahara fenyegető növekedése.

Az utóbbi időkben az angol és francia gyarmatügyi minisztériumokba egyre sürűbben érkeznek a riasztó jelentések Nigériából, amelyek a Szahara-sivatagnak dél felé való egyre fenyegetőbb terjedéséről számolnak be. Pompás termőföldeket és dúns erdőket nyel el a Szahara homoktengere, amely dél felé való pusztító útjában évenként körülbelül másfél kilométer tesz meg. Jóság a félelem, hogy ez a tempó erőbődni fog, mert semmi nincs, ami útját állaná a pusztító homokszivatagnak. London és Párizs gyarmatügyi minisztériumai együttes terv kidolgozásán fáradoznak, amellyel megakadályozhatnák a további pusztítást. Már ott kell tartani, hogy a hatalmas Niger-folyamot, amelynek köszönhető egész természet Nigéria, be fogja temetni a homokszivatag. Ebben az esetben pedig az a termékeny, áldott földterület szintén homoktengerré változik. A gyarmatügyi minisztériumok magas belugát építést tervezik, legalább is a Szahara felől fenyegetett oldalán a Niger folyónak, hogy ily módon állítsák meg a homok továbbterjedését.

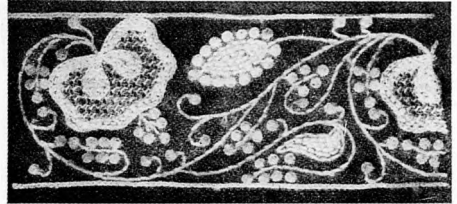
1. Madeira milő. Előrajzolva vászonra 80×80 cm méretben P 2.50. Szürtsablonya P 1.20. Készen géppel hímelve P 8.—.

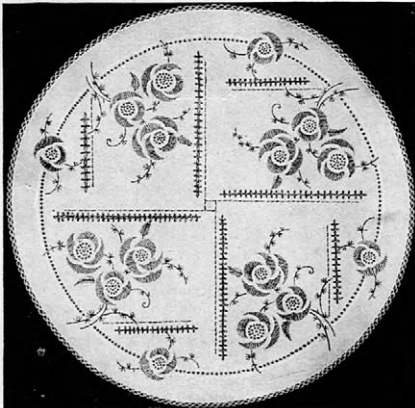
2. Zsúrkészlet. Színes lenvászonra vagy opál batiztra készítenő. A terítő mérete előrajzolva 100×100 cm méretben 25×25 cm szalvétákkal együtt, szép halványszínű vászonra előrajzolva P 7.50. Opálbatiztra P 5.70. Szűrt sablonja P 2.—.

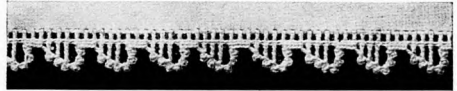
3. Biedermeier szőnyeg, keresztöltéssel. Lenkanavára előfestve, 100×100 cm méretben P 14.—, 80×120 cm méretben P 9.60. A varráshoz Futár-védjegyű szudán pamut használendő, melynek kg-ja P 17.—. A nagyobb méretű szőnyeghez kb. 1.50 kg anyag szükséges. Perzsnak készítve a leszámolható mintalap ára P 4.—.

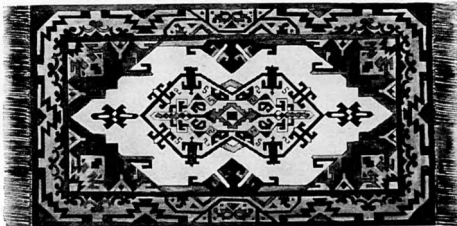
4. Tüllbehúzásos hímzés minta. Függyönt, ágyterítőt díszíthetünk vele. Vastag szálú tüllre előrajzolva 40 cm szélességben métere P 3.—, 60 cm szélességben métere P 4.50. Szürtsablonya P 2.—.

6. Színes terítő, vászonra előrajzolva, 75×75 cm méretben P 2.50. Szűrt sablonja P 1.20, 100×100 cm méretben P 5.—, szűrt sablonja P 1.60. Színes pamut motringja 15 fillér.

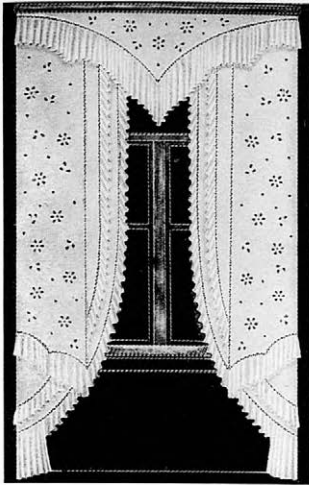

5. Horgolt eszke. Terítők, függönyök szélét fejezzük be ezzel a keskeny eszkevel. Színes terítőkre színes anyagból horgolandó. Gyermekfehérneműt és zsebkendőit is díszíthetünk vele.

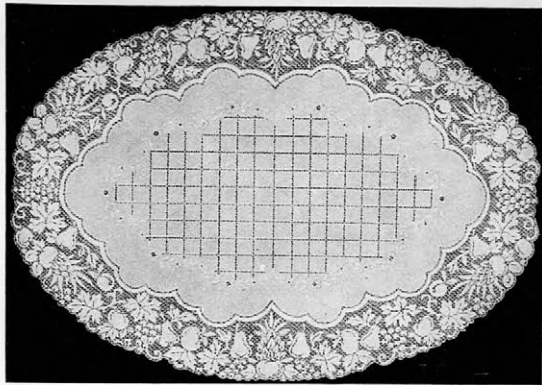

7. Perzsa szőnyeg. Varrott perzsnak lenkanavára előfestve 100×160 cm méretben P 12.80, 80×150 cm méretben P 9.60. Szövött perzsa hoz a leszámolható mintalap ára P 4.—. Hozzávaló Futár védjegyű gyapjúonal kg ja P 13.50.

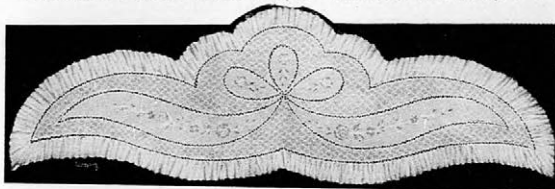
FENTI KÉZIMUNKÁK A RAZJOKAT KÉSZÍTŐ KÉZIMUNKACEGNEŰ RENDELHETŐK MEG. RENDELÉS ALKALMAVAL KÉRJÜK KÖZVETLENÜL AZ ILLETŐ CÉGHEZ FORDULNI. ÉRDEKLŐDÉS ESETÉN 20 FILLÉR, RENDELÉS ALKALMAVAL 50 FILLÉR PORTÓDIJ KÜLDENDŐ. WIEG TESTVÉREK KÉZIMUNKAHÁZ CÍME: BUDAPEST, IV. KER., DEÁK FERENC-UTCA 19. SZÁM

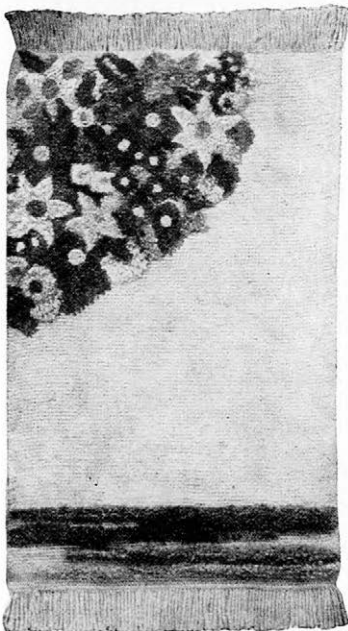
8. Hímzett szárnyasfüggöny. Alapanyag fehér, vagy ekrü grenadin. Előrajzolta a fodroknak való grenadinanyaggal együtt 160x350 cm méretben, varrás nélkül P 20.— Készen varrva és előrajzolva P 40.— Teljesen készen varrva és hímzve P 70.— A hímzés mintájának szűrt sablonja P 4.—

9. Diszterítő terítéshez. Középe finom lenvászon, melyet rece, vagy horgolt-csipke fog körül. Közepén aszúr kockák diszlik. 110x130 cm méretben, melyre a csipke külön lesz varrva s így mérete 160x180 cm, a terítő ára P 15.—, a rece-csipke leszámlolható minta ára P 4.— Horgolásához 50 es számú horgolócernát használunk és 5 mm-es kockákkal készítjük. A hímzés minta szűrt sablonja P 4.—

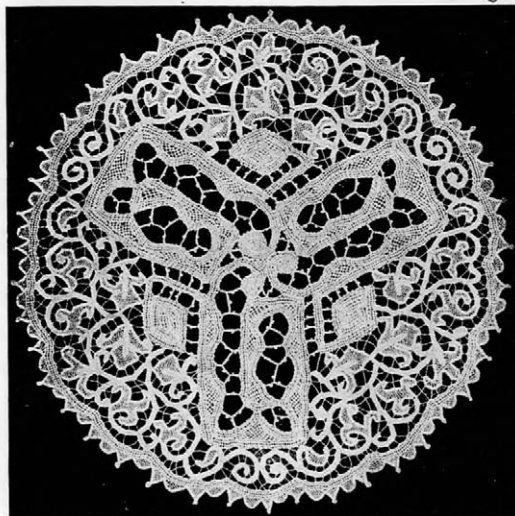

10. Diszes ágyközpárnna. Tüllből és csipkeszövetből készítenő kevés tüllhímzéssel. Egy párnához való tüll, csipkeszövet és a hímzés előrajzolva pamuttal és a párna formájának nagyított papírmintájával együtt P 15.—. A párna teljesen készen P 40.—. A hímzés szűrt sablonja P 1.60.

11. Modern perzsaaszönyeg. Az alapszín drapp, terrakotta, vagy fréz. Az alapanyag lenkanavára előfestve 80x150 cm méretben P 9.60. Hozzávaló Futár védjegyű perzsa pamut kilója P 13.50. Minden méretben megrendelhető.

K
É
Z
I
M
U
N
K
A
R
A
J
Z
A
I
N
K

12. Klüni terítő. Előrajzolt minta tetszészerinti méretben megrendelhető. A klüni szalag métere 17-161 40 fillérig. A vászonra előrajzolt minta ára P 4.—.

FENTI KÉZIMUNKÁK A RAJZOKAT KÉSZÍTŐ KÉZIMUNKACÉGNEEL RENDELHETŐK MEG. RENDELÉS ALKALMAVÁL KÉRJÜK KÖZVETLENÜL AZ ILLETŐ CÉGHEZ FORDULNI. ÉRDEKLŐDÉS ESETÉN 20 FILLER, RENDELÉS ALKALMAVÁL 50 FILLER PORTODIJ KÜLDENDŐ. WIEG TESTVÉREK KÉZIMUNKAHÁZ CÍME: BUDAPEST, IV. KER., DEAK FERENC-UTCA 19. SZÁM

SZÍNHÁZ

A TÁRSASÁGBÓL

„VIKI“

Bónyi Adorján zenés vígjátéka a Magyar Színházban

Nem szeretném, ha félreértenének: Bónyi Adorján új színpadi műve nem tartozik a klasszikus vígjátékok közé. Főként azért nem, mert úgynevezett „test-reszabott” szerepet kellett írnia Rökk Marika számára. Ez pedig egészen világosan annyi jelent, hogy kimondottan vígjátéki témáját, vonalvezetését és figuráit át kellett hangolnia az operett stílusában. Vígjátékokt irt ugyan, de olyat, amelyben dominál egyetlen női szerep és a szerep számára olyan szituációkat kellett teremtenie, amikben teljes mértékben kibontható Rökk Marika sokszínű színjátszó képességeit. Mégis jóleső örömmel, szinte elismeréssel és irodalmi elégtellessel távozunk az „Viki” főpróbájáról. Bónyi ezt a nehéz feladatot bravúrosan oldotta meg, semmi kompromisszumot nem tett az irodalom rovására. Ennek a darabnak levegője, napugarsa és valódi élete van. Szereplői a valóság és a derű erejével hatnak, dialógusait igaz emberek mondják, az alakok szívében egy régmúlt idő boldogsága dobog és mindezt a békebeli Nagyvárad feledhetetlen poézisa aranyozza be.

A vígjáték magya két bihari család késhegygy menő, de mégis ártatlan harca; az ellenzéki Hatházy és a konzervatív Kont páros viaskodása, mely az akkori magyar politika ellentéteiből tevődik össze. Természetes, hogy ez a harc szembe állítja a gyermekeket is, a Hatházy-lányt és a Kont-fiút. Csakhogy a politikai szakadékot átíveli a szerelem. A Hatházy-lány túltelgő temperamentuma, mely eleinte minden határozott két nélküli susterég és sziporkázik, a darab folyamán két szív egymásért való harcúvá alakul át és hidat ver a két család közt tántorgó politikai szakadék fölé. Természetesen, és a színtelen leírás halvány képét sem adja annak a pajkos, szelbördű, de mindig finom és décens boszorkajátéknak, ami a Hatházy-lány szerepe és amiben Rökk Marika bizonyítást tett arról, hogy vígjátéki színésznőnek is elszóránny. Eddig is tudtuk, hogy ami a szerepben az operett felé hajló kompromisszum, azt tökéletesen tudja megoldani, most azonban bebizonyította, hogy a prózában is olyan finom hangjai vannak, amikkel a kritika teljesebb elismerését érdemelte ki. Az ellenzéki Hatházy szikla-figurájában Beregi Oszkár egy egész évszázad korszak történelmi levegőjét sugározza, melyet finom ellentétként egészít ki Törzs Jenő konzervatív magyar ura, Kont szerepében. Külön ki kell említnék Gózon Gyula egészen kivételes emberábrázolási tehetségét, aki egy öreg árvaszéki ülőnk alakjában tulajdonképpen egy-maga teremtette meg azt a legkört, melynek átváltozás ködében megelevenedett a békebeli Nagyvárad. Abraham Pál néhány ének- és táncszámáról csak annyit: nem hiszük, hogy ennél kitűnőbb csárdás dalomatok is játszhatott volna Bura Sándor bandája a békebeli Nagyvárad híres mulatságaiban.

Kertész Elek

Kedves hölgyeim,

kérem mindnyájukat hogy ne tőrjűk ezt tovább! Én teljesen szolidáris vagyok önnel. Le kell törni végre a férfiak zsarnokságát! Mert mi a helyzet, hölgyeim? Mindig és mindig a férfi az első! Mindig csak ő, csak ő! Az asszony néha kap egy kis vállvergetést, egy kis cőlj van, fiama-ozást és ezzel aztán el is intézik. Hát, kérem, ezen segíteni kell! Legyen vége a férfiak brutálitásának! Például a mulkior egy ezüstlakodalmom volt. A szegény asszonyka sűtő-fűzött, dolgozott, ki akart tenni magáért, a vendégek sokat ettek, ittak, pompásan érezték magukat. Aztán hazaszéledtek. Mit látott az asszonyka rendezgetett, tettveit és az úvegek maradékait borait tölgette össze, ezalatt a férj, a fejét tengerébe temetve, szólanul ül az egyik fotelben.

— Nepomuk, — kérdi az asszonyka, — miért vagy olyan szomorú?... Min gondolkoloz?...

— Tudod — felelte Nepomuk, a férj, — eszembe jutott valami...

— Ugyan mi?

— Ha huszonöt évvel ezelőtt téged agyonütöttek volna, most már kitőlöttem volna a büntetésemet és szabad ember volnék... De így?... Örökös rab vagyok!...

Hát ez nem szép dalod, hölgyeim!... Ez brutális!... Hölgyeim, ne hagyjuk magukat!...

A Vitézi Báli

az utolsó fiz eseménye volt, amely csillogó pompában és kitűnő hangulatban még az eddigieket is felülmúlta. Felejtélen élmény volt a ludovikások magyar taborzója. Az első bál táncoló fiatal lányok hódoló kézzelkkel mutatkoztak be a Kormányzóné Öfömlőtsógának. Horthy Öfömlőtsóga és a Kormányzóné kitüntető szívesseggel beszélgettek a jelenlévő előkelőségekkel, amelyeknek sorában láttuk Gömbös Gyula miniszterelőnököt és feleségét, Náncsny-Megay tábornokot, Sipőcz Jenőt és feleségét, Shvoy honvédségi főparancsnokot, a máljai lovagrend tagjait, a diplomáciai testület kitűnőseit, a politikai, katonai és társadalmi élet előkelőseit. Olyan volt ez a bál éjszaka, mint egy színpompás álom, amelynek csak a hajnal ébredése vetett véget. De csak abban a szerencsében részesülünk, hogy jelen lehettünk, soha nem fogjuk elfelejteni.

Beszámoló:

A vallás- és közoktatásügyi miniszter Csoma Zsigmond szfőv. iskolalátogató felügyelő-igazgatónak, Huszti József és Zsadányi Ferenc szfőv. el. isk. igazgatónak nyugalomba vonulások alkalmából elismerését fejezte ki. — A Gyóni Géza Irodalmi Társaság kitűnően sikerült irodalmi délutánt rendezett a Pátria-Klub dísztermében, amely szerepszmű közönség jelent meg. — A Magyar Tözsde-Klubban József Ferenc kir. herceg magánviszít előadást tartott az idegenforgalomnak és Budapest fürdőinek a magyar gazdasági életre gyakorolt hatásáról. — A Kisfaludy-színházban előkelő közönség jelenlétében mutatták be Petyérdny Tóth Irén «All a malom, áll...»

című vígjátékát, amelynek hangulatos dalait dr. Iseuktz Viktorné zenésítette meg. — Balcsy Erzsébet kedves előfizetőnk Szombathelyről keresett fel üdvözöl sorait, ami halásan köszönünk és hasonlóan szívből jövő üdvözlettel viszonzunk. — Budapest Székesfőváros Elektromos Művei Testadó Egyesületének működését szakosztálya kitűnően sikerült műsoros magyar estélyt rendezett. — A hangversenyszerezen kimagasló esemény volt Gyóri Pál dr. dalestje a Zeneakadémia nagytermében. A műsor szenzációja az indián és néger dalok voltak, amiket a nagyon tehetséges Szalmás Piroksa brilliáns átírásában hallottunk és amik a műértő hallgatóság teljes elismerését érdemelték ki. — Tessék megjegyezni a soronkövetkező névnapokat: március 1-én Albin, 2-án Luiza, 4-én Kázmér, 5-én Adorján, 7-én Tamás, 8-án Zoltán, 9-én pedig Franciska nevenapja lesz.

A «jobbik és a «rosszabbik»

Palacsinta úr és Fitos úr össetalálkozik az utcán. A ruhájukról kezdenek beszélgetni.

— Látod, — mondja Palacsinta úr, — nekem két nadrágom van. Egy jobbik és egy rosszabbik. Most például a jobbik van rajtam.

— Ez a jobbik? — kérdezi Fitos úr. — Igen. Ezt addig hordom, míg ez lesz a rosszabbik. Akkor előveszem a másikat, mert az lesz a jobbik.

Hímen-hírek:

Apátikéri Bottlik Nóra ok. középiskolai tanárnő és dr. Vereb Lajos orvos Gyöngyösön a Szent Ferencrendiek-templomban házasságot kötött. — Králik Vilma kedves előfizetőnk a krisztinavárosi plébániatemplomban oltárhoz vezette dr. Cavalloni Ferenc tanár. — Adam Bella közegészségügyi védőnő eljegyezte Köchy Dániel hitszöv. ügyvezető, szkv. m. kir. tüzérfőhadnagy. — Schneider Mária budapesti előfizetőnk és Schork Péter, Békéscsaba, házasságot kötött. — Fehér Jucika és ifi. Zuzánszky Géza jegyesek. — Eöry Szabó Deszky dombóvári ref. lelkész, volt nemzetgyűlési képviselő és felesége Tóth Kára most ünnepelte házasságának huszonötödik évfordulóját. — Nagy Ilonka úpesti kedves előfizetőnk eljegyezte Simon József Budapestben. — A jegyes- és házaspároknak, valamint az ezüstlakodalmos házaspárnak öszinte kívánságainkat küldjük.

Három verseskönyv.

Hiba Györgyi Erzsébet «Piros kalárisok» címen gyűjtötte össze és jelentette meg Ballasagymaraton finom, tőkletes formájú költeményeit, amiknek rímeiben egy álmódzó léánylélek érzésvöngyéi csillognak. — Molnár István «Halalos élet» című versűzetése tömör sorokban egy izzó szív erupív kitörése csendülnek meg. — Sziklai-Schmidt Gitta «Marosparti vadírók» című verseskönyvében méltóan sorakozik a másik két verseskönyv mellé és finom alkotásai megérdemlik, hogy felhívjuk rájuk kedves olvasóink figyelmét.

Ajtóvédő

celluloidból megtréd kópstól, piszkótl. Minden színben és formában. HIGIÉNYI CELLULOID-IPAR, Budapest, V., Hold-utca 5. Tel.: 15-9-16

Házi kozmetika

Az arc hámlasztásáról

Írta: Dr. Földes Miklósné

A modern kozmetika egyik népszerű és gyakran alkalmazott eljárása az arc különféle tisztítólanságait hámlasztással kiküszöbölni. A hámlasztás lényege az, hogy erős izgató szerek hatására a bőrben gyulladás jön létre. Az energikus hatás folytán a bőr felső hámrétege megduzzad, felemelkedik és pikkelyek vagy lemezek formájában leválik. A frissen hámlasztott bőr rózsaszínű, érzékeny és csak 8—10 nap múlva nyeri vissza eredeti színét.

Különféle szépséghibáknál (a sor hámlasztásra. Leginkább a zsíros, miteszszeres, pattanásos arcnál alkalmazzák. A legtöbb szer, mely a zsíros, pattanásos arcbőrnél hatásos, úgynevezett redukáló anyagokat tartalmaz és az arcbőrre koptató, hámlasztó hatású. Az arcszerek tartalmaznak többek között salicylt és ez hámlasztja a legfelső hámréteget. A zsíros, pattanásos arc specifikus szere a kén, púder, kenőcs és kénszáppan formájában. A kénpúder szárító hatásán kívül állandóan enyhén koptatja a bárt.

Igen kedvelt és egyszerű a használat a különféle gyógyszeres szappanoknak, melyek habja idez elő gyengébb hámlasztást. A kénés, salicyles, resorcinos gyógyszerzappanok, vagy ezek kombinációja hab formájában ¼—1 óráig, vagy egész éjjelre az arcon hagyva intenzív hámlasztó hatást fejtenek ki.

Az energikus hámlasztás kényes művelete csak orvosi felügyelet és ellenőrzés mellett végezhető.

A miteszszeres, pattanásos arcot előzőleg néhány kezeléssel kitisztítják és az így kikézelt arcon végzik a hámlasztást. A hámlasztókúra céljaira erősen redukáló anyagok oldatát alkalmazzák esetleges formájában. A művelet kisebb fájdalommal jár. Szükséghez képest naponta egyszer, vagy kétszer történik a hámlasztandó terület esetelése. Az első napokban az arcbőr duzzadt, vörös és gyulladt. A harmadik napon az arcbőr összerándosodik és nagy pikkelyes lemezekben kezdődik a hámlása.

A pattanásos arcbőrnél a hámlasztásnak az az előnye, hogy a hámlo rétegek magukkal viszik és eltávolítják a pattanásokban lévő fertőző csírákat is. A táppórusos arcbőrnél is kiváló gyógyhatása van a hámlasztó kúráknak. De ez utóbbi szépséghibáknál különösen a szénásvó kezeléseknek van szép eredményük.

Az arcbőr színes szépséghibáit, például a szeplőket és májfoltokat halványítja ugyan az energikus hámlasztás, de nem szünteti meg azokat teljesen.

Jól bevált módja a hámlasztásnak a kvarcáttárolt való hámlasztás. Hosszabb ideig történik ilyenkor az arcbőr kvarcfény besugárzása. A hámlasztást itt erős gyulladás előzi meg. Különösen miteszszeres, pattanásos arcbőrnél frappánsak a kvarchámlasztás eredményei.

Kozmetikai üzenetek:

«Ica.» Valószínűleg családi hajlam fiatalkori hajhullása. Tessék alátetni magát egy rendszeres, huzamos ideig tartó kvarckúrának.

«Vidéki lányknak.» Levél ment.

«Bakfis.» Kora tavasszal tessék fényvédő arckrémet és púdert használni, így megakadályozhatja a szeplők újból való előtűnését.

Ne pazarolja

fáradságos

munkáját

silány anyagokra!

Kézimunkáiban örömet

fog lelteni, ha világmárkás

„FUTÁR”

védjegyű gyapjufonalat hosznál

HÁZTARTÁS

Vágottka (haché) leves. Egy sült csukának vagy pontynak kivesszük a szálkáját finomra vagdadjuk, tisztított champignont összevagdaltuk, apróra vágott zöldpetrezselymet adunk bele és egy lábosban olvasztott vajra két kanál lisztet hintünk és pároljuk. Azután borsólével feltöltjük, megsózzuk és jól összefőzzük. A levest kockára vágott zsemlyével tálaljuk, melyet tojássárgájával és tejjel ízeltebbé teszünk.

Finom paradicsommártás. A paradicsommártás készítésénél legfontosabb, hogy a rántást egy csöppet sem szabad megpirtítani. Ahogy a tiszta zsír egy kissé meleg, a lisztet bele kell tenni, jól elkeverni és a tűzhely szétlen azonnal felereszteni a paradicsommal. Kissé megsózzuk. Izlés szerint édesítjük, a cukrot citromhéjához dörzsöljük és adhatunk bele egy fél citrom levét, vagy 3 evőkanál fehér bort s jól főzzük, hogy egyharmad részét főjje el, akkor finom. *Özv. Vogl Józsefné*

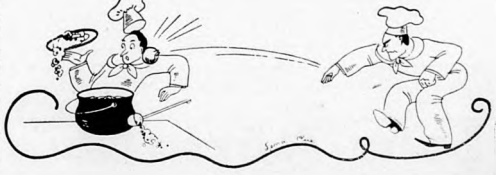
Leveshús mellő finom torma készítése. A reszelt tormába tesszünk egy picit só, friss tej tejjel, fehér bort és kevés fehér mandulát finomra darálva (vagy kiflimorult), jól elkeverjük, hogy olyan vastag legyen, mint a burgonyapüré. *Özv. Vogl Józsefné*

Húspudding. 50 deka borjúhús, 50 deka disznóhúst fedő alatt kevés zsírral és vízzel egész puhára párolunk. Megpirtítani nem szabad. Kevés zsírban pirítunk apróra vágott zöldpetrezselymet, 5 deka champignongombát. A húst háromszor át-daráljuk, adunk hozzá egy doboz szardíniát, 4 darab megtisztított szardellát, citromlevet, pástétomfűszert, ¼ kg vajjal, egy egész tojást és jól elkeverjük. Végül 3 deci jó tejjel, 30 szem kaprit is adunk bele és mindezekkel jól összeke-

verjük. Vizes özhát formába a fele masszát helyenyomkodjuk és egész fött tojásokat, libamájseleteket szépen ráhelyezünk és a massa másik felét ráborítjuk, jól lenyomkodjuk és 3—4 órán át jégén tartjuk, vagy nagyon hideg helyen. Kiborítva sűrű majonézzel bevonjuk, aszpikkal diszítjük. *Özv. Vogl Józsefné*

Vesepecsenye. A húst megtisztítjuk, hosszukás tábla tesszük, besozzuk, utána tollal finom olajjal bekenjük, töröttborsal meghintjük. Annyi vöröshagymát vágnak karikára, amennyi az egész húst befedi. Így tartjuk tiszta hideg helyen 2—3 napig, azután leszedjük róla a vöröshagymát (amit elhasználhatunk burgonya- vagy babsalátához), amennyire lehet a borsot is letisztítjuk, melytől tepsibe tesszük és mielőtt sütőbe tenők, mustárral bekenjük. A hús alá és tetejére fagyos zsírt tesszünk és alája 2 deci vizet öntünk, hogy szépen süljön és gyakran öntözgetjük a levéllel. De készíthetjük a vesepecsenyét úgy is, hogy sertesfalóba beburkolunk 1 kg. vesepecsenyét, borssal meghintjük, megsózzuk, szalonnával megtűzeljük. A tetejét vajseletekkel beborítjuk s ezt így elkészítve, beburkoljuk a sertesház hájába. Gyakran öntözük és hamapirosra sütjük. Végül 3—4 evőkanál tejjel adunk leveché s ezzel 4—5 percre visszatessük a sütőbe. Szép szeletekre vágva tálaljuk. *Özv. Vogl Józsefné*

Vadasan készített húshoz finom gombóc. Két tojásnagyságú fagyos zsírt jól elkeverünk, adunk hozzá 3 egész tojást, sót,

A «JÓ KONYVEK» legújabb kötete:

B. Traven:

A fehér rózsá

A hatalmas amerikai petróleum-társaság harca a mexikói «Fehér rózsá» farm olajaitalalmú földjéért, annak ősi tulajdonosa, az egyszerű indián farmer ellen.

Ara főzve P 1,50, köve P 2,40. A Pantheon propaganda-sorozatban jelent meg a rég elfogyott

Kellermann:

Schellenberg Testvérek

új kiadás.

Ara köve P 2,80, bőrkötésben P 4,50.

PANTHEON KIADÁS!

borst és 1½ zsemlyét megáztatva, apróra vágott zöldségrezselmet, a zsemlye másik felét kockára vágva, jól belekeverjük a masszába s annyi lisztet teszünk hozzá, hogy se puha, se kemény ne legyen, aztán vastag szalámí alakra formáljuk, szalvétaba sodorjuk, összekötjük s ha forr a víz, melyet kissé megszórtunk, bele tesszük és 40 percig főzzük.

Özv. Vogl Józsefné

Réchal. Szép nagy pontyot megtisztítottunk, kívül, belül jól megsózzuk. Oldalait hegyes késsel behagoztuk és a hasitékoka befelvátva vékony szalonna, paradicsom, vöröshagyma, sárgarépa és petrezselyemgyökér szeleteket dugdosunk. Egy nagy tepsibe keresztbe 4 fadarabkát teszünk (pl. tiszta fakánál nyelt), a halat ráfektetjük, szegedi rózsapaprikával meghintjük, leöntjük forró vajjal és a sütbő tesszük. Folyton félfőllel öntözük s így sütjük szép pirosra. Nagyon ízletes és tésztetés.

heti Héthy Ferencné

Scampi olaszosan. Egy kis vöröshagymát apróra vágunk, úgyszintén egy pár szál zöldségrezselmet is és a már sitergően forró finom táblaolajba öntjük egy csomócska zsemlyemorzsalával együtt. Három percig sütjük, akkor beleöntjük a megtisztított scampikat, megszórva kevés sóval és törött borssal. Beleöntjük még egy fél liter savanykás fehér bort és az egész 10 percig főzzük. Végre kiszedjük a scampikat és zöld petrezselyemmel díszítve tálaljuk.

heti Héthy Ferencné

Borjáláb kirántva. A megtisztított és 10 cm. hosszú darabokra felvagdalt borjáláb darabokat megfőzzük jól sósvízben. Ha már nagyon jó puhára megfőtt, leszűrjük, a csontját kiszedjük, szépen formá-va a szokott módon kirántjuk és citromszeletekkel díszítve tálaljuk.

heti Héthy Ferencné

Rántott rizskörítés: 20 deka rizst megfőzzük egy kávéskanál zsírral, ízlés sz-

rinti sóval, borssal és zöldségrezsellemmel egészen sűrűre, ekkor kihűtjük, 5 cm. hengereket formálunk és bő zsírban kirántjuk.

heti Héthy Ferencné

Halhoz való hideg mártás. Öt tojást keményre megfőzzük, sárgáját szítán átörjük, adunk hozzá egy késhegynyi finomra vágott zöldségrezselmet, ugyanennyi reszelt vöröshagymát, 4 evőkanál finom olajat és ízlés szerinti sót. Hogy rendes mártás sűrűségű legyen, finom borral felhígítjuk, boreccelt megsavanyítjuk és 2 kávéskanál cukorport is adunk hozzá, jól összekavarjuk és halakhoz vagy hideg pecsenyékhez csészékben adjuk. Ha citrommal savanyítjuk, akkor cukrot nem teszünk bele.

R e c e p t e k

Citromfelfúj. 6 tojás sárgáját 14 deka porcukorral habosra kavарunk. Ekkor hozzáadunk 14 deka hámozott darált mandulát, egy citrom reszelt héját, egy száraz tejeskifli morzsáját, amelyet előzően egy citrom levébe beáztatunk, végül 6 tojás fehérjének kemény habját könyveden összekeverünk és kikent formában egy óráig főzzük gőzben. Tetszés szerinti sátoval tálaljuk.

heti Héthy Ferencné

Cukor-sonka. Fél kiló hámozott, darált és szítált mandulát ¼ kiló cukorból és 1 deci vízből főzött szirupban sűrűre főzzük. Ekkor két egyenlő részre osztjuk, az egyik részt kevés alkórmőssel megfestjük és deszkára téve két ujnyira vastagra formáljuk, ekkor a fehérén maradt részből bevonnjuk szűr egyenletesen és végül az egészet jó sűrű csokoládémázzal húzzuk be. Egy napig szárítjuk langyos helyen, azután felszeletelve tálaljuk.

heti Héthy Ferencné

Narancesszet rummal. A meghámozott narancsokat keresztben szeletekre vágjuk és csinos üvegtálba rakjuk (a magokat kiszedjük.) Minden sor narancsot meghintünk bőven cukorporral, mikor a tál háromnegyed része tele van, minden egész narancsra egy kávéskanál rumot számítva, ráöntjük és 6 óráig pihentetjük és akkor, mint frissítőt hidegen szervi-
rozzuk.

heti Héthy Ferencné

Levelés hájastészta. 75 deka liszt és 50 deka szítán áttört háj kell hozzá. Ebből külön vésünk 50 deka lisztet, melyet egy tojásnagyságú hájjal (az 50 deka mennyiségből vessük el) eldörzsölünk. Adunk bele egy szűk fertáj tejtelt, egy tojásnak a sárgáját, fél citrom levét, egy hatszem nagyságú timsót megtörve, egy boros pohár szódavizet és annyi sóvizet, hogy olyan legyen, mint a rétesészta. Jó hólyagosra kidolgozzuk és pihenni tesszük. Ezalatt a megmaradt 25 deka lisztbe belegyúrjuk a hájat. A tésztát kinyújtjuk ujnyira vékonyra, s rányújtjuk a hájat és úgy hajtogatjuk, mint a levelés vajastésztát, kétszer. Közben félóráig pihentetjük nagyon hideg helyen ruhába takarva, hogy ne száradjon meg. A másodszori pihentetés után félcenti vékonyra kinyújtjuk, tüzestélt késsel 10 cm.-es kockákra vágunk belőle, egyik oldalát a másikra áthajtjuk, tepsibe rakjuk, jó forró sütbőben halványra sütjük. Az első 8–10 percen nem szabad a sütbő alját kinyitni. Lekvárral csak a sütés után tölthük meg, még pedig úgy, hogy késsel kissé felfe-

szítjük a leveleket és belecseppentjük a lekvárt. Vaníliás porcukorral meghintjük. Felmelegítve is nagyon jó.

Kucsecs Panni

Kávé piskóta-torta. 8 tojás sárgáját 25 deka cukorral, egy kanál nagyon erős feketekávéval jó felőráig keverjük, azután 12 deka lisztet, 5 tojás fehérjéjéből vert kemény habot adunk bele és megsütjük. Krém: 4 tojás fehérjét 21 deka cukorral tiszon vízbe állítva az edényt, sűrűre felverjük habverővel. 3 kanál nagyon erős feketekávé (frank nélkül), 15 deka vaját előbb habosra keverünk, azután hozzáadjuk az előbbiekhöz és az egészet addig keverjük, míg kihűl s ha egész kemény, a tortát megtöltjük vele, tetejét és oldalát is bevonnjuk, pirított, szállásra vágott mandulával meghintjük. Munkára helyettogyorót is lehet használni.

Özv. Vogl Józsefné

Calderoni és Társa látszerészek

Látszóévek, szemüvegek, orrcsipetők. Fényképezési készülékek és cikkek. Barométerek, hómérők. Budapest, V., Vörösmarty-tér 1. sz.

Telefon: 81-1-48

Finom narancstorta. 5 tojás sárgáját, egy egész tojást 18 deka cukorral jól kikeverünk, adunk hozzá egy fél narancs lereszelt héját, egy egész narancs levét, 10 deka forrázott finomra darált mandulát, 2½ kanál zsemlyemorzsalát, 5 tojás kemény habját. Hosszúcsak alakra is lehet sütni. Krém: 4 tojás sárgáját 4 evőkanál vaníliás cukorral, egy kávéskanál grizes lisztet, ½ merőkanál tejszínt tiszon vízben forrásg felverünk, utána egy narancs levét, ½ narancs reszelt héját és 10 deka vaját, s míg meleg a krém, 2 tojás fehérjéjéből vert kemény habot is keverünk bele s addig keverjük, míg teljesen sima lesz s ha teljesen kihűl, 3 részben a tortát megtöltjük vele. Ezen krémet külön is adhatjuk tejszínnel.

Özv. Vogl Józsefné

Ostya-torta. 8 karlsbádi ostyalapot töltünk meg az alábbi krémmel: 20 deka hájastöltőtört mandulát, 30 deka porcukrot jó barna grillázssá pörköltünk, ha kihűlt, nagyon finomra megtörjük. 30 deka vaját habzáss keverünk, azután a finomra tört grillázst hozzáadjuk és újra nagyon jól elkeverjük. Ezzel a tetejét és oldalát is bevonnjuk, 5 deka forrázott mandulát szállásra vágunk és gombórra, melyet kis időre egy zománcos, vagy alumínium táányon a sütbő tesszük és ezzel bevonnjuk a tetejét és oldalát is.

Özv. Vogl Józsefné

Kávébomba. 9 deka finom frissen pörkölt kávét 3 deci vízzel addig főzzük, hogy a kész kávé, melyet átszűrünk, csak egy deci legyen. Egy liter tejszínről kemény habot verünk, ebből két merőkanállal elvesszük díszítésre, a többihez hozzáadjuk a kávét és 5 evőkanál cukrot. Vízzel kiöblösített bombaformába tesszük, melynek a kifolyásnál levegő nyílást jól bevarazzuk, hogy a só bele ne szívárogjon. Pár óráig szózt jég között fagyasztjuk, azután tálra fűjjük. A tejszínnel díszítjük.

Özv. Vogl Józsefné

Lohr Mária (Kronfusz) Vegytisztító - kelmejestő

Gvár és központ: Budapest, VIII. ker., Baross utca 85. szám

Mit főzök?

Március 1. Péntek: Borleves pirított zsemlyével, hal rácosan, túrósrétes, gyümölcs. **Vacsora:** Karfiol vajjal, gomba tojással, gyümölcs.

Március 2. Szombat: Szágleves tejfellet, libaaprólék becsinált kalarábával, almáspité. **Vacsora:** Vadhasás aprólékból, gyümölcs.

Március 3. Vasárnap: Pulykaaprólékleves, hassérólló, sült pulyka, karfiolsaláta, narancstorta, vegyes gyümölcs. **Vacsora:** Hídeg sült uborkával, vegyes gyümölcs.

Március 4. Hétfő: Francia burgonyaleves, borjúhús rizskörítéssel, paprikasalátával, strírai metélt, gyümölcs. **Vacsora:** Palacsinta sonkával töltve, sajt, körte.

Március 5. Kedd: Tyúkleves húsostáskával, főtt hús hagymamártással, burgonyakörítéssel, rácosztésza. **Vacsora:** Beafstek vegyes körítéssel, céklával, gyümölcs.

Március 6. Szerda: Tejeleves reszelt tészával, kirántott hal vajbasílt burgonyával, gyümölcs. **Vacsora:** Sajtos metélt, gyümölcs.

Március 7. Csütörtök: Zöldségleves, töltöttkáposzta, mokkaszélet. **Vacsora:** Párolt libamélt sült burgonyával, uborka, alma.

Március 8. Péntek: Halleves, turógombóc, vegyes gyümölcs. **Vacsora:** Marinózott hal, sajt, gyümölcs.

Március 9. Szombat: Húsleves májas séherlivel, főtt marhabús pirított darakörítéssel, gombamártással, diós-és mákospatkó, gyümölcs. **Vacsora:** Sonkástekercs, sajt, alma.

Március 10. Vasárnap: Karfiolleves daraguskával, sertéskaraj pároltkáposztával, csokoládéfejfűt, gyümölcs. **Vacsora:** Füstölt nyelv uborkával, gyümölcs.

Egyszerű étlap

Március 1. Péntek: Halleves, rakott burgonya, gyümölcs. **Vacsora:** Sajt, vaj feketetelekkel, gyümölcs.

Március 2. Szombat: Savanyú tojásleves, marhagulyás uborkával, palacsinta ízzel. **Vacsora:** Főtt virsli tormával, sajt, gyümölcs.

Március 3. Vasárnap: Húsleves kocka-tészával, főtt hús paradicsommártással, gombás borjúszült burgonyapürékörítéssel, uborkával, aranygaluska, gyümölcs. **Vacsora:** Délről sült, tészta, gyümölcs.

Március 4. Hétfő: Hamisleves reszelt tészával, borjúláb kirántva, burgonyakörítéssel, citrommal, diómetélt. **Vacsora:** Tea pirítóssal, sajt, gyümölcs.

Március 5. Kedd: Babeleves, darálthús pogácsa pirossa sült burgonyával, uborkával, gyümölcs. **Vacsora:** Tükörtőjas uborkával, gyümölcs.

Március 6. Szerda: Almaleves, borjúbecsinált, kiflikoch. **Vacsora:** Ostsee-hering, gyümölcs.

Március 7. Csütörtök: Húsleves daraguskával, főtt hús ecetesormával, főtt burgonyával, kelt kifli túróval, lekvárral. **Vacsora:** Savanyútüdő, gyümölcs.

Március 8. Péntek: Kőménymagleves, hal rántva burgonyakörítéssel, gyümölcs. **Vacsora:** Rántotta uborkával, gyümölcs.

Március 9. Szombat: Zöldségleves, kelkáposzta sertéskarajjal, gyümölcs. **Vacsora:** Pirított borjúmáj uborkával, gyümölcs.

Március 10. Vasárnap: Húsleves májgombóccal, főtt hús tormamártással, rántott borjúszélet, csöröge. **Vacsora:** Délről sült, tészta, gyümölcs.

Ara a jó tömőpanmut. MEZ RT

Tanácsot kérnek

Kedves olvasótársnőim, olvassák el panaszaikat, talán lesz valaki Önök között, aki kifiziam betegségére tanácsot tud adni. Fiam, ki jelenleg 10 éves, már csecsemő kora óta kiütésre hajlamos. A nedvező kiütések eddig főleg a nyakán, karján és lábán jelentekzetek, főleg a hajlásoknál és ahol a ruha dörzsölte. Ujjában azonban már átjertek az arcára, sőt a homlokára is. Mivel ezen kiütések nagyon viszketnek, éjjel, álmában felvakarja és reggelre tele lesz az arcoskájá véres karcolásokkal. Nyári hónapokban a kiütések megszűnnek. Próbálkoztam már kvareccal, szigorú diétával, tojás, sajt, zsírféle megvonásá-

elalszik és alszik tíz óráig. Ekkor már mi is aludni szeretnénk, de mintha az álom elrepült volna szeméből és teljesen ébren van s amíg foglalkozunk vele, nincs is semmi baj, amikor azonban magára hagyjuk, elkezd sirni és sír szakadatlanul. Mit tegyünk, hogy éjjel aludjon és engedjen bennünket is aludni? Igen szépen kérem, segítsenek jótanácsaikkal kisbabánkat éjjeli alvársra szoktatni. Kedves válaszukat várja és sokszor köszöni egy "Fictal mama".

Kérem kedves asszonytársnőmet, — kiknek hasonló bánatuk volt, vagy van, — szíveskedjenek felvilágosítást, vagy tanácsot adni az alábbi esetre vonatkozóan. Tizenhónapos első kislanóm nagyfokú étvágytalanságban szenved picit babakora óta. Mesterségesen tápláltam két-hónapos korától, mert az anyajete nem volt elegendő és tápláló. Eleinte szépen is fejlődött 9—10 hónapos koráig, de étvágya soha nem volt. Pár hónapja azonban kétségbeesztő, amennyire nem akar enni. Már velünk kellene étkeznie, természetesen fűszer, tejfel és ecet nélküli ételleket. Az orvosunk adott már étvágygerjesztőt is neki, a csukamájolajhoz hasonló is csupa D. vitamint tartalmazó Devitol olajat, azonban nem használ semmi, szinte undorodik az ételtől. 6—8 kiskanáljal megesszik, de többet sem szep szóval, sem szigorúsággal nem lehet belediktálni. Meggyőztem, az édesapja is ilyen rossz étvágyú, de az orvos szerint az nem örökölhető át. Tejet, kávé, kakaót is csak 1—2 decit iszik meg egyszerre, holott azelőtt 2 és fél decit ivott. Kezdetlől fogva pontosan három óránként ettettem és most vádol a lelkiismeret, hogy talán ezzel rontottam el az étvágyát, de viszont mindenben pontosan akartam követni az orvos tanácsát. Különben egészséges, semmi szervei baja nincs, foga már 12 van. Járnai gyéves korában már szépen tudott, csak a sulya nagyon kevés. Havonta 100—150 gr ot gyarapszik. Egyébként eleven, vidám, mindig ugrál, szaladgl. És mégis nagyon kétségbe vagyok esve miatta, mert nem tartom természetes állapotnak, hogy ilyen keveset eszik. Nagyon kérem kedves asszonytársaimat, szíveskedjenek tanácsot adni, mit tegeyek. Hálás szívvel várom kedves soraikat, amit «Katica» jelígre kérek.

Kedves olvasótársnőim közül ki társulna egy fiatal asszonyhoz, akivel együtt március közepétől pár hetet a tengerparton töltenének valamely jobb, de nem túl drága penzióban. Az utazás célja: levegőváltozás és üdülés volna. Az illető nem beteg. Szíves ajánlatot, «Üdülés» jelíggel a kiadóhivatalba kérek.

Kérem kedves olvasótársnőmet «Illuci» jelígre a «Cseng a nyál kolompja» című dal mindkét szakaszát és az «Egy szót csak annyit kérek én, egy árva szót» című tangó szövegét beküldeni szíveskedjenek.

Savoly

CASANOVA

KÖLNIVIZ

előkelő, finom, individuális hatású

Kapható minden szaküzletben, de ragaszkodjék az eredeti csomagoláshoz: 50 gr., 100 gr., ¼, ½, 1 literes üvegekben

val, calcium fosforicum naponkénti beadásával, csukamájjal, víz helyett olajjal való mosakodással, azonban kevés eredmény. Szigorú diétával a kiütés kevésbé, azonban testileg nagyon legyengül. A kvarc is csak ideig-óráig használ. Nagyon hálás volnék, ha valaki tanácsot adhatna, hogy ki gyógyította meg, mert látva kifiziam állapotát, mely már a kedélyére is kihát, mindent el szeretnék követni, hogy meggyógyuljon. Kedves olvasótársnőim szíves válaszáat «Felicitás» jelígre kérem.

Kedves fiatal mama olvasótársnőmet kéri egy szintén fiatal mama, akinek van egy édes kis leánykaja, aki azonban egyetlen éjszaka sem hagyja aludni. A baba teljesen egészséges, rendszeren fejlett, nappal nagyon jó gyerek, de este, amikor éppen lefeküdni készülünk, rákezd a sírásra és sem ő nem alszik, sem bennünket nem hagy aludni. Megkérdeztük az orvost, aki megnyugtatót, hogy a gyereknek nincs semmi baja, ami abból is kitűnik, hogy nappal jól alszik, csak éjjel nem akar aludni. Ebédután, illetve már az evés alatt elalszik és alszik egész estig, akkor fölébred, újból eszik és játszik vele, hogy ne aludjon el, de ismét

**ÁGYNEMÜRE
FEHÉRNEMÜRE**

**ARANY
EGYPT**

Dr. Révész Margit **gyermekszanatórium**

Klimatikus gyógyhely! 300 m a tengersz. felett
ERDEI ISKOLA
 Budapest — Zuglói elemi tagozatban nyílv.
 Budapest — Zuglói középiskola, 83. sz. vill. végülománási zónákban előkészítés.
 Telefon 64-096; 64-133. Kérjen prospektust! ::

Üzenetek

Madame X. Gondolata — mint levelemből oly büszkén olvashattuk — sokszor röpöködt körül forrón, vágó szeretettel a Magyar Uriasszonyok Lapja e három szobán összefoglalt világását, de nem nyújthatla ki feleje a kezét, mert mint tisztviselőnek kevés a fizetése és a havi előfizetésről csak most szerzett tudomást. «Most, hogy tudom, nem kell egy összegben fizetni az előfizetési díjat, boldogan fizetem elő én is. Nem tudom megállani, hogy ne álljak azok táborába, akik a MUL minden egyes számában olyan kedves hangon adnak szimpátiájuknak kifejezést. Milyen alapos körültekintéssel készítettéte újsgát! És mennyi izlés a legkisebb rajzban is! Cikkeit, a nagyszerű anekdotáit is belevetné, mennyire nívósak! Végre egy újsgát, aminek olvasása után az ember nem bosszankodik. Nem akarok sablonos lenni, de igazán nagy öröm a lap érkezése, egymás kezéből kapkodjuk ki az édesanyjammal és leánykómmal. Kérem, Főszerkesztő Urat, fogadjon engem is hűséges táborába. Mennyi erő, mennyi bátorítás sugárzik ezekből a rövid, patogó mondatokból. Köszönjük, hogy Nagyságos Asszonyom megajándékozott velök. A munka útján mint fényes csillagszemek világitanak és vonzanak föl a magasságba, önmagunk fölé. Isteni cél, melyet szép volna elérni emberi erővel, emberi szándékkal. Hogyan köszönjük meg, hogy velünk tart, velünk jön a gondolat fényes útján, ahova mindenki igaz szívvel járunk és igaz szívvel megyünk mindenki elébe. Ön elábe is, Nagyságos Asszonyom. Szív. üdv. Szerk.

Amíg n alszik a DARMOL dolgozik

Lányok. «Nehezen, türelmetlenül várjuk minden tíz napban a M. U. L-t — írják nagyon kedves leveleikben — de annál nagyobb örömmel fogadjuk érkezését. Több folyóiratot járatunk már, de ezt a közvetlen, meleg hangot egyikben sem találtuk meg, amit szeretettel, hűséggel viszonzunk». Levelek további kívánságát szívesen elintéztük és ha megengedik, ráterünk a lelkükben forrongó kérdésre, hogy igazában mi is a boldog élet titka. E nagy kérdésre könnyebb feleletet kapni, mint azt megvalósítani. Pedig oly egyszerű. Mindenki tudja. Mindennapi imádságunkban elregej lelkünk és mégis keressük s nem tudunk boldogok lenni. Sugja a szívünk, hogy jók legyünk, mert a jószág maga a boldogság, rajta kívül nincs más boldogság. Ha ellene teszünk, elfog a láthatatlan rümetel, belső remegés hullámzik át egész valónkon és megvár, mintha minden idegszálunkon villamos áram rezegne át és figyelmeztetne, hogy térjünk vissza, ne tegyünk ellene. Isten akarata ellen, aki boldognak teremtetett és megajándékozott a szabad-akarat isteni ajándékával, hogy dicsígtünk és tartunk tőlv magunktól megsemmisítőjét, a rosszat. Mi az a rossz, ami a boldogságot halálra ítéli?

Nem egyéb, mint az erköletelenség minden cselekedetben, amit nem a szeretet, a magasabbrendű emberi élet diktált. A gondolkozó ember elműlme és összekulcsolt kezeit ferdélve látja a testi és lelki nyomorúságok fájdalmas fekélyeit, az egyensúlyt vesztett tántorgásokat a csillógó bűn felé és elsüllyedéseket a piszkos, feneketlen morcárban. Nemesen, szépen élni csak tökéletes lelkiharmóniában élhetünk. Végelen csöndben önmagunkkal és embertársainkkal. A leggyorsabb embernek sem volna nehéz megőrizni az élet ajándékát, a boldogságot, ha nem úgy tenne, mint az a gyerek, akinek a véletlen nagyrétkü dragakövet sodort a kezeihez s első cselekedete az volt, hogy pozdorjává törte. Milliő meg milliő össetört boldogság csillag az út porában, apró gyémántok összekeveredve a porral, rajta járunk, róla álmodunk, érte dolgozunk és nélkülük halunk meg, mert egészen jókollan kelene lenni, hogy megismerjük értéket. Fjékek a gondolatokkal közönsi és mindig szívesen válaszol levelekre a Szerk.

Társaságban

mindenki szórakozni akar. De mily gyakran megakadályozza ezt a fáradság és kimerültség! Ilyenkor **Kobona** segít. Mintha ujjszólna az ember. Gyógy-szertárban kapható.

Jegyzőné. Igen, Nagyságos Asszonyom, valóban azzal a céllal hozunk különböző lakberendezési, asztalterítési, képek elhelyezései ötletet adó képeket lapunkban, hogy vidéken lakó előfizetőknek lakásukat a mai, több változatossgat kívánó ízlésnek megfelelően saját maguk átrendezhessék, új kézimunkákkal felrisszibessék, a régi bútoroknak átalakításával, új anyaggal való áthúzásával, stb. stb. kedvesebbé varázsolják. Ezekkel a képekkel új ideákat akarunk adni, mindenkinek, akik szerény anyagi viszonyaik mellett nem válhatnak meg régi bútoraitól, amelyeket azonban a lapunk ábrái szerint kevés költséggel átalakíthatnak. Igen fontos a bútorok cél-szerű elrendezése is, amiben szintén segítségükre kívánunk lenni több különböző szobaberendezet felvételnék bemutatásával. Rendkívül fontos csekélysgé egy virágállvány elhelyezése is, melyre szép cserépben egy-egy évelőnövényt helyezünk el, ami előbbé, hangulatosabblá eleveníti meg a legkomorabb szoba illegetit is. A lakásunkat is épígy kell öltöztetni, mint a ház úrnőjét, vagy urát, hogy aki benne lakik, hozzája is tartozzon lakásához. A legszebben berendezett és túlszülő lakás is hideg, komor, éltetlen benyomás kelt ha nem érezzük ki belőle a benne lakók életprogramját. A lakásoknak hangjuk van és nyíltan beszélnek ahhoz, aki érti nyelvüket. Megtudjuk, hogy ki szereti az otthonát, vagy kinek csak parádé külsője, ahoban a családi élet számúve van. Minden megtudhatunk egyetlen pillantással. A lakás tehát legyen olyan, amelyik nem árulkozik a benne lakókra, hanem jóbarátként mosolyog mindenkire. Külön hívjuk fel Nagyságos Asszony figyelmét asztalterítésekről készült fényképfelvételeinkre,

melyekhez alig kell kommentári fűzni, beszélnek maguk a legújabb divatról és finom ízlésre nevelnek. Órárai teához, amely tulajdonképpen hét órára kezdődik, láthatjuk, hogy nem terítünk tel, csak kis tányér alá való csipke, vagy színes himzéses terítővel díszítjük a társasalkákat, amelyekre elhelyezük a szépaszükséges szendvicseket, süteményeket stb., de mindent olyat, ami kézzel lehet megfogni, hogy evőeszközre ne legyen szükség. Ah a vendég megérkezik, az asztalán elhelyezett cseszbebe télt öntünk, de nem egészen tele, hogy ízlése szerint tejszínnel, citrommal, vagy rummal ízesíthesse. A vendéget még egyszerű megkínáljuk teával, többször azonban nem. Üszonaterítéshez, mint egyik komplett terítéskől látható, a kávézóasztal színes terítővel terítjük le és minden vendég elé elhelyezünk a kávécsészét tányérral és eleje üvegátányérkán szépen préselt friss vajt teszünk, majd szintén színes terítővel letakarunk tányérok tejeskalácsot, kuglófot, stb. szervirotunk. Pár szál virágot, egy-két gyertyát ízléses (olcsó) burkolatban azonban soha nem méltóztassék elfelejteni, mert nemcsak díszít, de közvetlenebb, melegebb hangulatot ad. Méltóztassék tehát a különböző étkezési terítések megfigyelni, minden kérdésre talál feleletet. Szív. üdv. Szerk.

B. Szolnok. Nagyon sajnáljuk, hogy utóbb küldött költeményei közül nem közölhetünk. Hangulatait szívesen, finoman rajzolja meg, ha helyünk engedné, szívesen teljesítenék kívánságát.

Szív. üdv. Szerk.

H. Béla. «Végzetd vagyok» és a többi versei csak sejtetik, hogy a költészet rajongója. De versei még nem költemények. Lehet, hogy szigorúban bíráltuk el, de önnel szemben kötelességünk szigorúbbnak is lenni.

Nászút. Drága, kedves ideálizmus ötletoldalon keresztül, ahogyan nem az a jó, hanem a szerelmes nő szíve forróbbnál forróbb színekkel megrajzolta. Így csak az ír, aki az életet még nem ismeri s a valóságot ábrándképeivel helyettesíti. Hűsből, vérből való emberekről írjon, akiket nem elégít ki az elérhetetlen után való vágyakozás és nem csapják be magukat még a novella kedvéért sem. Remélem, hogy ismer más embereket is, akik keményebb feladatot adnak tolla számára. Szív. üdv. Szerk.

FÖLDESNE JUNO kozmetikai intézete felelősséggel megszűnteti az összes szépségárbákat. Széptipószerek. Új cím: Budapest, IV., Károly király-út 24. szám.

P. M. S. «Válaszág küldöm a havasaink illatos üzenetét, a Hargita évszázados fenyesései között ezüstösen megvilgalló kispatakok apró üvegcsengésű csilingelőst, az erdők meséit, a lombok süttőgő üdvözlét, melyet csak az tud megérteni, aki érzeni tud a lelkével. Ezek az én ismerőseim, ezekre hívatkoztam és ezekre hívatkozom most is, amikor szeretettel viszonzom üdvözlést. Közöttük kerestem a mult emlékeit. Mint gyermek és felnőt, otthon voltam az erdők fenyesései között, égbenyuló szikláit élfértek szemem látkörében s ma is sok-sok év után le tudnám rajzolni különleges alakjukat. Nem hiszem, hogy megváltoztak volna. Ugy-e, hogy van közös ismerősünk? Nem ezekre gondolt és mégis va-

lahol a lelke mélyen megérezte, hogy tőlük küldjön üdvözetet, mert ismerősüknek küldi, akint illik üdvözölni. En is szeretettel köszöntöm és köszönöm, hogy közös emlékeinkről a szívvel írt. Szerk. T. Hus. Nincs még egy olyan öröm a világban, mint amilyen a mi reggeli postabontásunk alatt a szívünkkel betölti. Nem tilozok, ha azt mondom, hogy a levelek száza érkezik és mindenikből annyi kedvesség, annyi szeretet és öröm mosolyog a szemünkbe, hogy sokszor önkénytelenül is felgurunk helyünkéről és diadalmasan meglöbögatjuk a lelkünk fénybeöltözött leveleket. Ilyen üjjonog örömet váltott ki szívünkbelől a maga levele is, kedves kislány. Hisszük, hogy soha nem fog megvalni lapunkot, mert mi nem ígéretekkel tesszünk, hanem az ígéretekkel beváltva nyújtjuk át előfizetőinknek. Ugy-e a szeretet jele volt nap-napi számaink tündérieren szép jelensége? És a szeretet jele azóta is a dús fantázia műve, a szebbnél szebb kézimunkarajzaink, melyek a halott tárgyaknak lelket kölcsönöznek. Ki nem tudná, hogy benézünk a művész lelke él, aki tervezte, de élet költözik beléjük a szorgalmasan dolgozó női kezek munkája által is. Ezért van lelke az olyan otthonnak, ahol a kézimunkákat szeretik. Nem kérdezzük, hogy mi az, amiért megajándékoztok és legértékesebb ajándékkal, de cserébe mi is ígérteket tesszünk, hogy a M. U. L. szeretetért szeretettel adunk, mert egyedül a szeretet képes csodára. Ebben a néhány szóban fogadja el tőlünk köszönetünket azért a szép örömről, amit levelével szerzett nekünk azon a reggelen, amikor a többi sok-sok kedves levéllel együtt megérkezett hozzánk. Szív. üdv. Szerk.

„Minden jó az égből jön” mondják gúnyosan, ha az embert váratlanul eső éri. Gondos embereknek ilyen esetekben a „jó” a mellényeséből vagy a retikülből jön elő. Előveszik a kis bádogdobozokba csomagolt Forman-váltat, az orr alatt tartják, mely léleketet vesznek és biztosítva vannak, hogy megmenekülnek a nátha elől. Ha azonban már megkapták a náthát, úgy a Forman éppen olyan biztosan megszünteti azt, bármilyen hevesen is lépett fel. Mindenesetre — ne menjen ki sohasem anélkül, hogy a Forman a zsebében ne lenne.

A legfinomabb szöveten is akad apró kopás, hasadás. Ha Ara tömőpamutall szőjűk be, nyomtalanul eltűnik, mert az Ara szála nem nyúlik, nem szakad és minden színben kapható.

Előfizető. Főlölesleges és hiábavaló energiapazarlás volna vitába szállni férjével. Akinek az a véleménye, hogy «nem is olyan nagy dolog a férfi hütlensége». Tisztultab erkölcsi érzéssel kellene rendelkezzen, hogy képes legyen elbírálni bűnös egoizmusa fájdalmas hatásait és előre nem látható következményeit. A feleségnek igenis joga van ahhoz, hogy tiszta erköltesi életet kívánjon meg a férjétől és ne töltsön el, hogy megszenteltség-telenséget otthonát. Nem lehet és nem szabad eltűnni, hogy a családi élet tisztaságán föl essék és Nagyságos Asszony mindent kövessen el, hogy férjét vissza-

A bixsergés az orrban

azt jelzi, hogy nátha van közeledőben! Ne várja meg amíg utálatos kataranus, vagy influenza lesz belőle, hanem használja azonnal a FORMAN-t. A Forman hatása meglepő. Ne kérjen egyszerűen, valami szert a nátha ellen!, hanem kérjen határozottan és világosan egy doboz „Forman”-t 80 fillérért.

szerze a családi életnek. Megérik rettenetesen feldult lelkiállapotát, majd nem hitetelen, hogy odáig sülyedhetett, hogy Nagyságos Asszonynak szemtől-szembe bevallja bűnét és mosolyog rajta. Nem, ezen mégsem teheti túl magát. Felháborító viselkedését nem türelmi és kötelessége, hogy elszántan har-

Az élet csupa könny és tövis... de engedje Nagyságos Asszony, hogy folytassam így: a könny csillog, akár a gyémánt és a tövis között nyílnak a legsebbe rózsák. Ha könnyes szeme tükrében két édes fiacskaja arca megjelenik, ajkára a boldogság mosolya rajzolódik ki s ellefejt, hogy sirt, hogy miért sirt. Ön jól tudja, Nagyságos Asszony, hogy milyen keveseknek jutott ki osztályrészüll jölét és boldogság s ahogy fokról-fokra leszállunk az élet lejtőjén, mind élesebben látjuk, hogy mennyi a szenvedés körülöttünk. Miért? — kérdezzük magunktól s olyan megdöbbentően egyszerű felelet kapunk. Nemesak a külső látható életünkben vagyunk különbözők, de a láthatatlan belső életünkben sem vagyunk egyformák. Ahányféle külső élet van, annyiféle a belső is. Igazi belső élete azonban csak annak van, akinek a lelke nemes és benne a szeretet parancsol. Egyedül a lélek háriható az azt a tömörked szomorúságot, ami megsebzti szívünket, de ha nincs kellő lelkiörök, bizony elterülünk súlya alatt. Lelkünk ellenállóképességet épügy növelhetjük magunkban, amint ahogy csodálatosabb ennél az a munka, amit a lélek végez, ha megfigyeljük működését. Jóra, tökéletes-ségre való törekvései tündöklő példák, melyek átvilágítanak cselekedeteinket. Elszomorító gyöngöses, ha nem tudjuk lépésről-lépésre követni. Nagyságos Asszonyom a fájdalom könnyeivel öntözi őt éve már, edesanyja emléket, aki gyermekkorában örömet, a fiatalságában a tiszta boldogságot és mint anyának, a pótolhatatlan valóságot jelentette életével, de ellefejt, hogy a Végzet keze alatt meg kell hajolni és Isten akaratában könnyek között is meg kell nyugodni. Tudom, hogy ez az a fájdalom, amely alatt a hívő lélek is meggöngyöd. De vajon megfigyelje-e, hogy a nemeslelkű ember mennyivel mélyebben, hosszantartóbban szenved, mint az, akiben nincs szeretet. Hogy a Sors a szomorúság bilincseit miért rakja rá a legjobbak lelkeire, ki tudna erre mással felelni, mint azzal, hogy nincs kivétel. Vagyis kivétel abban van, hogy mindazért, amit nagyon szeretünk, nagyon meg kell szenvednünk a szenvedés desztillációján s ha átszűrődött rajta életünk, egyszer majd lefűretik és ha kristályosan tisztának találattik, mint a gyöves lombkijában összegyűjtött, felhevített gőz folyékony lecsapódása, a beteljesedés felé vigabban könnyebben mehetünk. Nagyságos Asszonyom, szívünk fényével szeretnők megvilágítani az útját, megvilágozva az önmagában rejlő vigasztaláshoz. Többet senki nem adhat önknek, de ebben megtalálhatja a legnagyobb boldogságot, ami a nemes lelek kiváltsága, el nem vesztendő örök kincs.

coljon a tisztességes élet érdekében és ne töltsön meg az alázatát tovább egy pillanattal sem. Csak a határozott magatartása vezetheti ki a kataránomorból, ami most tönkre teszi egészségét is. Lehet, hogy cinikus viselkedése alatt még nem egészen romlott a szíve és jóssága, szeretettel kiemelheti a mocsárból, hova a többiek rosszassága magával rántotta. Az asszonyok életében sok hasonlóság van a missziók életéhez, mert állandóan vigyáznok és óvniok, mert a férfit, aki mindig talál menteséget a bűnre. Szívünkkel kísérjük legszentebb harcában. Isten segítse, hogy győztesen kerüljön ki belőle. Szív. üdv. Szerk.

Jól és olcsón butort Lernernél vehet

VI., Andrassy-út 21. szám
(az Operával szemben)

VII., Nagydiófa-utca 4. szám
(a Rókus kápolnánál)

Állandó butorkiállítás

Fizetési kedvezmény

A Vakok József Nádor Kir. Orsz. Intézetébe a jövő 1935—36. tanévre felbontott nyervehetők vallás-, nevelésügyi és nemre való tekintet nélkül azok a 4. életévüket betöltött vitálatlan gyermekek, akik a vakoknál kívül semmi egyéb oltán tekint, vagy szellemi fogatkozásban nem szenvednek, amely eredményes nevelés-oktatásukat meghűsítathat. Továbbá felbontatnak 14 éves korukig azok a gyermekek is, akik az iskolai oktatás folyamán veszítették el látóképességüket, vagy látálatlanságuk dacára is nyilváníban iskolában, esetleg magánúton végzik tanulmányukat. A felvételi kérvények szabványos kiállításához szükséges nyomtatványokat az intézet igazgatósága szövege, vagy írásbeli kérelemre díjtalanul küldi meg. A növekedési az oktatási idő alatt a szükséges polgári ismeretekben kívüli valamely, egyéniségüknek megfelelő pályán is (zenei, ipari) kiképezhetnek. Igazolt szegénység alapján mindkét nembeli növekedési feltelele és oktatása ingyenes. Kérvények a M. Kir. Vallás- és Közköztudásügyi Minisztériumhoz címezve j. évi május hó 15-ig a Vakok József Nádor Kir. Orsz. Intézeté igazgatóságánál (Budapest, VII., Ajtási Dürer-sor 39, telefon: 96-9-11) nyújthatók be.

Vollman János s. k. igazgató.

«D. Mancika» jellegre küldöm:

1. Szomorú vasárnap, szép fehér virággal, — Vártalak kedvesem templomi imával, — Álmodat temető vasárnap délután.

APRÓHÍRDETÉSEK

Ezen rovatban közlendő hirdetés díja szavanként 10 fillér. Vastagabb betűkkel szedett első szó díja 20 fillér. Tíz szó alatt iszög hirdetési díja 1 P. Jelígs hirdetésekre érkező levelek továbbítására hirdetési díjjal egyidejűleg külön 1 P utalandó át

Olvasónk figyelmébe ajánljuk az Opera-zongoratermet, ahol tisztviselőik előleg nélkül a legesélyesebb részlete is vásárolhatnak elsőrendű zongorákat, pianókat. Budapest, XI., Klauzál-ut. 35.

Rongyhulladékaiból minden szőnyegét szelintakár készít, szövésre kitanít Ardáiné, Budapest, Terfort-ut. 7.

Iparművelés saját tervei alapján vállalja művészi értékű kézművűk készítését, luxusérmék, hímzést legfinomabb kivitelben. Egyéni terveit kívánatra készíttel bemutatja, vagy új terveket készít legmodernebb kivitelben is. Széves pártfogást kér Szász Béláné, Budapest, XI. Lejtő-ut. 12. Délváltásút 59. villamosall egy kiskasszak.

Szalomban a legkényesebb igényeket is kielégítő előszög angol és francia modellek készíttel, ezzel szemben árami a mai gazdasági helyzetnek megfelelően igen méltányos. N. pártfogást kér Nagy Iona, Újpest, Horthy Miklós-út 15.

Csillárdíjű egész évben nyitva. Gyönyörű hegyvidék, kényelmes kastélyszobák, zárt folyosók, prima koszt, olesó panzió. Prospektus. Csillárdíjű, Mátrászlós.

Ackermann József műszövő (takács) Budapest, IV., Váci utca 19. Ajánlja készíttésű len-, damaszt-, lenvászon-árút. Szállít teljes mennyiségűre kelengyét. Frontier-törülközők, fürdőlepedők, kényesanyagok. Mintát, árajánlatot díjmentesen küld.

Belvárosi női divatszalon elsőrendű ruhákat jutányosan készít. Úrúrnékné varráshoz tökéletes kitöltést ad esti órákban is. IV., Kozma, Havas-utca 2. szám.

Negyatkarítást, mosást, vasalást vállal napi 3 pengőért Horváth Béláné, Visegrádi-ut. 66. fsz. 1.

Fiatal, jó megjelenésű, intelligens úriúrné, aki pici gyerekek gondozásában szakértő nagyobgyermek nevelésében is jártas, éves bizonyítványokkal rendelkezik, keresetény úriúrnéval elhelyezkedést keres, hól nyugodt otthonra találna. Képzéti Edith, Baja, Postesteriánte.

Leányoska, keveset használ, tiszernegy drb polírozott, faragott, fehér, javor olesóan eladó. Újpest, Kolozsvári-utca 111.

előtt, — Bánatom hintaja, nélküled viszájtot, — Azóta szomorú mindig a vasárnap, — Könyv csak az italom, kenyereim a bánat, — Szomorú vasárnap.

2. Utolsó vasárnap kedvesem gyere el, — Pap is lesz, koporsó, ravatal, gyászlepel, — Akkor is virág vár, virág és koporsó, — Virágos fák alatt, utam az utolsó, — Nyitva lesz szemem, hogy megegyeszer lássalak, — Ne félj a szememről, holtan is áldalak, — Utolsó vasárnap.

«J. Kató» jellegre küldöm:

1. Lila akácok, minek a szív ha úgy fáj, — Lila akácok, minek a vágy ha elszáll, — Minek a nyiló virág, a kikelet, — Mit ér a rongyos világ, ha nem szeret, — Lila akácok minek a szív, ha úgy fáj, — Lila akácok, a boldogság sosem vár, — Minek a kis kerti kap, minek a nyár alkonyat, mikor egymást szeretni nem szabad.

2. Az én falumban, ninescenek virágok, — Az én falum oly szomorú világ, — És mégis, mégis mindig oda vágyom, akár-csak egy szerelmes kisdíák, — Mint egy szerelmes kisdíák.

Az én falumban ninescen őrü népség, — Ez minden háznak zsupp a födele, — És mégis ott virul a szépség, mert ott ismerkedtem meg övele, — Ott ismerkedtem meg vele.

Ott láttam ott először a felvégen, — Ott fordult vélem egyet a világ, — S az én szegény falum azóta nékem, csupa virág, csupa virág, csupa virág, csupa virág.

Luici

Örköbfogadom 2 évesőt 8 évesig egészséges szülők jól fejlett, egészséges, lehetőleg árva gyermekek, jelentésk küldje be, gyermekek legutóbbi fényképét minden rész vonatkozó adattal együtt. A fényképet kívánatra visszaküldöm. Bővebb felvilágosítást a gyermek megteztése esetén adok. Leveleket «Anyukám» jellegre a kiadóba kérék.

Budán kellemes, tiszta otthon nyújt zongora, fürdőszoba használaton feltétlen úrúrnékné, úri-emberek, vagy diáknak olcsóan üriúrnékné. Magyar-út 11. 1. 1. Telefon: 583—62. Estelleg ellátással is.

Püggönyök, terítők, diszpárnák, filcvirágok és fehérnemű varrástól olesón, precízen készíti Citysalon. Vilmos császár-út 55. H. 11.

Keresetény ügyvéd-, vagy közjegyző családhoz ajánkozom gépirónékné, szabadidőmben kézművűk, varrok, sőt a háztartásban is segédkezők. Perleket gépiró vagyok. Kívánságom volna, hogy családunkat tekintetnek és teljes ellátáson kívül havonta 60 pengő fizetést kaphassak. Dolgozni szeretők, intelligens úriúrnékné vagyok. Szíves értesítést «Jó munkaező» jellegre kiadóba kérék.

Londonban egyetemelt végzett diplomás úriúrnékné angol órákat ad. Telefon: 229—59.

Magán, vagy közegyi polgári iskolához ajánkozok tanárnő, aki a szakantárayon kívül is tanítana. Minden felvétel előfordoz csak ellátást kér fizetés nélkül. Kiszájtó állást is szívesen vállalkoz, sőt a háziasszonyként is segítők házimunkájában. Szíves megkeresést «Tanárnő» jellegre kiadóba kérék.

Eladó egy olasz mesterhegedű, melyet zsenakértékű kiváló érteknékné nyilvánítottak. Érdeklődők leveleit «Mesterhegedű» jellegre kiadóba kérék.

Magyar szülők közül ki küldend díjtalan nyaralásra P. d. 1. megyébe Párizsban tanuló fiatal. «Protekció» jellegre kérék válszt.

Fiatal magyar rk. tanító ön elmenne házitanítónak, nevelőnékné, vagy társalkodónékné. Tamás Ella, Bóha, Vas. m.

Egyedül varrhatja ruhát, ha szabást-varrást szalomban tanul. Fazónok legoiesobbné. Kasper, Kaas Ivor-ut. 9. Déltáun.

Zongorát vagy pianónt olcsóan készpénzfizetésért sürgősen vennék. 395—03.

V. Görgy-nek küldöm «Most van a nap lemenőbe...» szövegét, Dankó Pista nő-lája.

Most van a nap lemenőbe, kimegyek a temetőbe, — A holdvilágtól kérdezem, nem látta-e kedvesem, — Azt feltelella, látta, egy mély sír magába zárta. — El van zárva a világót, mint lap madár a pártjától. II. Kell fel, kell fel én kedvesem, sírba leszállt szerelmelem, — Beteg az én szívem fájja, ninesc harmatos gyögyír rája. — Ősz levél, sárgult levedt, viygen szerte-széjjel a szél, — S mondd meg kint a temetőbe, most van napom lemenőbe... B. F.-né

«Mária» jellegre küldöm: — Orgonavirág, oly árva az én szívem, — Orgonavirág, ne hagyj el maradj velem, — Ugy-e te megérted a bánatom, — Hogyha nem is kérdeim mi fáj nagyon, — Orgonavirág, oly árva az én szívem, — Boldog a világ, mégis búss az életem, — Orgonavirág, mondd miért ninesc egy szerelmelem, — Orgonavirág, sügd meg nekem. Szív. üdv.

Böské.

Gratificia

Íránt érdeklődő kedves olvasónak tisztellett értesítjük, hogy a nagy számban érkezett feltevésekre váro letelekre való tekintettel a rovat vezetője, akinek idejébe teljes mértékben lefogalja az elemzés és megválaszolás, a jövőben csak azoknak állhat rendelkezésére, akik a szerkesztőség címére küldend leveleikhez keltt pengő értékű postabélyegyet esatolnak.

B. N. Vidám alparnasméztű, lendületes, bátor lélek, jól könnyen nem lehet befolyásolni. Munkaszkeltű, józan, rártári, kissé képzeltő, sőt romantikus hajlamú, hírtelen haragú, de soha nem igazágtalan. Szimpatikus, nyílt, néha gorbomahágú «őszint» és őszinteséget követelő. Nagy szenvedély meg nem nyugtalánítja, döntő jelentőségűt érzes nem háborogtatja. Aprólékos a megfigyelőképessége, de szívélyesen értimkező jó barát. Viszonyaival ninesc éppen megelégedve, szeretne töltte törté, de az akadályok nem olynok, hogy elháríthatatlan áttól tartja magát a nagy érzéstől, ami nem is eszik nehezére, mert senki ninesc ilyen hatással rá. Nem szereti, hogy bárki beavatkozzon életébe és nem is fogja tűrti, hogy érzéseim más valaki is irányítsa. Egyelőre akadályoktól lát magam előtt, amiknek a legkudése teljes szellemi és fizikai erejét igénybe veszi.

Cs. M. Irásából nyílt karaktere, vidám becsületesség gondolkodásra következtetek. Környezete szereti kellemes modora miatt, aki nem mindennapi szellemmel rendelkező, sőt talánomlag nyíltabb embereket. Meghízható kritikus szemle, erős érteke van az irodalom és művészetek iránt. Rendkívül pedáns figyelemzett, megmondatlanságot soha nem követne el. Erzelmeiben rendkívül szellemes, szeszimikus, ami talánomlag idegzetét nagyon igénybe veszi. Elmélyedő, az élelet nagyon komolyan vevő, önéletről, hozzártározott előhaló s csak akkor boldog, ha a mások örömeinek örülhet. Bámolatos akaraterevel rendelkezők és tudatosan haladó kitűrtő edző felé. Néha hírtelen fellobban és vitatkozik, nem enged legezetteti magát. Kissé gyanokodó természetű ami azonban csak ösztönös védekezés a családosi ellen. Sokat tapasztalt az életben és képes mérséklettel szemléli a környezete fölfele-törését.

Cs. J. Széll lelkesült, szives modorú barát ságra hajló, vendégszerető. Az élelet realizátsa iránt kevés fogékonysággal bír. Sokat tűnődő, töprengő természet. Készen áll arra, hogy a legrosszabb idegzetét nagyon igénybe veszi. Elmélyedő, az élelet nagyon komolyan vevő, önéletről, hozzártározott előhaló s csak akkor boldog, ha a mások örömeinek örülhet. Bámolatos akaraterevel rendelkezők és tudatosan haladó kitűrtő edző felé. Néha hírtelen fellobban és vitatkozik, nem enged legezetteti magát. Kissé gyanokodó természetű ami azonban csak ösztönös védekezés a családosi ellen. Sokat tapasztalt az életben és képes mérséklettel szemléli a környezete fölfele-törését.

Felelős szerkesztő, kiadó és tulajdonos:

KERTÉSZ BELA

Szerkesztők:

torlati BÖTTE ETEKA

ERDŐDY ELEK, KERTÉSZ ELEK

Ügyvezető igazgató:

BARTHA ISTVÁN

Kéziratokat, kitértők, fényképeket nem adunk vissza és nem örüznék meg. A lap képeinek és cikkeinek átvétele és letelezése tilos. A Magyar Uriasszonyok Lapját nyoma: a Hungária Hirlapnyomda R. T. Budapest, V., Vilmos császár-út 34. Felelős: SCHMIDEK GYZA

G Y E R M E K P Ó S T A

ARÓLDI Zoltán, aranyos kis pajtáknak, valamit jól lehet a „Pista és a lepke” című meséddel, mintha nem kapult volna meg, egyáltalán nem emlékezünk, hogy beérezte volna. Ird meg, mikor küldted? Nem szeretnők, ha elveszett volna s éppen ezért utána akarunk nézni. Paprika Jancsi küldött el, hogy emlékezessen téged is, Zoltikánk, szeretünkre. Most pedig tanulj szorgalmasan s ha a nagy vakáció beköszönt, elvárjuk ígérted bevallását. — **Saadry Klárka és Babika**, mint a jutalomban részesültek névsorában láthatjátok, kedveseim, jutalomban részesültetek és az ajándékot is vízit megfektette. Mellyiket volt az igazán megfektető? Klárkára gyannakszunk ó a nagyobb. Az új éleg napján is szorgalmas kislányoknak bizonyult, megérdemli, hogy jutalomban részesüljön a szorgalmáért. Mindketőtököt szeretettel öleltük. — **Vantútek Ernő**, kedves kis barátunk, nem mulaszthatjuk el, hogy meg tudósítsunk jutalmadért. Találsz mindig időt a rejtvények megfejtésére is s ha egyszer nem érkezne be pontosan megfejtésed, nem tudnók mire vélni elmaradását. Köszönjük nekod, kis barátunk, érdeklődésed a szorgalmadat. Ne lankadjon buzgalomban, ha nem is részesülhetsz mindig jutalomban, az nem jelenti azt, hogy munkádat nem akarjuk megjutalmazni, hanem tudod, soroknál útján nehezebb a szerencse kegyét elfogni. Mi azonban tudjuk, hogy ki vagy te nekünk, Ernő-kém. **Lukács Érika**, kedves lelkéd-hogy érdekel bennmarótl, ami tudod, „Pufó” jutalmadért sajárlételeg készült rajzodat, minden évi okos, hűséges kutyát ismertünk meg, sőt a fülhégyén vígan szieszálók legyőröl sem feledkezél el. Ha Pufó pajtás véleményét nyilváníthatnánk e rajzról, bizonyosan megelégedetten vakkantana és halálja jeléül megnyugás kis barátja kezét. Szép állat és hűséges őrzője ötletek, megremt helyesei elcsábitani föltek. Elégedett mosoly dereng a szőja körül, szemében hűség és szeretet fénylik. Megértünk, hogy olyan szeretettel írsz róla és lerajzolad, hogy mi is megszerjük és megverszünk a hűségnyon bangulatos kiff-jezője annak, amit től jelent nekod. Az utolsó soráték külön is dicséretet kapsz fölünk, ügyes hangsonlat. Már közeljűltek is. Szívből köszönjük, hogy címet is küldtel. A mutatványszámot azonnal postáram adtuk. Hisszük, hogy akinek te ajánlod a M. U.

L-t, szeretettel fogadja. Nagyon megelépett ezzel a kedves gondolatú. Ha az előfizetés megtörténik, egy kedves ajándékkal megköszönjük. Evikém nekod, kedves ajánlásodat. Nem sürgetünk, hogy gyorsabban írj levelet, mert tudjuk, hogy sokat kell tanulnod, de ha néha gondolsz reánk, szeretettel vesszük. — **Lévy Lenke**, ketsi szívmem, telapó már elbúcsúztot tőlünk, itt a tavasz, mosolyogva néz ránk, megrázza a kibújó hóvirágokat és mi szaladunk előbe s elfeledjük telapót, pedig neki is sok szép örömet köszönhetünk. Ketsi Lenke, én azt szeretném, ha nem siethél olyan nagyon a tavasz elébe, hogy közben egészen elfeledkezél arról, aki a legszebb ünnepeket is jelölt nekünk, hanem emlegetsz rá szeretettel s ha újból beközpötl, ne haragudj reá, amiért ő nem hozhat virágot nekünk, hiszen — látod — az az ő sorsa, hogy legtegyen, kemény és hideg, hogy kevesen szeressék, kevesen tudjanak örülni neki, mert ahol ő van, ott hideg van és a hidegötöl félnek a szegények, akik nem védekezhetnek meleg szobával ellene. Mi elbúcsúztatunk tőle, nem is volt nagyon hideg, mintha megcsajnálna volna a fázókkal, a didergőkkel. Később jött és korán elcsútl, mint a tapintatos vendég, aki nem akar visszaélni a vendégszerettel, hogy mások is szívesen lássák. Ha lottam, hogy apuskáddal nagyokat sétáltál, hogy piros rózsák nyíljanak ki küssé sapádat arcocskádon. Egyszer, mikéntek is hozzon el a szeretet, mely megkeres téged, kitesikém és megkeresi a te kedves születeid! — **Kedves kis olvasóink**, szívből ötel és csókolótlket.

Eta néni és Elek bácsi.

R E J T V É N Y M E G F E J T É S

A január 10. számban közölt rejtvények helyes megfejtése: **1. Keresztrejtvény, vízszintes sorok:** 1. Apponyi, 6. Ul. 7. Ik. 8. Farag, 10. ESŐES, 11. Be. 17. Z. L. 14. Aka, 15. Jg. 16. Találko. **Függőleges sorok:** 1. Alfahet, 2. Püre, 3. Olasz, 4. Y. I. 5. Ikes lge, 9. Gol 12. Ela, 15. Ik. 2. Reflvény: 1. Petőfi, 2. Emelős, 3. Teri, 4. Óli, 5. Fő, 6. I. 3. **Rejtvény:** Ökörösmem, 4. **Rejtvény:** Páris. A helyesen megfejtés kis jutalmunk közöl jutalomban részesültek: 1. Póhly Ferenc, Herczegfőttes, 2. Szerőczai Klára, Budapest, 3. Graf Vilmos, Abbázia, 4. Kerekés György, Krasznokvújda, 5. Németh Magdus és Klári, Zalaegerszeg, 6. Galacsy Etuka, Debrecen, 7. Varga József, Rozsnyó, 8. Ravasz Dezsőke, Makkó, 9. Hodek Róbert, Budapest, 10. Jármai Olgi, Gödöllő.

A MAGYAR URIASSZONYYOK GYERMEKEINEK UJSÁGJA

mint a Magyar Uriasszonyok Lapja általando ingyenes gyermekirovata

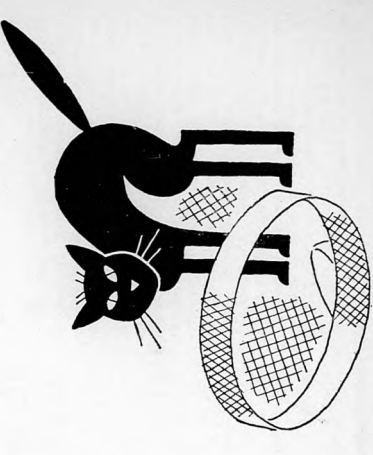

A Magyar Uriasszonyok Lapja kerovata háromszor megjelenő általando melléklete Szerkesztők: **ETA NENI, ELEK BÁCSI** és kis pajtáink

Szerkesztőség és kiadóhivatal: VI. Jókai-ut. 37, a Magyar Uriasszonyok Lapja szerkesztőségére

A T O R K O S C I C A

Irtó: Fischer Béláné (Kaposfüred)
Egy szer egy kis cica Mit gondolt magába? Bement a gazdája Eléskamrájába. Ott volt egy nagy altvány, Felmászott rofjára, S mit látott? Ott volt a Gazda szalonnája, Kóstolgat a cica, Nyelbét nyujtoztajja: — Ez bizony, finom volt!... Szádját nyalogatja, Itten áll a lábás, Reme a tejeske, Nem, kérdi: ki adta? Telhét-e, vagy keske? — Jaj, be pompás dolog! Nem vagyok már éhes, A gyomrom se korog!... Am az ajtó nyílt, Belep a gazdájá, Istennem, mi lesz most? Oly estnyán néz rája, Kezében egy bot van, Vajjon minek hozta?...
Onnan a mesőre. Merges lett a gázda, Esküt is tett rája, Nem lesz többé nyíltá Az éléskamrája!

Téli mulatság

Ira: Fried Maria, kis munkatársunk (Nyíregyháza)
 Nagy pehelyben
 Hull a hó,
 Itt van már a
 Tél apó,
 Kiszáradt az
 Eg dunnajaj,
 Gyönyörűleg
 Vesszük fel,
 Neant rida,
 Hull a hó, jaj de jól!
 Van itt most nagy
 Kacagás,
 Hancurozás,
 Loldadás,
 Kis Jancsi: itt
 A nagy mester,
 Mindjárt kész is
 A hoember,
 Hull a hó, jaj de jól!
 Istenem, be
 Szép a tél,
 Ha a vidág
 Hófelhők,
 Lelkünk vidám,
 Aranyló pirtól,
 Mint az este
 Fánk alonyul!
 Hull a hó, jaj de jól!

Igy volt... mese volt...

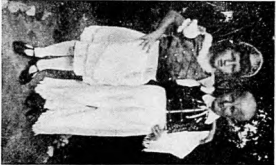
Ira: Krizidulasy Éva, kis munkatársunk (Budapest)
 Mindenkinek tudnia kell, hogy Meseországban is vannak nyelvek. Minden városban más és más nyelven beszélnek. A magyar város előljáróit mindenki nagyon szerette. Az előljárókat két leány volt. Az idősebbiket Morkának hívják. Nagyon csúnya arca, trüfgyömszöcskő lánynak néztek ki. Szerette a szőp, hosszú nyát nyakaként. Szerette a nagy, hosszú nyát. Rovid ruhát, magyar ruhát fel nem vett volna. Mindenkét nevelésben járta neki, csak 6 nem. Boppin az ellentéte volt Nagy ünnepre készültöket. Meeseozig királyának két dafi fia jött el. Az ifjabb azonnal meg is kérte Hajnalka kezét. Marikát meg akarták tréfalni. A tréfa az volt, hogy elhitették összes ruháit. Csak a gyönyörű szőp, zöld magyar ruhájában mehetett el az ünnepegre. Marika úgy megszerette ezt a ruhát, hogy

többé le sem vette. És ebben a ruhában minden alkalommal szőbb és szőbb lett. Először a szőp lett egyenes — mert azelőtt ferde volt, — aztán a szemé, ott, hajja, füle és végül a nyaka lett szőp. Most aztán már nagyon szőp lány volt Marika. Pékeltet hajja, kek szemé, pici pitorozs szőp és rózsás arca lett. A régi trüfgyömszöcskő semmi nem maradt. Most már nagyon hasonlított a hangezöz. Egy nap, mikor a kertben sétált, találkozott a király másik fiával. A legény nem ismerte meg, mert úgy tudta, hogy Marika asszony. Mikor a lány fölfedte kiletét, a király nagyon elcsodálkozott. Marika mindent elmesélt. Egy hét múlva ketős lakodalmi volt a városban. Így lett Marikából királykisasszony. Így volt... mese volt...

Télien

Ira Lászlós Érika kis munkatársunk, a KETP penztárnoka (Kölcsvár)
 Mindenkinek jól jödni a télidő, amikor kezd a szemünk elillatni. Felcsúsz a fák és a bokrok ága, jó Téliapó szavalatait megzárta. A hegyekről hóvalommal jönnék. S tönnesítő esőgő szanok mennék. Mész fehér köpönyi ölt megdrn, Radizókát, sáfrányt várja. Vidám, zápos kis mesterek kezén Nagy hóember készül az új tégen, Halálból rephibek át a legén, Szép és piros arcvól, tavasz fehér téhen.

Kis paljtásaink fényképei

Csaszár Klárka és Laci (Sáple)

25. német nyelvlecke

Ez a mai német lecke A lanyok fóképnek De azért ott is helye van A kisfák fejbőben. Hész a fönny, pompsá tielt Minden ember megesszi, Jó lesz tehát, ha e párt szói Minden fát megfegyzi. Fontos fészere a só: das Salz. Jól tudjátok, geyerek, Az ételbe a sóból hat Elengedni tegeyek. Ugyanolyon fontos a horsz, Pfeffer a német nyevé, Més ételbe meg ceteli, Bszeg-et tesztek bele.

A térsza csak cukorral jó, Zucker, mondja a német, Mics gyerek, Ki tessza nélküli Szereti az ebédet.

Éles térszin egy kis fahéj, Hej, be hóm, jó dológ, Német neve Zimmet, vagy Zimt, — De most több szót nem mondok.

1. das Salz (olvasd: tész zale) a só
2. der Pfeffer (olvasd: der piftr) a bors
3. der Essig (olvasd: der esszíg) az ecet
4. der Zucker (olvasd: der cukker) a cukor
5. der Zimmet v. Zimt (olvasd: der cim-mot, vagy cim) a fahéj.

REJTŐRŐ

Keresztrejelvény

Boktálle: Magyar Vince, kis munkatársunk (Pécs)

1	2	3	4	5	6	7	8	9
■	■	■	■	■	■	■	■	■
10	11	12	13	14	15	16	17	18
■	■	■	■	■	■	■	■	■
19	20	21	22	23	24	25	26	27
■	■	■	■	■	■	■	■	■
28	29	30	31	32	33	34	35	36
■	■	■	■	■	■	■	■	■
37	38	39	40	41	42	43	44	45
■	■	■	■	■	■	■	■	■

Vesszites sorok: 1. Magyaros köszántés, 10. A parak teszi 11. Billárdjátékhöz kell, 13. Kátészó, 15. Személyes névadás, 17. Rágó, 18. Ugyanaz, mint a 17. vízszintes.

19. Teker, 21. Dízoni teszi, 23. Maró folyadék, 24. Lattini: levegő, ahogy kiejtjük, 25. Az ember karjában van, 26. Számügy, 27. Nérvó másállhangzó, 28. Ilyen alakban reptülnek a darvak, 30. Ázonos másállhangzó, 32. O. A. 33. Minden élök van, 35. Nem ingatlan, 37. Naplár, Függőleges sorok: 1. Amerika lakói, 2. Személyes névadás, 3. Ugyanaz, mint a 25. vízszintes, 4. Birtokos személy, 5. Adományozó, 6. Ázonos másállhangzó, 7. Mely, 8. Az okozatnak van, 9. Indulatszó, 12. Nép, 14. Rágoszó, 16. Szerszám, 18. Gópnalatrész, 20. Visszatérő helyhatározó, 21. Személyes névadás, 22. Visszatérő a határon van, 23. Nem fől, 28. A keszék van, 29. Festő teszi, 30. N. M. 1. 31. Az első két betű felcserelésével átrifrikáit állat, 33. E. L., 34. Tud másállhangzó, 35. Az író teszi, 36. O. M.

Labda x TAR

Boktálle: Szabolcs Morár, kis munkatársunk (Ipolytás)

KEDD elismervény

Boktálle: Zámbocky Erzsébet, kis munkatársunk (Ipolytás)

Ó ruhananyag KÉPZŐ

Boktálle: Szabolcs Maria, kis munkatársunk (Zalaegerszeg)

Boktállesi határidő: március 30. A megfolyt eseményeket az április 10-iki számmalomban közöljük. A megfolyt között 10 szőp jutalmat sorolunk ki.

Kis Emberek Társasága (K. E. T.)

Kedves kis tagfőrsaink, szeretettel bejelentjük, hogy a KET-ka való feltehetőleg jelentkező Boktálle Zoltán (Kispeszt), Kovács Ferenc és Kovács Levente (Zahager-szeg), Marócs Mária, Márkós Pál és Márkós Mária (Molditárgy) és Gregor László (Kispeszt), akiket mindannyiunk nagyon is igaz szeretettel fogadunk a KET-ka. Uj kis taglétszámunkkal pedig kérjük, hogy teljes szorgalommal és hisztiggyel vegyünk részt a Kis lap szerkesztésében.

Volt egyszer egy öreg dög, annak volt egy hasonlótalan fia, Züm-züm. Züm-züm mindig csínytevésen tört a fejét és ha csak tehette: bosszúságot okozott mindenkinek. Egyszer elszóktat hazulról. Vigan reptit az aranyos napfényben csillogó tó felé, amelyben összegyűltek a kőrmék összes békái. De egyszerre csak valaki rákiáltott:

— Hová sziesz ügy, Züm-züm?

Az aranylég volt, aki egyará barátjával egy útszéli akácfa poros lombjain üldegett.

— Hová? — szól Züm-züm. — A béka hangversenyre! Gyertek ti is velém!

— Jól — felelték egyszerre a legyek és a másik szempillanathán már ők is ott rebbentek Züm-zümnél.

Mihelyt a békátenes tóhoz értek, rögtön ráéppültek azokra az orárisüvegű lapukra, amelyek a part mentén húzódtak végig.

— Helyben vagyunk! — állapította meg Züm-züm. — Most pedig hallgassuk meg a békahangversenyt.

Azaz elmerdültek a láthatatlan békazene-kar játékaikban. Visszafojtott lelegzettel hallgattak, mert ebben a tóban nem egyszerű volt nagy bekegés, de akkora, mint most, soha. Mindegyik béka csak azt varogta: Kvak! Kvak!

Az aranylég elismerése jélelül már éppen tapsolni készült, amikor egy pettyeshátú béka koma ugrott ki a parti nádashól.

— Kutykuruty! — varogta és ezzel alighanem azt akarta mondani, hogy: de jó lesz egy jó lustálkodni a fűben. Nem eszoda, ha egyszert a hivatogó külsejű lapuk falé kezdett ugálni.

— Jaj! Jón a béka! — nyögte elhalloan a legkisebbik légy és reszakte laput a lapu levelehez.

— Ne féj, mindig engem látsz! — biztatta nagy hangon Züm-züm, miközben hetykén kintzta magát. Végignézett a társain, akikben elhit a vér, amint látták, hogy a béka koma folyton közeledik feléjük. A legszivesebben keréket oldottak volna, de nem tehették, mert nem akarták a henevegő Züm-züm előtt anyámasszony katonájának feltánni.

A béka pedig egy darabig még ugrogdózott, aztán megállt pontosan azon a helyen, ahol delatán szóktat sültekezni a rupon.

Végifélték a bárszonyos zöld gyepen és a békázenekar fülhívászó hangját mellett nemokóra úgy aludt, mint a bunda.

Ekkor Züm-züm az első lábát örömmel összedörzsölte, és így szólt:

— Van nekem egy nagyszerű haditervem! Felbösszontam a béka koma!

Az aranylég gyorsan megigazította a szárnnyait.

— Igen ám, de hogyan? — kérdezte.

Züm-züm mosolygott.

— Hogyan? Hát felébrszem! Egyezzerül! — jelentette ki és azzal bátran rárepült a béka koma feléjükhöz.

A bamulo legyek éppen meg is akarták félnéken élnézni a nagy vírtét, amikor a béka koma féldmában megmozdult.

Nosza, Züm-züm egy-kettőre felrepült a magasba, de a következő másodpercben már ismét visszazállt és — topp! — rátelepedett a béka koma hátára, amelyet, erre a béka koma szeméből egyszerre elszállt az álom. Mire talpraugrott és körülnézett, Züm-züm hangos vihogással már messze repült.

— Szemtelien fék! — kiáltott utána a béka koma. — Fel mersz ébrszteni a legedesebb álomból!

Züm-züm szélesbelen visszateret.

— Merék, mert az a szokásom, — felelte csafolódó dögéssel — és máris körülropkolt a béka koma! — Kellene légy-pecsenye, béka koma?

A béka koma megalvta a szája szélét.

— De mennyire! — mondta egy nagyot nyelve.

Igy szólvá, kiátotta falánk száját, hogy elcsipje a körülötte cirkáló Züm-zümöt.

Csakbogy Züm-züm se volt ám rest. Úgy félrebolgolt, mint a pinyó.

— Hóhó! — nevetett józóten Züm-züm. — Abból te nem eszel! Be-e! — és kiöltötte rá a hosszú nyelvet.

A legyek eddig a lapuleveleken remegő szívet nézték a párharcot. Most azonban tele tudóval kezdtek kacagni, úgy, hogy a hasukat fogták.

— A béka koma felgyonyt.

— Megállj! Csak gyere ide! — Tudom, elmegy a kedved tőle, hogy máskor is körtetekd velém! — és ugrásra kúszan roddott össze.

— Mit ugrász, béka koma? Ugysem félek a fenyegésedőtől! Ide néz! — szól Züm-züm ingerkedve és már egészen ott rönködött a béka koma orra előtt.

— Vigyázz! — kiáltott oda Züm-züm felé a béka koma. — Ne menj olyan közel a béka koma. Még bekap!

De Züm-züm nem is hallgott a figyelmeztető szóra. Addig repült egyre közelebb a béka koma, amíg egyre a béka koma váratlanul kinyitotta hátulsó hoszszu lábát és elruga magát a földről. Akkorát ugrott felfelé a levegőbe, akár egy gumilabda. Nem kis gyakorlatla lehetett neki az ilyen ugriában, mert Züm-zümöt úgy bekapta, hogy még jónapot köszönni sem ért rá jédűtben.

A legyek gyorsan szétrepültek.

A Simongáthy-kislányok nagyvakációja

Regény * Kispalfiasainak írta: Elek bácsi

I. A CSERE-NYARALÁS

— Edesanyám! ...
— Anyuka! ...
— Anya! ...
— Nyusi mama! ...

Igy rontott be, lelkeledve és kipirult arccal, özvegy Simongáthy Bálmné legbelső szobájába mind a négy kislánya. Ha nem is lett volna arccal feléjük, akkor is tudta volna, hogy melyik megszóltás, melyik gyermeke sikkat hagyja el. Nem csupán a hangjukról, hanem a kifejtett szóból is.

— Edesanyám! — így mindig a legnagyobb leánya szóltotta, a tizenkétéves Zsuzsika.

Ó már nagyoska kislány, élvezte a polgári iskola második osztályát — éspedig tiszta egy bizonyítványt! — hát illik, hogy a viselkedése is komolyab legyen és különbözék a kisebbektől. Ne gondoljátok azonban, hogy Zsuzsika komolykodó, olyan „öregeskedő” kislány. Ellenkezőleg, a természeté inkább a kesesóhöz hasonlít, de nagyon jól tudja, hogy amit kispajtáival szemben megnegedhet, az édesanyjával szemben illetlenség volna.

— Anyuka! — ez a megszóltás a tízéves Evike ajkáról hangzott el.

Volt a hangjában egy kevés affektálás, mint ahogy rendszerint komolykodó mindenn gyermek, aki már kijárta az elemi iskolás legyen. Evike természetében egyébként is volt valami komolykodás. Inkább szerte az olvasás és a tanulást, mint a tréfás játékokat. Sokszor úgy viselkedett, mintha ő volna a legnagyobbbbk Simongáthy-kislány!

— Anya! — így a nyolcéves Anikó kezdte mindig a beszédét. Az ő megszóltása azért volt ilyen rövid, mert csak annyit akart mondani, amennyi okvetlenül szükséges ahhoz, hogy elemezték, amit mondott. Most végzete el az elemi második osztályát, de a tanítónéje máris olyannak tekintette, mint aki szintén tanítottól lesz, ha majd

felne. Ő volt az osztály vizgatója és ha már senki nem tudott felelni, az elhangzott kérdésre, a tanítónéi mindig őt hívta fel.

Anikó aztán kiütönte megfélelt még a legnehezebb kérdésre is.

— Nyusi mama! — ebben a megszóltásban pedig benne volt a legkisebbk Simongáthy-lánya, a hatéves Luca, egész ugrifutás egyénisége.

Luca azért nevezte így édesanyját, mert sajátmagát kis nyusznak tekintette. Epp úgy szaiadgált, épp úgy huncukodott, de épp úgy tudott kedvesen hizelelni is, mint egy kis nyuszi.

— Anyuka! — Ha pedig ő nyuzsi, akkor az anyukája Nyuzsi mama. Ami máris, mama ötlehe lehet bújni, amit Luca kismehondatahallanul szeret és a legnagyobb holdogásának tart.

A négy kislány tehát berontott, lelkeledve és kipirult arccal, özvegy Simongáthy Bálmné legbelső szobájába. Elöl ment Zsuzsika, utána Evike, aztán Anikó, a sort pedig Luca zárta be. De ez csak addig tartott, amíg az atón helylétek. Utána már mind a négy gyerek elől akart lenni és ha már nem is sikerült, a zord megfordult Luca került előre és Zsuzsika lett a leghátó. Most aztán megszólalt Luca, akinek a kezében egy levél volt: Londonból! ...

— Nyusi mama! ... Megjött a válasz Simongáthyról, aki eddig mosolygova nézte lányát, most már komoly hangon mondta: — Megjött! ... Hát akkor add ide, Luca!

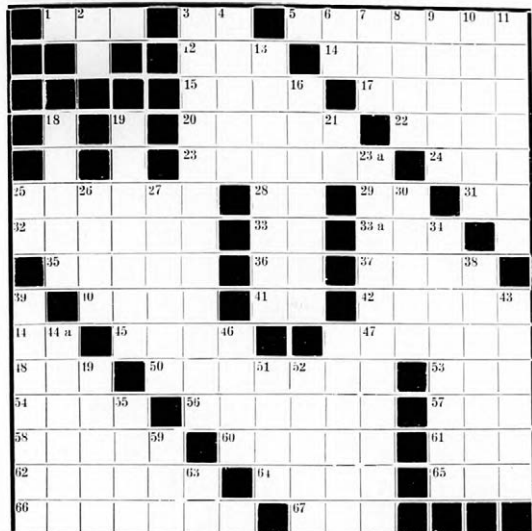
— Most hozta a postás bácsi, — felelte a kislány és átnyujtotta a levelet.

Simongáthy né feltépte a borítékot és olvasni kezdte a levelet. A szobában olyan eszendt volt, hogy egy légy szárnyának zizegését is meg lehetett volna hallani. Abban semmi különös nem volt, hogy Evike és Anikó így viselkedett. De hogy Zsuzsika és főként a kis Luca kihirta ezt a szózatlan némaságot és szólan figyelmeztet, az bizonyította, hogy a London varosból érkezett levelet mindannyian nagyon várják.

Hát bizony, ebben a leveleiben tényleg na-

Keresztrejtvény

Készítette: H. Héhy Ferencné (Miskolc)

FÜGGŐLEGES SOROK:

2. Izletes hús vad
3. Útravaló
4. Fejem
6. Időt jelentő német szó
7. Szesz ital
8. Jó tüzet adó fa
9. Sóhivatal
10. «Egy» — angol nyelven (fon.) és latin nyelven
11. Jó íz
13. Híres szegedi étel
16. Mesterember
18. Mulat
19. (Vissza) volt népielőlteti miniszter vezetékneve és keresztnévnek kezdőbetűje
21. Görög betű
- 23a. Kitűnő torta (névelővel)
25. Vallásrövidítés
26. Férfinév
27. Nyelvtani fogalmak
30. «Imádkozni» — latin nyelven
34. Ínyenc-leves
38. Nevét a fára
39. Kitűnő ízű és zamatú déligyümölcs
43. Vándor felcserélt betűkkel
- 44a. A 80-as évek vezető politikusa
46. Híres külföldi egyetem székhelye (az utolsóelőtti betű «M» = «N»)
47. (Vissza) férfinév
49. A vádolt ezt igyekszik igazolni
51. Mozgóképszínház
52. «Kirepülök» — latin nyelven
55. (Vissza) idegen női név
59. Német költő (fon.)
63. (Vissza) olasz névelő

VÍZSZINTES SOROK:

1. Szakácsnö teszt
3. Francia személyes névmás
5. Finom cukorsütemény
12. Országos Gazdasági Hitelbank
14. Háztartási napszám
15. Testrés
17. «Vissza» — francia nyelven (fon.)
20. Férfi ruhadarab
22. Erőszakkal von
23. Női név
24. Utca — francia nyelven
25. Savanyú gyümölcs, amely kitűnő mártást ad
28. Mint a 3. vízszintes
29. «Adok» — latinul
31. (Vissza) költő
32. Két község (alsó és felső) Abaúj-Torna megyében
33. Póz mássalhangzói (vissza)
- 33/a. Testrés
35. Férfinév
36. Házijárat
37. Kitűnő leánynevelőintézet egyik alapítójának vezetékneve
40. Balkezes
41. Kötsz
42. Szélvihar
44. Mutatószó
45. 1848/49-es dicső tábornok vezetékneve és keresztnévnek kezdőbetűje
47. Háztartási alkalmazott
48. Asszony lesz belőle
50. Idegen férfinév
53. Latin személyes névmás
54. Nem nálam
56. «Eltávolítok» — latin nyelven
57. Utöget
58. «Anna» — olasz nyelven
60. Testrés — névelővel
61. Női név — becézve
62. Jacobi-operett
64. (Vissza) nem üres
65. (Vissza) «erő» — latin nyelven
66. Kevert ízek
67. Tőzsdei értékpapír

Megfejtési határidő: 1935 március hó 10. A jutalomban részesülők névsorát 1935. évi április hó 1. számunkban közöljük

Jutalomdíjak:

1. és 2. díj: Szász Béláné iparművész (Budapest, I., Lejtő-u. 12) gyönyörű tüllalpra hímzett, terítőbe vagy párnába való motív- és barna bársonyra hímzett tájképaajándéka.
3. és 4. díj: Szász Béláné iparművész (Budapest, I., Lejtő-u. 12) gyönyörű színes hímzéssel készített tálcaterítő- és jégkendőcskaajándéka.
5. és 6. díj: Heilig Harisnyaház (Budapest, VII., Rákóczi-út 26) egy-egy pár selyemharisnya-ajándéka.
7. és 8. díj: Dr. Földesné JUNO kozmetikai intézete (Budapest, IV., Károly király-út 24) arckrém-, púder- és szappanajándéka.
9. és 10. díj: lapunk egy értékes regényajándéka.
- 11., 12., 13. és 14. díj: Tiboldi József zeneszerző 100 eredeti magyar népdalt tartalmazó értékes zenefüzete.
- 15., 16., 17 és 18. díj: lapunk egy-egy előfestett gobelinretikülajándéka.
19. és 20. díj: Korányi-gyógyszertár (Budapest, VIII., Népszínház-u. 22) egy-egy «Lili»-krém-, szappan- és púderajándéka.
21. és 22. díj: Cadeau-csokoládégyár (Budapest, VI., Izabella-utca 38) negyedikilogrammos, díszdobozos bonbonajándéka.
23. díj: lapunk egy üveg elsőrendű Savoly Casanova kölnivízajándéka.

MAGYAR URIASSZONYOK LAPJA

TAVASZI KALAPDIVAT